

Емилио Салгари

БИБЛИОТЕКА

ПРИКЛЮЧЕНИЯ

САНДОКАН СРЕЩУ ТИГЪРА НА ИНДИЯ

ЕМИЛИО САЛГАРИ
САНДОКАН СРЕЩУ ТИГЪРА
НА ИНДИЯ

Превод: Марио Йончев

chitanka.info

МАРИО ЙОНЧЕВ

ВЪВЕДЕНИЕ

Момпрасемските пирати начело със Сандокан и Яниш пристигат в Индия, за да помогнат на своя приятел Тремал-Наик, сполетян от тежка беда. Те се впускат в една благородна, но и опасна мисия, за да спасят четиригодишната му дъщеря от ръцете на тхугите — зловец орден, почитащ богинята Кали. Малката Дарма е отвлечена, за да стане жрица на пагодата и възплъщение на чудовищната Кали, каквато е била и нейната майка, преди Тремал-Наик да ѝ възвърне свободата. Майката умира при раждането на момичето и цялата любов на бащата се съсредоточава върху детето. Тремал-Наик се страхува, че тхугите ще се опитат да го отвлечат и бди над него ден и нощ. Опасенията му се оказват основателни и въпреки строгата охрана, детето все пак е похитено на път за Шандернагор. Верният му слуга Камамури, който разказва случилото се на току-що пристигналите Сандокан и Яниш, предполага, че момичето е отведено в подземията на Раджмангал — обиталище на ордена, оглавяван от Суйодхана. Още с пристигането си двамата пирати отиват в дома на сломения от скръб Тремал-Наик и го успокояват, че ще направят всичко, за да освободят детето и да накажат похитителите. Съставят план — Тремал-Наик да осигури два слона, с които да навлязат в дълбоката джунгла под претекст, че са тръгнали на лов за тигри, като преди това заловят един тхуг, от който да научат за местонахождението на момичето. На път за пристанището, където ги чака кораба Мариана, те попадат на засада, от която се измъкват невредими. На следващия ден един жрец ги моли за разрешение да се качи на борда под предлог, че иска да направи жертвоприношение в чест на богинята Кали. Сандокан се съгласява и го пуска на кораба, но се усъмнява в него и подозренията му се потвърждават с появата на Камамури, който смята, че този старец е замесен в пъкления план на тхугите. Решават да похитят жреца на следващия ден, когато е празникът на Дарма-Раджия, но той им се изплъзва с помощта на група ритуални танцьорки, наричани от индийците баядерки. Една от тях е

ранена и те я вземат със себе си на борда на Мариана. Признателно, че са го отървали от ръцете на кръвожадните тхуги, младото момиче им разказва нерадостната си история и им обещава да ги заведе на ритуала по изгаряне на живи вдовици върху труповете на мъжете им, където ще присъства и старият жрец. Акцията по залавянето му е успешна, а и вдовицата е спасена. Всички се връщат на кораба, където под заплаха от мъчения жрецът признава, че Дарма се намира в подземията на Раджмангал. На следващата сутрин Мариана потегля, но скоро зад нея се появяват два кораба, за които Сандокан се усъмнява, че принадлежат на тхугите. Привечер, когато се готвят да хвърлят котва край бреговете на един канал, са подложени на кръстосан огън от преследвачите им. Битката се разгаря с пълна сила, но въпреки многочисления враг, завършва с победа на момпрасемските тигри, които потапят единия и нанасят сериозни щети на другия кораб. Мариана също е пострадала в сражението, поради което нашите герои, заедно с шестима души от екипажа поемат към селището Кари в сърцето на джунглата, оставяйки на кораба пленения жрец.

Походът на Сандокан и неговите спътници е изпълнен с множество преめждия, но в крайна сметка те пристигат невредими до селището Кари, където вече ги чакат два великолепно слона, тигрицата Дарма и кучето Пунти. Рано сутринта ловната дружина потегля на път. През деня убиват два тигъра, а през нощта се впускат да преследват диви биволи. Внезапно ловът им е прекъснат от зов за помощ и те успяват да се появят навреме, за да освободят пленника Реми дьо Люсак — французин, лейтенант от бенгалската кавалерия, попаднал в ръцете на тхугите. Научил историята на отвлеченото момиче и намеренията на спасителите му, той решава да се присъедини към тях, за да им помогне.

А какво става по-нататък? Това ти предстои да узнаеш от следващите страници.

От преводача

ГЛАВА I

УРАГАНЪТ

Ураганите, които бушуват от време на време в огромния полуостров Индостан, обикновено не траят дълго. Тяхната стихия обаче е такава, че ние европейците не можем изобщо да си ги представим. Достатъчни са само броени минути, за да бъдат опустошени цели райони и дори цели градове да бъдат сринати със земята. Силата на вятъра не би могла да се опише и единствено масивните сгради и най-големите дървета са в състояние да й устоят.

За да добием макар и бегла представа за какво става въпрос, достатъчно е само да припомним урагана, който опустоши Бенгалия през 1866 година, като уби двадесет хиляди жители на Калкута и още сто хиляди в равнините на Хугли.

Изненадани по улиците на града, хората биваха вдигани като перца и запращани в стените на къщите, дървените бараки се носеха из въздуха заедно с техните обитатели, а колибите внезапно биваха изтръгвани от земята и започваха да се преобръщат из полето.

Нещата станаха още по-зле, когато ураганът промени посоката си, при което водите на река Хугли излязоха от коритото си и се изляха върху града, повличайки със себе си всичките двеста и четиридесет кораба, хвърлили котва по брега, които се блъскаха един в друг.

С помощта на вятъра огромната водна маса за броени минути помете всички бедняшки квартали на столицата, отнасяйки надалеч жалките им останки, след което сравни със земята масивните къщи, колонади и мостове и превърна този процъфтяващ град в купчина развалини.

И това не е всичко. Почти винаги след като ураганите утихнат, започват да духат топли ветрове, наричани от индийците hot-winds, които са не по-малко ужасни.

Те носят такава жегла, че европейците, които не са свикнали с нея, не смеят да излязат от домовете си от страх, че ще се задушат едва стъпили на прага. Още при първия полъх на тези ветрове всички

местни жители са принудени да вземат незабавни мерки, за да не се превърнат домовете им в нагорещени фурни. Те запушват всички отвори, в това число и прозорците, с плътно натъпкани сламеници, които наричат тати и непрестанно ги поливат с вода, за да може, преминавайки през тях, вятърът да губи голяма част от топлината си и по такъв начин въздухът вътре все пак да се диша. Освен това те започват да въртят едно голямо колело, което наричат пунка и чието предназначение е да раздвижва въздуха и поне малко да го освежава.

Независимо обаче от всички предпазни мерки, мнозина умират задушени, особено във високите райони на Западна Индия, където тези горещи ветрове духат направо откъм пустините.

Ураганът, който всеки момент щеше да се извие над джунглата, обещавахе да бъде не по-малко ужасен от останалите и будеше силна тревога у двамата корнака^[1] и Тремал-Наик, който отлично познаваше неукротимата му ярост.

Що се отнася до Сандокан и Яниш, те изглежда никак не се безпокояха от случващото се наоколо. От една страна пиратите не познаваха ураганите по тези места, а от друга години наред бяха посрещали предизвикателствата на бурите в моретата на Малайзия, които съвсем не са по-малко страховити и опасни.

Без да се притеснява от първите пориви на бурята, които вече връхлитаха върху заслона, португалецът спокойно довърши приготвянето на закуската с помощта на Сурама.

— Хайде, момчета, да хапнем по един залък — извика той, — за да не ни отвее вятърът. Е, ще ни се наложи да послушаме малко по-гръмка музика, но пък ушите ни са свикнали с нея, а и освен това...

В този миг думите му се изгубиха в страхотния тътен, разнесъл се над джунглата, сякаш наблизо бе избухнал барутен погреб, след което въздухът беше раздран от няколко оглушителни гръмотевици, отекнали между небето и земята.

— Ама че оркестър! — възкликна господин Люсак и се изтегна до килимчето, над което се издигаше пара от ястията, сервирани в сребърни съдове. — Чудя се дали Зевс и Еол ще ни оставят да закусим.

— Имам чувство, че небето ще се стовари върху нас заедно с всички знайни и незнайни светове, които се намират в него — каза Яниш. — Каква ужасна вакханалия! По-полека само, дяволски свирачи, че от вашата музика ще ни се спукат тъпанчетата!

Гръмотевичният тътен непрестанно се усилваше. Сякаш хиляди метални пръти се изсипваха от небесата и падаха върху желязна платформа.

Едри дъждовни капки започнаха да шумолят в листата на дърветата, издигащи се край поляната, а сред черните облаци проблеснаха ослепителни мълнии.

Внезапно в далечината се чу остро свистене, което бързо се приближаваше и се превръщаше в същински вой. Тремал-Наик се изправи на крака.

— Ето го и ураганът — извика той. — Хванете платното на заслона, иначе вятърът ще го отнесе.

Джунглата бе връхлетяна от страхотна вихрушка, която изкореняваше бамбуковите дървета и всичко, изпречило се на пътя ѝ. Във въздуха се разлетяха клони, храсти и тръстики.

Вихрушката премина с оглушителен вой над лагера, като събори останките от стени на някогашното селище, но заслонът по чудо устоя, защитен от огромните тела на слоновете.

— Ще има ли и друга? — попита Яниш.

— Със сигурност — отвърна Тремал-Наик. — Не си мисли, че ще се отървем така лесно. Бурята едва сега започва.

Въпреки поройния дъжд, Сандокан и французинът бяха излезли навън, за да се уверят, че и заслонът на малайците е устоял. Те обаче видяха хората им да търчат като полудели сред летящите бамбукови дървета, гонейки изтръгнатото платно, което грабнато от вятъра, се носеше над джунглата като чудновата птица.

Всичко около лагера беше преобърнато надолу с главата. Единствено огромната смокиня беше оцеляла благодарение на гигантския си ствол, като се беше отървала, изгубвайки само част от клоните си. На всички посоки летяха храсти и огромни палмови листа, докато под тях, зашеметени от вятъра, се премятаха диви гъски, корморани, водни кокошки, църкели и пауни.

— По поляната, обзети от ужас скачаха насам-натам диви животни. Един след друг се появяваха бизони, елени и лопатари. Четири-пет антилопи явно се бяха почувствали по-сигурни сред хората, тъй като се бяха свили зад една полуразрушена стена недалеч от заслона и бяха скрили глави между краката си.

— Добре е да останат тук докато свърши бурята, за да ни послужат утре за закуска — усмихна се Сандокан, сочейки ги на французина.

— Само да утихне вятърът и ще побегнат през глава — отвърна лейтенантът. — Нека си вървят, ще си намерим други. Ето че се задава нова вихрушка и тя изглежда ще е още по-ужасна от първата. Бързо да се прибираме в заслона, господин Сандокан.

От далечината долетя страховитият писък на вятъра, при което множество палми, устояли на първата вихрушка, бяха повалени, сякаш отсечени с гигантска брадва. Почти в същия момент загърмя и затрещя, сякаш Зевс бе завидял на Еол заради неговата мощ. Грохотът бе толкова оглушителен, че мъжете вътре в заслона не можеха да се чуват какво говорят.

Изплашени от трясъка на мълниите и от писъка на вятъра, двата слона започнаха да се дърпат, без да чуват виковете на двамата корнака, които бяха излезли навън да ги укротяват.

Вихрушката се приближаваше с невероятна скорост и вече щеше да се стовари над лагера, когато Комарех внезапно се надигна и нададе страшен рев. За момент остана неподвижен, вдигнал хобот, за да вдиша дълбоко вятъра, след което бе обзет от панически ужас и хукна в джунглата, без да обръща внимание на отчаяните виковете на корнака.

Сандокан и приятелите му скочиха и излязоха навън, за да помогнат на двамата корнаки, но в този момент вихрушката се стовари над главите им, повдигна ги във въздуха и ги понесе сред облак от треви и листа.

Изтръгнат от вятъра, заслонът ги последва, плющейки като корабно платно.

Цели пет минути Сандокан, Яниш, Тремал-Наик и французинът се премятаха сред изкоренени бамбукови дървета, докато накрая се спряха в ствола на една смокиня, която за щастие бе устояла срещу напора на вятъра и се беше озовала на пътя им. Когато вихрушката премина и последва кратко затишие, те се изправиха на крака, понатъртени тук-там, с изпокъсани дрехи, но все пак без сериозни контузии.

Комарех беше изчезнал заедно с корнака, който беше хукнал да го гони. Другият слон, Мергее, лежеше в странна поза на поляната до лагера, скрил глава между краката си.

— Ами Сурама? — внезапно извика Яниш, докато се готвеха да се върнат в лагера, където се надяваха да намерят по-сигурен подслон.

— Сигурно е останала при слона — отвърна Сандокан. — Не я видях да излиза от заслона.

— Плюйте си на петите, господа — каза лейтенантът. — Да не се оставяме вихрушката отново да ни помете. Зад тялото на слона ще намерим по-сигурно убежище.

— Ами другия слон?

— Не се тревожи, Яниш — обади се Тремал-Наик. — Когато бурята премине ще се върне заедно със своя корнак.

— Както и с хората ни — добави Сандокан. — Къде ли са се скрили? Никъде не ги виждам.

— Да побързаме, господа — предложи лейтенантът.

Тъкмо щяха да побегнат, когато през писъка на вятъра и грохота на гръмотевиците до ушите им достигна вик:

— Помощ, сахиб!

Яниш се спусна по посока на гласа...

— Сурама!

— Какво става? — изкрещя Тремал-Наик. — Къде е Дарма? Пунти!... Пунти!...

Нито кучето, нито тигърът му отговориха. Навярно и те бяха отнесени от вихъра и бяха намерили подслон някъде другаде.

— Тръгваме! — извика Сандокан.

Всички хукнаха към лагера, откъдето бе долетял гласът на Сурама.

Не беше лесно да се види какво става там, най-вече поради падналия мрак, тъй като огромните черни облаци, забулили небето, не пропускаха слънчевите лъчи, а така също и поради множеството треви и листа, които летяха нагоре-надолу из въздуха, понесени от непрестанните вихрушки.

Сред разрушените стени на някогашното селище се открояваше единствено огромното тяло на Мергее.

Сандокан и другарите му бягаха през глава към лагера. Бяха оставили пушките си в дисагите на слоновете и сега бяха извадили ножовете си, които бяха изключително опасно оръжие в ръцете им, особено в тези на двамата пирати, свикнали чудесно да си служат с малайския крис.

За по-малко от пет минути достигнаха лагера. Втората вихрушка беше разпиляла всички им багаж, чувалите с провизии, сандъците с муниции, резервните платна и бе прекатурила дори седлата на слоновете, които се търкаляха преобърнати с дъното нагоре.

Не откриха никого: нито Сурама, нито корнака, нито Дарма, нито Пунти. Единствено слонът сякаш дремеше или пък може би изпускаше последния си дъх, тъй като се чуваше как гърдите му хрипят, или най-малкото хъркат.

— Къде е девойката? — попита Яниш, като се оглеждаше наоколо. — Никъде не я виждам, а тъкмо тя извика.

— Може би е затрупана под тези купчини от тръстика и листа — предположи Сандокан.

Гласът на португалеца прогърмя:

— Сурама! Сурама! Сурама!

В отговор се чуха единствено задавените хрипове на слона.

— Какво му е на Мергее? — попита французинът. — Имам чувство, че бере душа. Чувате ли го как шумно диша?

— Наистина — отвърна Тремал-Наик. — Дали не го е ударил някой ствол на дърво, изкоренено от проклетата буря? Видях няколко такива дървета да се носят, подгонени от вихрушката.

— Да отидем и да видим — каза Сандокан. — Струва ми се, че се е случило нещо странно.

Докато португалецът оглеждаше около лагера и разбутваше множеството купчини тръстики, викайки името на девойката, останалите се приближиха до слона.

Внезапно от гърдите на всички се изтръгна яростен вик. Мергее наистина умираше и беше на път да изпусне последния си дъх, но не ударен от дърво, довяно от бурята, а убит от злодейска ръка.

Горкото животно беше получило две ужасни рани в задните крака, разрязали сухожилията му, от които шуртеше толкова кръв, че наоколо се беше образувала огромна локва.

— Убили са го! — изплака Тремал-Наик. — Тези рани са дело на ловци, тръгнаха за слонова кост.

— И кой е сторил това? — попита Малайският тигър със задавен от гняв глас.

— Кой ли? Тхугите, разбира се.

— Слонът умира — установи господин Люсак. — Не му остава да живее повече от няколко минути.

От гърдите на Малайския тигър се изтръгна истински вопъл.

— Дали тези нещастници не са се възползвали от бурята, за да нападнат лагера ни? — попита той.

— Доказателството е налице — отвърна Тремал-Наик.

— И как са устояли на вихрушката, която ни отвя като сламки?

Тремал-Наик тъкмо щеше да отговори, когато французинът внезапно нададе вик.

Господин Люсак се спусна към единствената устояла на бурята стена и извика:

— Проклети животни! А ние ги взехме за истински. А не!... Чашата вече преля!...

Сандокан и Тремал-Наик се приближиха до него. До стената пред французина бяха разхвърляни животински кожи.

— Капитан Сандокан — обърна се към него господин Люсак, — спомняте ли си антилопите, които се бяха скрили зад тази стена?

— Били са тхуги, маскирани в техните кожи — каза Малайският тигър.

— Да, господне. Нали си спомняте как се движеха по корем, като прикриваха краката си в тревата?

— Спомням си, господин Люсак.

— Тези разбойници успяха да ни измамат с невероятната си дързост.

— И са се възползвали, че бурята ни отнесе извън лагера, за да убият слона.

— И да отвлекат Сурама — добави Тремал-Наик. — Навярно девойката се е била оплела във въжетата на заслона.

— Яниш!... — извика Сандокан. — Безсмислено е да търсиш Сурама, тъй като сега вече е далеч оттук, но не се отчайвай, тъй като ще заловим похитителите ѝ.

Португалецът, който макар и да не го показваше, навярно дълбоко в себе си хранеше особена симпатия към нещастната дъщеря на дребния раджа, може би за пръв път в живота си изгуби обичайното си спокойствие.

— Ще ги избия всички до един и тежко им, ако падне и косъм от главата на клетата девойка! Сега и аз усещам, че изпитвам смъртна

омраза към тези чудовища.

— Убили са Мергее, но все още ни остава Комарех — каза Сандокан. — Ще подгоним тия проклети разбойници, без да им даваме нито миг покой.

— А! Ето, че се завръща заедно със своя корнак и вашите малайци — обади се господин Люсак. — Изглежда вече се е поуспокоил.

И наистина, огромният слон се приближаваше на бегом, като носеше на гърба си не само своя надзирател, но и хората на Сандокан, които след дълго преследване бяха успели да настигнат платното, отвяно доста надалеч от вятъра.

Все пак липсваха корнакът на умирация Мергее, Сурама, Дарма и Пунти.

Можеше да се допусне, че тхугите са убили слона и похитили девойката, но че са се справили с ужасния тигър и огромното куче беше слабо вероятно.

— Какво мислиш за животните си, Тремал-Наик? — попита го Сандокан.

— Сигурен съм, че скоро ще се върнат, освен ако не са решили да преследват тхугите. Ти знаеш колко интелигентен е Пунти и колко много мрази последователите на Кали, след като беше затворен в подземията на Раджмангал, а Дарма напълно споделя чувствата му.

— Смяташ, че тигърът е последвал кучето, така ли?

— Не се съмнявам в това. Израснали са заедно и много пъти, когато съм ловувал в Съндербунд съм ги виждал да си помагат един на друг и даже...

Остър вой, сякаш нададен от огромна бронзова тръба, прекъсна думите му. Клетият Мергее с отчаяно усилие бе успял да се надигне на задните си крака и бе издал хобота си напред.

— Умира — глухо изрече господин Люсак. — Подлеци! Да убият това прекрасно животно!

Слонът тежко вдишваше въздуха и тялото му бе обзето от конвулсии, от които огромните му уши потрепваха.

Сандокан и другарите му тъкмо щяха да го доближат, когато гигантското животно тежко се свлече на земята, катурна се на една страна и избълва от хобота си струя кръв и пяна.

В същия момент един глас изплака:

— Умря! Проклети да са тия зверове!

Беше корнакът на Мергее, който тъкмо се беше появил иззад купчина тръстики и листа, довени от бурята, следван от Дарма и Пунти.

[1] [Водачи на слонове в Индия.](#) — Бел.пр. ↑

ГЛАВА II

ПОХИЩЕНИЕТО НА БАЯДЕРКАТА

Корнакът се завръщаше в окаяно състояние, тъй като очевидно беше тичал отдалече.

Целият от главата до петите беше в кал, дрехите му бяха разпокъсани, беше изгубил тюрбана и лентата, която привързваше наметката му, а голите му крака бяха изранени на коленете.

В ръката си обаче все още стискаше повода, завършващ с кука, с който водеше Мергее, а това оръжие бе достатъчно, за да счупи главата на човек. При появата на корнака всички се спуснаха да го посрещнат, обсипвайки го с въпроси.

Клетият индиец с мъка си поемаше дъх и отговаряше с отчаяни ръкомахания, като сочеше ту към слона, ту към джунглата.

— Пийни една глътка — каза му Сандокан и му подаде шишенцето с коняк, което носеше със себе си. — Поеми си дъх и ни разкажи всичко, без да губиш време. Какво се случи? Кой уби Мергее? Къде е девойката?

Корнакът жадно отпи няколко глътки, след което заговори, задъхвайки се от вълнение и от дългото тичане.

— Тхугите... бяха там... скрити зад стената... в кожи от антилопи... подлеците... чакаха удобния момент, за да ни нападнат.

— По-спокойно — каза Сандокан. — Обясни ни по-добре. Колкото и да бягат ще ги настигнем с Комарех, така че имаме време.

— Ужасната вихрушка, която ни отвя, ме запрати на триста крачки от моя слон в един храст, който пое удара от падането ми. Едва успях да скоча на крака и се готвех да ви се притека на помощ, когато откъм лагера дочух вик за помощ. Викаше Сурама и предположих, че е в опасност, при което тръгнах към нея. Когато наближих лагера съзрях иззад зида да изскачат пет антилопи, но внезапно кожата им политнаха настрана... и от тях излязоха петима мъже, голи като червеи, увили на хълбоците си от онези въжета, с които си служат удушвачите. Двама от тях, въоръжени с ятагани, се спуснаха към клетия ми слон и с яростни

удари прерязаха сухожилията на задните му крака. Останалите се спуснаха към прекатурените от вятъра седла, между които се намираше Сурама, успяла да се спаси от вихрушката, свита зад тялото на Мергее. Само за миг те я сграбчиха, завързаха я с две въжета и я отнесоха. Горката девойка успя само да извика: „Помощ, сахиб!“.

— Чухме този вик — каза Яниш. — Викаше мен. А после?

— Хукнах да преследвам похитителите, като отчаяно извиках кучето и тигъра, които видях да падат върху една купчина от тръстики и листа. Кучето бе готово да ми се притече на помощ, но междувременно тхугите, бързи като антилопи, бяха изчезнали в джунглата. Въпреки това тръгнах да ги преследвам, като пред мен тичаше кучето, а не след дълго бях настигнат и от тигъра. Всичко обаче бе напразно. Мократа земя не позволяваше на Пунти да подуши следите на тхугите.

— В каква посока тръгнаха? — попита Сандокан.

— Избягаха на изток.

— Смяташ ли, Тремал-Наик, че са разпознали в Сурама бившата си баядерка?

— Сигурен съм в това — отвърна бенгалецът. — Иначе не биха се поколебали да я удушат, за да я принесат в жертва на ужасната си богиня.

— Значи някой от тхугите я е познавал.

— Според мен тези мъже са ни следели още от вечерта, когато присъствахме на празника на огъня.

— При това ние взехме всички мерки, за да не бъдем проследени.

— Имам едно подозрение — обади се Яниш.

— Какво?

— Че някой от тези мъже е бил сред екипажа на кораба, слезли сме заедно и оттогава не се е отделял от нас. Иначе как бихте обяснили това упорито преследване?

— Смятам, че си прав — погледна го Сандокан. За момент се замисли, след което каза: — Ураганът вече преминава и вятърът утихва. Да организираме преследването на похитителите. Корнак, твоят слон може ли да издържи всички ни?

— Невъзможно е, господине.

— Искаш ли един съвет, Сандокан? — попита го Тремал-Наик.

— Кажи.

— Нека да се разделим на две. Ние ще подгоним тхугите с Комарех, а твоите малайци ще се присъединят към нас по бреговете на Райматланския канал.

— И кой ще ги води?

— Корнакът на Мергее, който познава Съндербунд не по-зле от мен.

— Така е, сахиб — потвърди корнакът.

— На тях ще поверим Дарма и Пунти, които не са в състояние да дойдат с нас.

— Добре — отвърна Сандокан. — Ние сме достатъчно, за да се справим с похитителите. Освен това се налага да се свържа с хората ми от Мариана.

— Само още две думи, приятелю. Райматланският канал е дълъг и е необходимо хората ти да ни намерят бързо, тъй като в определен момент времето може да се окаже особено ценно за нас. Корнак, чувал ли си за старата кула на Барекпор?

— Да, сахиб — отвърна корнакът. — Веднъж стоях там цели три дни, за да се крия от преследващите ме тигри.

— Ще ви чакаме там. Намира се срещу северния завой на Райматла в самия край на джунглата.

— Добре, ще заведем там хората ти и след четири-пет дни ще се присъединим към вас.

— Сега сложи седлото на Комарех.

С помощта на малайците двамата корнаки поставиха седлото на слона, като осигуриха рамката му със солидни вериги и широки каиши, след което натовариха багажа и сандъците с муниции.

Яниш, Сандокан, Тремал-Наик и французинът заеха място върху гърба на слона и когато корнакът изсвири с уста, Комарех потегли в бяг на изток, накъдето бяха тръгнали похитителите на Сурама.

След тези три-четири мощни вихрушки, унищожили напълно джунглата, сега ураганът бе утихнал.

Тези атмосферни смущения, макар и да имат нечувана мощ, са краткотрайни и понякога продължават само няколко минути.

Облаци от пара се издигаха в небето и въздушните течения ги отнасяха към Бенгалския залив. Постепенно просветляваше и

слънчевите лъчи, проникващи през пролуките между облаците, хвърляха причудлива светлина.

Джунглата обаче се бе превърнала в същински хаос, в който растенията безразборно се бяха скупчили тук-там. Имаше купчини бамбук високи по няколко метра, които слонът трябваше да заобикаля, повалени стволоче, огромни камари от листа и дори множество мъртви животни, най-вече елени и антилопи.

Земята до такава степен бе подгизнала, че джунглата се бе превърнала в огромно блато, в което на места Комарех затъваше чак до корема и седлото биваше разтърсвано с такава сила, че пътниците върху него се принуждаваха да се вкопчат във въжетата, за да не изпаднат от гърба на слона.

От похитителите на Сурама нямаше и следа, макар че слонът се придвижваше дори по-бързо от скоростта на галопиращ кон.

Напразно Сандокан, Яниш и спътниците им се оглеждаха във всички посоки: никъде не забелязаха тхуги, при все че лесно щяха да ги открият, след като бамбукът навсякъде беше изкоренен, а високите треви бяха полегли ниско по земята.

— Дали не сме поели в грешна посока? — попита Яниш, след като вече час се движеха в галоп. — Трябва да сме изминали най-малко десет мили.

— Да не би пък да сме ги задминали? — обади се Тремал-Наик.

— Не сме, защото щяхме да ги забележим. Джунглата е изравнена със земята и от тази височина никак не е трудно човек да бъде забелязан.

— А още по-лесно слон — отвърна бенгалецът.

— Какво искаш да кажеш, Тремал-Наик?

— Че тхугите са забелязали Комарех преди ние да забележим тях.

— И какво ще рече това? — попита Сандокан.

— Че може да са ни забелязали и да са се скрили докато отминем.

— А места, където могат да го сторят, има в изобилие — обади се лейтенантът. — Достатъчно е да залегнат зад някоя от тези купчини тръстика и листа, за да ги отминем, без да ги видим.

— Да помислим тогава — предложи Сандокан, обръщайки се към Тремал-Наик. — Къде смяташ, че ще отведат девойката?

— Сигурен съм, че в Раджмангал — отвърна бенгалецът.

— Това е остров, нали?

— Да.

— И какво го отделя от джунглата?

— Река Мангал.

— И къде смяташ, че ще излязат на реката?

— В някое заливче на голямата лагуна.

— Така че ако ги пресрещнем някъде преди острова...

— Ще ги изненадаме и ако пристигнем преди тях, може би ще успеем да намерим някоя лодка.

— Тхугите сигурно са яки в краката, но не мога да допусна, че биха надбягали галопиращ слон.

— Разбира се, че не.

— В такъв случай нека преценим — каза Сандокан, който сякаш вече имаше решение. — Ще продължим с максимална скорост, за да достигнем до бреговете на Съндербунд с голяма преднина пред похитителите на Сурама. Когато влезем във връзка с моя кораб, ще въоръжим една лодка и ще ги посрещнем преди бреговете на Раджмангал.

— Така ще ги заловим, преди да са стигнали до острова си — заключи господин Люсак.

— И ще ги избием като кучета — добави Яниш.

— В такъв случай да продължаваме все така в галоп — каза Сандокан. Ей, корнак, давам ти петдесет рупии отгоре, ако успееш да ни закараш до бреговете на Съндербунд преди полунощ. Мислиш ли, че това е възможно, Тремал-Наик?

— Да, стига слонът да не забави ход — отвърна бенгалецът. — Още сме далече, но все пак ще стигнем навреме. Комарех има дълги крака и е в състояние да надбяга дори един прилично бърз кон. Давай, корнак, не го оставяй да забавя ход.

— Да, сахиб — отвърна водачът на слона. — Дайте ми само няколко килограма захар и ще видите, че Комарех ще препуска като вихър.

Слонът се движеше в чудесен галоп, без да се налага водачът му да го бодне с остена, макар че теренът не беше твърде удобен за такова едро животно, тъй като бе блатист.

За по-малко от два часа прекоси района, попаднал в обсега на урагана и навлезе в южната джунгла, където дори не беше духал вятър.

И наистина, огромните бамбукови дървета, тръстиките и гъстите храсти, тук-там бяха осеяни с горички от разкошни смокинови и мангови дървета, кокосови и арекови палми, които растяха край бреговете на мочурищата.

Един час по-късно слонът, който продължаваше да се движи в галоп, навлезе сред гъсто обрасъл район с бодлив бамбук, избуял на невероятна височина.

— Отваряйте си очите — каза Тремал-Наик. — Това място е идеално за засада и един-единствен човек лесно би могъл да убие слона, ако го удари с ятаган в задните крака.

За щастие нищо лошо не се случи. Към залез-слънце Сандокан нареди да спрат, за да си почине животното, което вече даваше признаци на умора, а и за да си приготвят нещо за вечеря. Още повече, че всички имаха нужда от почивка, тъй като непрестанното друсане ги беше уморило до смърт.

Корнакът, който държеше да спечели обещаните му десет рупии, събра голямо количество листа от индийски фикус и папур, които слоновете много обичат и удвои дажбата от захар, за да запази силите на животното.

В девет часа Комарех, нахранен и подсилен с бутилка джин, която изпи на един дъх сякаш беше светена вода, продължи в галоп, като пробиваше път с огромното си тяло сред буйната растителност на джунглата.

Вече започваше да се чувства влиянието на морския въздух. Хладен бриз със солен привкус долиташе от юг и известяваше близостта на големите лагуни, простиращи се между морския бряг и множеството острови и островчета, от които бе съставен Съндербунд.

— След няколко часа ще достигнем морския бряг — каза Тремал-Наик.

— Ние обаче не помислихме за едно нещо — внезапно се обади Яниш. — Ако корабът ни кръстосва из водите на Райматланския канал, как ще стигнем до него, след като не разполагаме с лодка?

— На брега няма ли да се намери някое рибарско селище? — попита Сандокан.

— Някога имаше — отвърна Тремал-Наик, — но тхугите разрушиха къщите и избиха обитателите им. Останало е само едно английско селце Порт-Канинг, но е прекалено далеч и ще изгубим много ценно време, за да стигнем до него.

— Е, в такъв случай ще си построим сал — каза Сандокан. — Бамбукът ще ни свърши чудесна работа за тази цел.

— Ами слонът? — попита Яниш.

— Корнакът ще го заведе на мястото за среща с малайците — отвърна Тремал-Наик. — Ако след това... О!

Дълбоката тишина, възцарила се над джунглата, беше прорязана от остър вой.

— Чакал ли е това? — попита Сандокан.

— Чудесна имитация — отговори Тремал-Наик, който беше скочил на крака, прекъсвайки думите си на средата.

— Какво? Смяташ, че не е истински чакал, така ли?

— Ти, корнак, какво ще кажеш? — попита Тремал-Наик, обръщайки се към водача на слона.

— Че някой се опитва да имитира чакал — отвърне индиецът с тревожен глас.

— Забеляза ли нещо?

— Не, сахиб.

— Преследват ли ни? — попита французинът.

— Тихо! — каза Тремал-Наик.

Откъм гъстите бамбукови дървета отекна металически звук, последван от няколко извивки.

— Звук на рамсинга — възкликна Тремал-Наик.

— Свирачът не е на повече от триста-четиристотин крачки — каза Яниш, бързо взе карабината си и я вдигна за стрелба. — Нали ви казах, че това място е идеално за засада.

— Тези хора са или дяволи, или духове — възкликна Сандокан.

— Или пък птици — допълни господин Люсак. — Трябва да имат крила, за да ни следват непрекъснато.

— Чуйте, чуйте! — извика Тремал-Наик. — Идва отговор.

И наистина, от далечината долетяха звуците на друга рамсинга, тя изсвири три различни тона, след което отново се възцари тишина.

Обхванати от силна тревога, четиримата преследвачи се бяха изправили на крака с карабини в ръце и внимателно оглеждаха

високите тръстики наоколо.

На това място обаче те бяха твърде гъсти, а и нощта вече бе започнала да се спуска, така че беше невъзможно да забележат човека, скрит в това море от растителност.

— Ами ако ни готвят клопка? — обади се Сандокан, нарушавайки тишината. — Дали да не спрем слона и да се приготвим за бой? Ти какво ще кажеш, Яниш?

Португалецът тъкмо се канеше да отговори, когато откъм бамбуковите дървета просветнаха няколко пламъчета, последвани от гърмежи.

Комарех незабавно спря, при което седлото му политна напред и за малко не катурна пътуващите върху него, после отскочи настрана и нададе силен рев.

— Слонът е ударен! — чу се гласът на корнака. Сандокан, Яниш и другарите им незабавно стреляха по посока на мястото, откъдето бяха дошли изстрелите.

Стори им се, че чуха вик, но нямаха време да се уверят в това, тъй като, обзет от ужас, слонът хукна с бясна скорост, огласяйки джунглата с оглушителните си резове.

— Сахиб! — извика корнакът и погледна Сандокан с насълзени очи. — Комарех е ранен! Чувате ли как реве?

— Остави го да бяга, докато изпусне последния си дъх — хладно отвърна Сандокан.

— Ще изгубите цяло състояние, сахиб!

Малайският тигър повдигна рамене, без да отговори.

Полудяло от болка, животното, което бе получило няколко куршума, се носеше през джунглата със скоростта на арабски кон, поваляйки всичко, което се изпречеше на пътя му.

Надавайки непрестанни резове, то така силно тресеше седлото, че пътниците на гърба му трябваше да правят върховни усилия, вкопчени с всички сили във въжетата, за да не изпаднат на земята.

Този луд бяг продължи двадесет минути, след което Комарех внезапно спря.

Беше се озовал на брега на лагуната. Очевидно бе настъпил последният му миг, тъй като цялото му тяло започна да трепери, а ревовете му постепенно губеха ужасната си мощ. При това обаче бе изпълнил своята мисия.

Преследвачите бяха стигнали до края на джунглата и отвъд лагуната срещу тях се виждаха блатистите земи на Съндербунд.

Корнакът нададе вик:

— Слизайте! Комарех всеки миг ще се строполи.

Веднага хвърлиха въжената стълба, грабнаха оръжията си и бързо слязоха, докато корнакът се спусна по десния хълбок на слона.

Едва се бяха отдалечили на няколко крачки, когато горкото животно тежко се строполи, удряйки главата си в земята, при което двата му бивника се счупиха.

Това бе краят.

— Изгубихме петнайсет хиляди лири — промърмори Яниш. — Е, парите не ни липсват, а и тхугите ще си платят за всичко.

ГЛАВА III

КУЛАТА НА БАРЕКПОР

Слонът бе издъхнал на двацет крачки от брега върху един толкова мочурлив терен, че половин час по-късно огромното му тяло наполовина бе потънало в тинята.

Вода бликаше от всички страни, сякаш крайт на джунглата беше надупчен като решето.

Навсякъде в района се виждаха избуяли треви и храсти, а покрай брега чак до самите води на лагуната растеше горичка от мангрови дървета, от които се разнасяше отвратително зловоние.

Въздухът беше изпълнен с тежка миризма, от която Яниш и французинът сбърчиха носове и която изглежда се дължеше на мършата във водата, развъдник на треска и холера.

— Чудесно местенце! — възкликна Яниш, който се беше приближил до мангровата горичка, докато Сандокан, корнакът и Тремал-Наик бяха заети да изпразнят седлото преди тинята да го е погълнала. — Виждал ли сте по-прекрасно от това, господин Люсак?

— Това е нашият Съндербунд, господин Яниш — отвърна французинът.

— Тук дори не можем да направим лагер. Земята потъва под краката ни и ми се струва, че не ще можем да намерим къде да се установим. И откъде ли идва тая отвратителна смрад?

— Погледнете пред себе си, господин Яниш! Забелязвате ли онези марабу, които дремят във водата и бавно се носят по течението?

— Да, дори се питах как тези отвратителни птици, хранещи се с мърша, успяват да се държат над водата, изправени върху краката си.

— Знаете ли на какво са стъпили?

— Върху невидими островчета, навярно образувани от лотосови листа.

— Не, господин Яниш. Всяко марабу е стъпило върху трупа на индиец, който то почти целия ще изяде. Бенгалците, които не притежават достатъчно средства, за да си платят да бъдат изгорени,

след смъртта си биват хвърлени в река Ганг, свещената река, която трябва да ги отведе в райските селения на Брахма, Шива или Вишну и постепенно, ако по пътя не бъдат разкъсани от крокодилите, преминават от канал в канал и стигат дотук. Тази лагуна е същинско плаващо гробище.

— Усещам го по това нежно ухание, което направо ми обръща наопаки червата. Тхугите са могли да си изберат и по-приятно място за живеене.

— Тук се чувстват по-сигурни.

— Видяхте ли нещо? — попита ги Сандокан, който бе завършил с освобождаването на седлото.

— Да, дремещи птици и плаващи трупове. Чудесна гледка за гробари — отвърна Яниш, правейки опит да се усмихне.

— Да се надяваме, че скоро ще се махнем оттук.

— Не се вижда никаква лодка, Сандокан.

— Нали ти казах, че ще си направим сал. Може би Мариана е поблизо, отколкото си мислим, особено сега, след като сме на брега на Райматланския канал, така ли е, Тремал-Наик?

— Както и до кулата на Барекпор — отвърна бенгалецът. — Виждате ли я ей там зад онези палми?

— Става ли за живеене? — попита Яниш.

— Би трябвало да е в добро състояние.

— В такъв случай, приятелю Тремал-Наик, да отидем там, тъй като тук не можем да направим лагер.

— Освен това би било опасно да останем на този бряг при положение, че трупът на слона е наблизко.

— Не виждам с какво ще ни попречи горкото животно.

— Не то, а тези, които след малко ще дойдат да го изядат. Тигрите, пантерите, дивите кучета и чакалите скоро ще се появят, а както са изгладнели спокойно могат да се нахвърлят и върху нас.

— Поне да бяха се нахвърлили на тхугите, които ни устройоха тази клопка — каза французинът.

— Добре стреляха тия главорези!

— И как само гръмнаха Комарех — допълни Сандокан. — Удариха го на три места в областта на белите дробове.

В този момент откъм гъстите тръстики недалеч от брега долетя остър вой, последван от задавен лай.

— Ето ги и биганите, които са надушили слона и пристигат — обади се Тремал-Наик. — Хайде приятели да се махаме оттук и да ги оставим да пируват.

Тъкмо се готвеха да поемат на път, когато иззад храстите се чу блеене.

— А! — изненадан възкликна Яниш. — И овце ли има тук?

— Това са читите, които предхождат дивите кучета и храбро им оспорват плячката.

— Що за животни са това? — попита Сандокан.

— Това са вид леопарди, невероятно дръзки и кръвожадни, които обаче лесно могат да бъдат опитомени и превърнати в ненадминати помощници в лова. Ето един от тях, виждате ли го? Не се страхува дори и от нас, но не се бойте, няма да ни нападне.

От един храст бе изскочило великолепно животно, стройно и грациозно, с леко издължени крайници, с тяло на котка и глава на куче, дълго около метър и половина и високо малко над две стъпки, покрито с дълга лъскава козина. Спря се на двадесет крачки от петимата мъже и впери в тях зелените си фосфоресциращи очи.

— Прилича на нещо средно между малък леопард и пантера — каза Сандокан.

— Освен това притежава дързостта на първия и отскока на втората — допълни Тремал-Наик. — По-бързо е от тигъра и е в състояние да настигне и най-бързата антилопа, но не може да издържи на скоростта ѝ повече от петстотин крачки.

— И може да се опитомява, така ли?

— Съвсем лесно е и с готовност отстъпва дивеча на господаря си, стига да получи кръвта на уловената плячка.

— Е, тук ще може да пие кръв до насита — каза Яниш — В слона трябва да са останали няколко варела. Добър апетит, приятелю!

— С четири скока грациозната чита се озова върху тялото на мъртвия слон.

Чувайки да се разнася от различни места заплашителното ръмжене на биганите, петимата мъже ускориха крачка покрай брега на лагуната, където храстите не бяха така гъсти, че някой тигър да ги изненада от засада.

Зад огромните листа на палмите се открояваше пирамидалният връх на кулата, показана им от бенгалеца.

Движейки се внимателно с вдигнати карабини, прекосиха горичката и стигнаха до една поляна, обрасла с тръстики, сред която се издигаше кулата.

Беше квадратна постройка на четири етажа, украсена с изображения на слонове и статуи на древни великани, с напукани тук-там стени.

Трудно бе да се каже за какво ли бе служила тази кула, построена край пустия бряг, обитаван единствено от дивите зверове, освен ако не се предположеше, че е била използвана като убежище срещу пиратските набези.

Стълбището, водещо към вътрешността ѝ, беше срутено заедно с част от стената откъм брега, но на негово място беше поставена дървена стълба, която извеждаше на втория етаж. Изглежда първият етаж беше разрушен.

— Явно от време на време тук идват хора — каза Тремал-Наик, — тъй като тази стълба не може да се е появила от само себе си.

Французинът първи беше започнал да се изкачва, когато зад дърветата пробяга някаква сянка и скочи в гъстите храсти.

— Внимавайте! — извика корнакът, който първи я бе забелязал. — Да побързаме!

— Какво беше това? — попита Сандокан, докато Тремал-Наик и Яниш бързо последваха французина, който вече се бе изкачил до върха на стълбата.

— Не зная, сахиб... някакво животно...

— Качвай се... по-бързо!

Корнакът не изчака да го подканят втори път и на свой ред се изкачи по бамбуковата стълба, която припукваше и се огъваше под тежестта на четиримата мъже.

Сандокан рязко се обърна и вдигна карабината. Смътно бе забелязал сянката да прекосява поляната и да се скрива зад храстите, но не бе успял да разбере дали това беше чита или друго, по-опасно животно.

След като се убеди, че храстите не помръдват, се приближи до стълбата и бързо се заизкачва нагоре.

Когато беше стигнал до средата, усети как стълбата силно се разтресе и за малко не падна от нея.

Нещо бе скочило зад него и бамбуковата стълба така рязко се огъна, че за малко не се счупи.

В същия миг се чу гласът на господин Люсак, който вече бе стъпил на площадката пред кулата:

— По-бързо, Сандокан, че ще ви стигне!

Вместо да побърза, Малайският тигър се обърна, вкопчил се с едната ръка в стълбата, а с другата хвана карабината си за цевта.

Непосредствено зад себе си на стълбата забеляза едро животно с вид на огромна котка, с голяма кръгла глава и издадена муцуна, като цялото ѝ тяло беше покрито с рижка козина, напръскана с черни петна във формата на полумесец. Животното се бе вкопчило с нокти в бамбуковите пречки и се опитваше да достигне пирата.

Сандокан не се опита да избяга, нито пък нададе вик. Бързо вдигна карабината си, чийто приклад беше подсилен с масивен бронзов обков и с такава сила удари звяра по главата, че черепът му издрънча като камбана. Животното глухо изрева, преобърна се върху стълбата, като се опитваше да се задържи с нокти за пречките и се стовари на земята.

Сандокан побърза да се присъедини към другарите си, преди хищникът отново да бе подновил нападението си.

Французинът бе вдигнал пушката си и се готвеше да стреля, но Тремал-Наик го спря с думите:

— Недейте, господин Люсак, изстрелът ще издаде присъствието ни на тхугите, които и без това са по петите ни.

— Чудесен удар, приятелю — каза Яниш, като подаде ръка на Сандокан, за да му помогне да се добере до площадката. Изглежда му счупи главата, тъй като виждам, че залита между храстите. Знаеш ли какво беше това?

— Нямах време да го огледам.

— Пантера, драги мой. Ако беше само две крачки по-надолу, щеше да скочи върху гърба ти.

— И беше огромна! — добави Тремал-Наик. — Никога не съм виждал такава пантера. Освен това ако стълбата не беше от бамбук, а от някакво друго дърво, всички щяхме да изпадаме един върху друг.

Пантерите са свикнали да нападат така и това се знае от хората, натоварени да зареждат с провизии множеството защитни кули по поречието на Хугли — каза французинът. — Един ден спасих живота

на двама от тях, които по същия начин бяха нападнати, докато се опитваха да се изкачат по стълбата до убежището.

— Нека за всеки случай вдигнем стълбата — каза Яниш. Пантерите умеят ловко да се катерят и не е изключено тази, която Сандокан така сурово наказва, да се опита да си отмъсти.

— И нека да влезем вътре, ако това е възможно — добави Тремал-Наик.

На стената откъм кулата имаше прозорец. Бенгалецът се изкачи на перваза, но веднага се върна на площадката.

— Всички етажи са срутени — каза той — и кулата е куха като комин. Явно ще прекараме нощта тук, тъкмо ще ни е по-прохладно.

— Освен това ще можем да следим и какво става наоколо — каза Сандокан. — Къде отиде пантерата? Не я виждам.

— Изглежда си отиде, освен ако не се е скрила зад храстите, за да ни нападне, когато слезем — отвърна Яниш.

— Това не би ме изненадало — обади се Люсак. — Макар и да са доста по-малки от тигрите, пантерите са изключително дръзки и нападат дори и когато не са гладни. Способни са да стоят и чакат от засада, както беше в случая с двамата мъже, които бяха отишли да зареждат с провизии кулата в Сяврах.

— Онези, които спасихте ли? — попита го Сандокан.

— Да, капитане.

— Разкажете ни това приключение, господин Люсак — помоли го Яниш, който извади от един от десетте си джоба пакет цигари и предложи на другарите си. — Струва ми се, че на никого от нас все още не му се спи.

— Не бих си позволил да заспя нито за миг — обади се Тремал-Наик. — Тук сме на открито, а тхугите, които ни устройха засада, са въоръжени с пушки и освен това явно са добри стрелци.

— Наистина, господин Люсак, разкажете ни тази случка — присъедини се и Сандокан. — Така времето ще мине по-бързо.

— Това ми се случи преди четири месеца. Имах огромно желание да устроя лов сред тръстиките в джунглата покрай бреговете на Хугли и тъй като съм приятел на един капитан от флота, натоварен да се грижи за зареждането с хранителни припаси на кулите край реката, получих разрешение да тръгна с едно от параходчетата, които

всеки месец ги обхождат. На борда бяхме осем човека: капитанът, неговият заместник, трима моряци, един механик, огнярят и аз.

Вече бяхме обиколили няколко такива кули, където сменихме провизиите, когато една вечер, малко преди да се стъмни, достигнахме кулата в Сяврах, която се издига на стотина метра от брега, тъй като непосредствено до реката теренът е блатист.

Аз забелязах, че над тръстиките прелитат множество патици, а от време на време край реката пробягваха и антилопи, така че реших да се присъединя към двамата моряци, които трябваше да занесат припасите в кулата.

Въоръжих се с ловната си пушка, но за всеки случай взех и един револвер, тъй като ме бяха предупредили, че по тези места се срещат тигри и пантери.

Поехме по пътеката към кулата, просечена в гъстите бамбукови и мангрови дървета, когато чухме виковете на капитана.

В същия момент видях корабчето бързо да се отдалечава от брега, за да се спаси от набезите на кръвожадните хищници.

— Внимавайте, има пантери! Бягайте в кулата!

Едва бях чул това предупреждение и зад гърба ми проехтя пукот от изпочупени клони.

— Хвърляйте провизиите и бягайте! — извиках на двамата моряци, които вървяха пред мен.

Както сами можете да се досетите, те нямаха нужда да им се повтаря. Хвърлиха чувалите и хукнаха към кулата, която вече беше наблизо.

Аз ги последвах, но още не бях стигнал до стълбата, когато видях зад гърба си две огромни пантери, правещи скокове от по пет-шест метра и готови да се хвърлят отгоре ми, преди още да се добера до площадката на кулата.

Бях заредил пушката със сачми, но въпреки това не се поколебах да стрелям с двете ѝ цеви срещу двата звяра.

Лудост беше да смятам, че ще ги убия, но въпреки всичко видях, че пантерите спряха.

Възползвах се да се покатеря бързо по стълбата, но въпреки, че налягах всички сили, бързо бях застигнат от мъжкия, който с един скок стигна до средата на стълбата, последван веднага от женската.

Те се хвърлиха с такава сила върху стълбата, че за момент си помислих, че бамбукът няма да издържи.

За щастие не бях изгубил присъствие на духа. Давах си сметка, че животът ми е в сериозна опасност, така че преметнах лявата си ръка през една от пречките, за да не бъда съборен на земята, а с другата вдигнах револвера и стрелях три пъти почти от упор.

Ранен в муцуната, мъжкият политна надолу, увличайки със себе си и женската, която куршумът беше ударил малко под гърлото.

Едва докоснали земята, страховитите зверове подновиха атаката си и отново се хвърлиха върху стълбата.

Аз обаче не си бях изгубил времето и с четири скока се озовах на сигурно място върху площадката, където двамата моряци, неспособни да ми помогнат, тъй като не разполагаха с оръжие, надаваха отчаяни викове.

Зверовете правеха отчаяни усилия да се доберат до нас, като се опитваха да се вкопчат с нокти в носещите греди на площадката.

— Да избутаме стълбата — извиках на двамата моряци.

С общи усилия успяхме да я катурнем заедно с двата звяра на нея, без да си даваме сметка, че по този начин се лишихме от възможността да слезем от кулата и да се върнем на борда на кораба.

— И останахте обсадени от пантерите? — попита Тремал-Наик.

— Цяла нощ — отвърна лейтенантът. — Макар и ранени, проклетите зверове останаха да сноват покрай кулата в очакване, че ще се решим да слезем от нея.

На сутринта капитанът, предупреден от нас, че пантерите са все още долу, приближи корабчето до брега и откри огън по тях с малкото корабно оръдие.

При втория изстрел двата звяра паднаха мъртви, след което екипажът дойде под кулата, вдигна стълбата и ни освободи.

— Тия пантери са по-страшни дори и от тигрите — каза Сандокан.

— По-дръзки са и са по-решителни — отвърна французинът.

— О! — възкликна Яниш и бързо се изправи. — Погледнете ей там! Вижда се някаква светлина!

Всички обърнаха поглед в посоката, сочена от португалеца.

И наистина, над тъмните зловонни води на лагуната се забелязваше червена светлина, която изглежда се приближаваше по

посока на кулата.

Идваше от изток и се движеше на зигзаг, сякаш носът на лодката или кораба, на който бе запалена светлината, непрестанно сменяше посоката си между двата бряга на реката.

— Дали не е нашият кораб? — попита Тремал-Наик.

— Или пък лодката му? — допълни Яниш.

— Струва ми се, че не е нито едното, нито другото — каза Сандокан, след като внимателно огледа светещата точка, която ясно се открояваше на фона на черната водна повърхност.

— В тази лагуна влизат ли платноходи, Тремал-Наик?

— Сигурно е рибарска лодка — отвърна бенгалецът, — а може да е и корабокрушенски сал. Нищо чудно ураганът, който опустоши джунглата, да е преминал и над Бенгалския залив.

— Добре ще бъде, ако тая лодка се приближи и спре тук. Тъкмо няма да ни се налага да строим сал, за да стигнем до нашия кораб. Изглежда има платна. Виждаш ли, Яниш, как носът ѝ сменя посоката?

— Виждам също така, че се отправя насам — отвърна португалецът. — Ако мине покрай кулата ще привлечем вниманието на екипажа ѝ с изстрели.

— Да стреляме още сега — каза Сандокан. — Като чуят изстрелите, ще дойдат насам.

Вдигна карабината и стреля.

Гърмежът отекна над черните води и се изгуби в далечината. Не беше изминала половин минута и се видя как светлата точка смени посоката си и се насочи право към кулата.

— До изгрев-слънце корабът ще бъде тук — каза Сандокан. — Ей там зората вече започва да разсейва нощния мрак. Нека се приготвим да слезем от кулата и да се качим на борда.

— Ами ако екипажът откаже да ни вземе? — попита французинът.

— Или злато, или олово — хладно отвърна Сандокан. — Да видим дали ще им остане място за колебание. Корнак, спусни стълбата, че вече приближават.

ГЛАВА IV

ПРЕДАТЕЛСТВОТО НА ТХУГИТЕ

Изгряваха първите слънчеви лъчи, когато корабът акостира на брега пред кулата.

Сандокан не се бе излъгал: не беше нито лодка, нито истински кораб, а по-скоро платноход с висок борд, две мачти и две големи четвъртити платна, както и палуба.

В Индия тези платноходи обикновено се използват по големите реки на полуостров Индостан, но понякога плават и по моретата, тъй като притежават надежден кил и здрави мачти.

Този тук имаше водоизместимост около десет тона, обслужваше се от десетима снажни и млади индийци, облечени в бели униформи на сипаи^[1], под командата на възрастен капитан с дълга бяла брада, който в този момент беше застанал на руля.

При вида на петимата мъже, между които и двама бели, капитанът ги поздрави като вдигна тюрбана си, след което слезе на брега и заговори на добър английски:

— Добър ден, сахиб! Нуждаете ли се от нашата помощ? Чухме изстрел и дойдохме, тъй като решихме, че може да сте в опасност.

— Как се озова тук, старче? — попита Тремал-Наик. — Но тия места не плава никой, нито пък пренася товари.

— Ние сме рибари — отвърна капитанът. — Тук рибата е и изобилие и идваме всяка седмица.

— Откъде идвате?

— От Даймънд-Харбър.

— Искаш ли да спечелиш сто рупии? — попита го Сандокан.

Индиецът повдигна очи към Малайския тигър и за момент го погледна внимателно, без да крие любопитството си.

— Шегувате ли се, сахиб? Сто рупии са голяма сума и не могат да се спечелят за цяла седмица.

— Искаме да ни предоставиш кораба само за двадесет и четири часа и рупиите ще бъдат твои.

— Сахиб, вие сте щедър като истински набаб — отвърна старецът.

— Приемаш ли?

— Никой на моето място не би могъл да откаже подобно предложение.

— Каза, че идвате от Даймънд-Харбър — намеси се Тремал-Наик.

— Да, сахиб.

— През Райматланския канал ли минахте?

— Не, през Ямеранския.

— Значи не си видял един кораб да кръстосва из тези води.

— А... струва ми се, че вчера срещнахме един издължен и елегантен кораб при източния край на Райматла — отвърна старецът.

— Със сигурност е бил Мариана — каза Сандокан. — Още преди да падне нощта ще намерим нашия прахос и ще се присъединим към него. Хайде, приятели, да се качваме, а утре ще изпратим една лодка да прибере хората ни.

Даде на капитана половината от договорената сума, след което всички се качиха на борда, почтително поздравени от екипажа.

Сандокан и Тремал-Наик седнаха на носа под навеса, опънат от рибарите, за да ги предпазва от слънцето, а Яниш, французинът и корнакът слязоха под палубата, за да си отпочинат малко в каютата, предоставена им от капитана.

Платноходът, който изглеждаше доста добре, се отдели от брега и пое към някакви острови, които смътно се виждаха през парите, издигащи се над лагуната.

Отвратителна миризма се разнасяше от водата, където тук-там се забелязваха трупове, достигнали тук по течението на каналите, с които беше осеян районът на Съндербунд.

Покрай следата, образуваща се зад кърмата на платнохода, се виждаха да изплуват трупове с полуразложени глави, гърбове, ръце и крака. Върху много от тях стояха изправени на краката си птици марабу и индийски соколи, от време на време кълвяха разложената им плът и откъсваха парчета, които лакомо поглъщаха.

— Ето едно от тези плаващи гробища — каза Тремал-Наик.

— Гледката не е много весела — отвърна Сандокан. — Бенгалското правителство би сторило далеч по-добре ако погребваше

тези хора на три метра под земята. Така ще се справи с холерата, която почти всяка година избухва в столицата.

— Ако индиецът държи да отиде в рая, трябва да мине по река Ганг.

— И да стигне дотук, така ли? — усмихна се Сандокан.

— Не зная — отвърна Тремал-Наик, — но по-скоро си го представям да достигне до Бенгалския залив и да се слее с морските води.

— И всички ли отиват във вашия рай?

— О, не! Водите на Ганг, които са свещени, няма да пречистят душата на човек, който например е убил крава.

— Толкова голям грях ли е това за вас?

— Такъв, че те отвежда направо в ада, където престъпникът непрестанно ще бъде разкъсван от змии, от жажда и глад, за да премине след хиляди години в тялото на юница.

— Ужасно място е тоя ваш ад — каза Сандокан.

— В свещените ни книги пише, че там цари вечна нощ и се чуват ужасяващи писъци и стенания. Има наказания за всеки вид грях, за всяко сетиво и за всеки член от тялото. Огън и меч, змии, отровни насекоми, кръвожадни зверове, хищни птици, жила, отрова, жлъчка и изобщо всичко, което може да послужи за мъчение на осъдените. Според нашите Веди някои са осъдени през ноздрите им да бъде прокарано въже, което непрестанно да ги люлее върху остри като бръснач брадви, други биват прекарвани през иглени уши, едни стоят притиснати между две скали, на други очите им постоянно биват кълвани от ястреби, трети са принудени постоянно да плуват в казан с разтопен катран.

— И нямат ли край тези ужасни мъчения?

— В края на всеки период от хиляда години прокълнатите ще се завърнат на земята в тялото на животно, едни като насекоми, други като птици, след което отново ще се преродят като пречистени хора. Такива са прелестите на нарака — така наричаме нашия ад, където царува Яма, богът на смъртта и на мрака.

— Надявам се все пак да имате и рай.

— Не само един — отвърна Тремал-Наик. — Снарга на бог Индра, обитаван от всички добродетелни души, кайласа на бог Шива,

сатя лока на Брахма, запазен изключително само за брамините, които се приемат за хора от по-висша раса и които...

Внезапно двамата скочиха на крака, стреснати от пушечен изстрел, последван от познатото им свистене на куршум покрай ушите им.

Един от осемте моряка на палубата беше стрелял срещу тях и все още беше приведен с пушка в ръка зад един сандък, обвит в облак от дим.

Сандокан и Тремал-Наик бяха толкова изненадани, че и двамата бяха застинали на мястото си. Все още смятаха, че морякът е стрелял по невнимание и не можеха да повярват, че се е опитал да ги убие.

Викът на капитана ги изтръгна от вцепенението и ги накара да осъзнаят, че куршумът е бил предназначен за тях.

Предателят бързо бе изоставил мястото си на руля и се бе спуснал напред по палубата, викайки с пълно гърло:

— Напред, момчета! Ние сме деветима! Извадете ножовете и въжетата!

От гърлото на Сандокан се разнесе страхотен рев.

Огледа се около себе си за карабината, която беше опрял в стената на палубата: беше изчезнала заедно с оръжията на другарите му.

Със светкавично движение взе лоста на кормилото и се спусна към носа, където екипажът се беше скупчил около стрелеца, като извика с гръмовния си глас:

— Предателство! Яниш! Люсак! Бързо на палубата!

Тремал-Наик го беше последвал с брадва в ръка, която беше съзрял под едно буре между няколко навити въжета.

Индийците от екипажа бяха извадили ножовете си и бяха развили въжетата, скрити до този момент под широките им ризи.

— Напред, момчета! — повтори призива си капитанът, въоръжен с един от онези къси ятагани, използвани от махаратите и известни под името тарвар. — Убийте бащата на девицата, неприятеля на Суйодхана!

— Ах ти, дърто псе! — извика Тремал-Наик. — Позна ме значи! Сега ще умреш!

На свой ред и осемте моряка се спуснаха като тигри. Както вече споменахме, бяха млади момчета, очевидно подбрани внимателно и

далеч по-едри от обикновените бенгалци.

Трима от тях се нахвърлиха срещу Сандокан, останалите заедно с капитана се спуснаха срещу Тремал-Наик.

С ловко движение Сандокан се опита да покрие приятеля си, който бе в по-неравностойно положение, но тхугите забелязаха навреме движението му и му отрязаха пътя.

— Отстъпи към кърмата, Тремал-Наик! — извика пиратът. — Дръж се! Яниш, Люсак, корнак, идвайте бързо!

Тримата моряци се нахвърлиха срещу него. Сандокан отскочи като пантера, измъкна се от кръга им, вдигна тежкия лост и яростно го стовари върху най-близкия нападател, който беше замахнал да го прониже в корема с ножа си.

Ударен в главата, тхугът се строполи на земята като теле под чука на касарин и мозъкът му опръска палубата.

В същия момент обаче едно въже прелетя над главата на Сандокан и се омота в дясната му ръка.

— В ръцете си ми! — извика му удушвачът. — Простри го на земята, Фикар!

— А това е за теб! — извика Сандокан.

Хвърли лоста, наведе се и го удари с глава в гърдите, запращайки го бездиханен върху палубата, след което рязко се обърна и се нахвърли върху третия си нападател, който се опитваше да го атакува в гръб, като го сграбчи с две ръце, за да му попречи да използва ножа си.

Индиецът обаче се оказа по-як, отколкото предполагаше Сандокан, а очевидно и смелост не му липсваше.

На свой ред той притисна Сандокан, като се опитваше да прехвърли ръка през шията му. В този момент корабът се разлюля, при което двамата залитнаха и паднаха върху дъските на палубата.

През това време Тремал-Наик, нападнат от останалите петима моряци и стария капитан, се отбраняваше отчаяно, като нанасяше яростни удари с брадвата и отстъпваше към кърмата.

Беше успял да избегне двете хвърлени над главата му въжета и да отбие страхотния удар с ятаган, нанесен му от капитана, но явно нямаше да издържи дълго срещу шестимата си нападатели, които го притискаха от всички страни и се опитваха да го заобиколят.

Един от тях вече щеше да се промъкне зад гърба му, когато на палубата се появиха Яниш, Люсак и корнакът.

Събудени внезапно от вика на Сандокан и изпълнени с тревога, чувайки думата „предателство“, те моментално бяха скочили от койките, оглеждайки се за карабините.

Пушките обаче бяха изчезнали, също както тези на Сандокан и Тремал-Наик и не се намираха на мястото, където ги бяха оставили.

Очевидно някой моряк се бе възползвал от съня им и ги бе отнесъл, а може би и хвърлил във водите на лагуната, за да им отнеме възможността да се защитават.

Люсак и корнакът обаче бяха запазили ловните си ножове — опасни оръжия, чието острие бе дълго близо една стъпка, а Яниш винаги носеше на колана си един от онези остри сгъваеми ножове, наречени наваха, които разтворени приличаха на сабя.

Португалецът го отвори, хукна по стълбището и извика:

— Напред, приятели! Горе е напечено!

Тхугите, които се опитваха да убият Тремал-Наик, забелязаха двамата бели мъже и корнака, при което незабавно се разделиха и всеки си избра да посрещне някой от новите противници.

Капитанът и един моряк останаха срещу Тремал-Наик, който вече бе притиснат до стената на бакборда. Други двама се хвърлиха срещу французина, а останалите трима посрещнаха Яниш и корнака.

— Ах вие, мерзавци! — извика португалецът, скочи към платното на кърмата и с един удар го отрязва от мачтата, след което го уви около лявата си ръка. — Значи се оказахте предатели! Двамата поемам аз, корнак, а ти се погрижи за третия и гледай добре да му надупчиш кожата.

Между дванадесетимата мъже се завърза яростна битка, докато корабът, изоставен без управление, се люлееше върху вълните, които приливът образуваше в лагуната.

Тхугите захвърлиха въжетата, които им бяха безполезни при този близък бой, и се сражаваха с ножове, пъргави като същински котки. Двамата европейци, Тремал-Наик и корнакът не им отстъпваха по ловкост и храбро отбиваха атаките им.

През това време Сандокан и нападателят му, все още вкопчени един в друг, се търкаляха по палубата и всеки се опитваше да нанесе смъртоносен удар на другия. Все пак Сандокан успя да мине зад противника си, сграбчи го за гушата и го стисна с всички сили. Индиецът обаче все още устояваше на желязната му хватка и

благодарение на невероятната си издръжливост, а и на това, че ръцете и вратът му бяха намазани с кокосово масло, успяваше да се изплъзва на моменти, но веднага щом се опитваше да се надигне, с невероятната си сила пиратът отново го поваляше с юмруци.

В един момент, когато за кой ли път го беше стиснал за врата, Сандокан усети под себе си лоста на руля, който се беше претърколил зад гърба му от люлеенето на кораба. Моментално скочи на крака, пускайки противника си, вдигна лоста и го стовари върху главата на индиеца, който тъкмо се опитваше да се надигне.

Тхугът не успя дори и да извика и се строполи мъртъв на палубата.

— Дръжте се, приятели! — извика Сандокан. — Идвам ви на помощ!

Тъкмо се бе запътил към кърмата, когато две ръце го сграбчиха откъм гърба.

Беше индиецът, когато беше повалил със страхотния си удар с глава. Макар и със строшени ребра, той се бе надигнал, за да се притече на помощ на другаря си.

За негово нещастие, не бе успял да се свести навреме и сега се озова сам срещу страховития Малайски тигър, и то в състояние, в което очевидно не можеше да му окаже сериозна съпротива.

— Какво! — възкликна пиратът. — Още ли си жив? Сега ще те изпратя при рибите!

Сграбчи го с могъщите си ръце и го изхвърли зад борда, при което нещастникът, започнал вече да повръща кръв, не успя дори да гъкне.

В същия момент откъм кърмата се разнесе болезнен вик, след което от устата на Яниш се изтръгна неистово проклятие.

Корнакът, който се биеше на няколко крачки от португалеца срещу един от тхугите, бе паднал на палубата с ужасна рана в гърдите.

Победоносен вик отбеляза смъртта на клетия водач на слонове:

— Напред! С нас е Кали!

Викът обаче внезапно се изпълни с ужас. В момента, в който корнакът падна върху палубата, хванал с две ръце ужасната си рана, от която шуртеше кръв, на четири крачки от него се строполи друг мъж с разцепен до челюстта череп от зверски удар с брадва.

Беше старият капитан.

Възползвал се от едно залитане на противника си, предизвикано от клатушкането на кораба, Тремал-Наик му бе нанесъл безпогрешен удар.

Старецът разпери ръце, изпусна ножа, залитна и се свлече върху палубата, а от разцепения му череп бликна кръв и мозък.

Бенгалецът обаче все още не беше победил, тъй като му оставаше още един противник, но все пак шансът вече бе на негова страна, тъй като брадвата му бе сериозно преимущество в сравнение с ножа на разбойника.

Сандокан бързо се огледа и тутакси разбра, че в момента най-сериозно е положението на Яниш, който се сражаваше срещу трима противници.

Лейтенантът също трябваше да се бие срещу двама нападатели, които налитаха срещу му като хрътки, но явно засега успяваше да удържа положението.

Французинът въртеше ножа със забележителна ловкост и ту с неочаквани атаки, ту с внезапни отстъпления продължаваше да държи на разстояние противниците си.

— Първо Яниш — каза си Сандокан.

С три скока се озова в гръб на тхугите и извика:

— Сега ще ви избия!

Двама от тях се обърнаха към него и изкрещяха:

— Не ние, а ти ще умреш!

Сандокан замахна с тежкия лост и ги раздели, след което го завъртя и го стовари в гърдите на стоящия по-близо, пречупвайки ребрата му.

Другият се изплаши и обърна гръб, за да побегне към носа, но смъртоносният лост го застигна в гръб. Нещастникът се свлече на колене, но събра сили, надигна се, залитна и се прекатури през борда във водите на лагуната.

Сандокан се насочи към противника на Яниш, но в същия момент видя как краката му се подкосиха и се свлече върху дъските на палубата.

Навахата на португалеца го бе пронизала в сърцето.

Двамата тхуги, останали да се бият срещу Люсак, се огледаха наоколо, дадоха си сметка, че положението им е безнадеждно, хукнаха към носа и скочиха в лагуната, изгубвайки се във водите между

лотосовите листа и тръстиките, растящи край брега на островчето, край което преминаваше корабът.

Сега на борда бе останал само противникът на Тремал-Наик, навярно най-якият и най-храбър от цялата банда, който се биеше като звяр и пъргав като котка успяваше да се изплъзва от ударите на бенгалеца.

Сандокан отново сграбчи лоста си, за да го убие, но Яниш го спря:

— Недей, не го убивай. Ще го накараме да проговори. В следващия миг тримата се хвърлиха върху гърба му, повалиха го и го завързаха със същото въже, което самият той преди малко бе захвърлил върху палубата.

[1] Наемни войски в Индия от средата на XVIII век до 1947 г., съставени от местни жители в служба на англичаните, французите или португалците. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА V

СИРДАР

Пленникът, навярно единственият оцелял от кървавата битка, тъй като никой от тримата, потърсили спасение във водите на лагуната, не се видя да изплува, беше красив младеж с почти херкулесово телосложение и фини черти на лицето, които може би издаваха произхода му от една по-висша каста, макар че кожата му беше смугла като тази на молангите.

Като видя, че го завързват, се обърна към Тремал-Наик, който все още беше вдигнал срещу него брадвата си, опръскана с кръвта на капитана:

— По-добре ме убий, аз не се страхувам от смъртта. Бяхме победени, така че е справедливо и аз да си поема своя дял.

След това се опита да скъса въжетата, с които бяха овързани ръцете и краката му, но не успя и се отпусна върху палубата, без да пророни нито дума, нито да покаже какъвто и да било страх от съдбата, която го очакваше.

— Господин Люсак — обърна се Сандокан към французина, — седнете до този човек и го пазете да не избяга. Ако се опита, убийте го с ножа си, а ние ще разчистим палубата от труповете. Корнакът още ли диша?

— Умря на място — отвърна Яниш. — Клетият човечец! Ножът на убицеца е останал да стърчи, забит в гърдите му.

— Аз отмъстих за него — въздъхна Сандокан. — Мерзавци! Добре го бяха замислили това предателство и може да се каже, че оцеляхме единствено, защото Аллах така е пожелал.

— Откраднаха ни даже карабините, за да не можем да се защитим.

— Откъде са знаели къде сме?

— Това ще разберем от пленника. Хайде, Сандокан, да разчистим палубата.

С помощта на Тремал-Наик хвърлиха трупове на тхугите във водата. Единствено корнакът беше положен в каютата на кърмата, увит в платно, за да го погребат по-късно както подобава, а не да свърши между зъбите на крокодилите.

Лиснаха по палубата няколко ведра с вода, за да измият кръвта, която аленееше тук-там по дъските, ориентираха платната спрямо вятъра, който бе започнал да духа откъм северозапад, нагласиха руля и преместиха пленника на кърмата, за да им бъде под ръка.

Тхугът се остави да го отведат, но в очите му вече се четеше известна тревога, която се засили при вида на заобиколилите го врагове.

— Слушай, млади момко — обърна се към него Сандокан, без излишни предисловия, — да живееш ли предпочиташ, или да умреш в ужасни мъки? Избирай. Предупреждавам те обаче, че ние не се шегуваме, което достатъчно недвусмислено доказахме преди малко.

— Какво искате от мен? — попита младежът.

— Ти знаеш доста неща, които ние не знаем и които ще ни е от полза да научим.

— Тхугите не могат да предават тайните на своя орден.

— Знаеш ли какво е юма? — внезапно го попита Тремал-Наик.

Тхугът потрепери и в очите му премина сянка на ужас.

— Известна ми е тайната на това питие, което е в състояние да развърже езика дори на най-мълчаливия човек. Листа от юма, малко лимонов сок и зрънце опиум. Както виждаш, зная рецептата, а имам в себе си и необходимото, за да го приготвя, така че е безсмислено да се инатиш. Продължиш ли да мълчиш, ще ти дадем да пиеш.

Яниш и Сандокан с изненада гледаха Тремал-Наик, тъй като не знаеха какво е това тайнствено питие, за което говори. Господин Люсак обаче потвърди думите на бенгалеца с многозначителна усмивка.

— Решавай бързо — каза Тремал-Наик, — защото нямаме време за губене.

Вместо отговор, индиецът впери поглед в бенгалеца, след което попита:

— Ти си бащата на момичето, нали? Ти си същият онзи страшен ловец на змии и тигри от черната джунгла, който някога отвлече „Девата от Източната пагода“.

— Кой ти каза? — попита Тремал-Наик.

— Капитанът.

— А той откъде е знаел?

Младежът не отговори. Беше навел очи и по лицето му пробяга странна сянка, която този път не бе от страх. Изглежда в душата и разума му се водеше ужасна битка.

— Какво ти е казал тоя жалък предател — попита Тремал-Наик.
— Нима всички сте едни и същи подлеци?

— Подлеци! — възкликна младежът и с едно движение се изправи на крака, въпреки въжетата, с които беше вързан. — Точно така, те наистина са подлеци! Нещо повече, те са убийци и аз изпитвам ужас от това, че влязох в ужасния им орден.

После скръцна със зъби и добави с глух глас:

— Проклетата да е съдбата ми, която превърна мен, сина на брамин, в съучастник на престъпното им дело. Кали или Дурга, което и да е твоето име, богиньо на кръвта и изстреблението, ти си едно фалшиво божество!

Изненадани от този език и от гнева на младия индиец, Тремал-Наик, Сандокан и двамата европейци застинаха в мълчание.

При това обаче чудесно схващаха внезапната промяна, настъпила в душата на младежа, когото допреди минути бяха възприемали като един от най-решителните и фанатични последователи на чудовищната богиня.

— Ти не си ли тхуг? — най-сетне наруши дългото мълчание Тремал-Наик.

— На гърдите си нося позорния им белег — горчиво отвърна младежът, — но в душата си останах брамин.

— Да не ни разиграваш някаква комедия? — недоверчиво го погледна господин Люсак.

— Ако лъжа, нека след като умра, тялото ми се превърне в най-отблъскващото насекомо — отвърна младежът.

— Как тогава си попаднал сред тези разбойници, ако не си се отказал от Брахма заради твоята Кали? — попита го Тремал-Наик.

За момент младежът остана безмълвен, след което отново вдигна очи и каза:

— Като син на богат и влиятелен брамин, потомък на раджа, аз можех да бъда по-достоеен за висотата в обществото, която имаше баща

ми. Порокът обаче ме завладя и проиграх цялото си богатство, след което постепенно стигнах до дъното и се превърнах в един мизерник. Един ден се появи един мъж, който се представи за жрец...

— Жрец ли казваш? — попита Тремал-Наик.

— Остави го да говори — каза Сандокан.

— Срещна ме с група фокусници — продължи младежът, — към която се присъединих, за да не умра от глад. Впечатлен навярно от невероятната ми сила и ловкост, той ми предложи да приема религията на богиня Кали. После научих, че по това време тхугите събирали хора, за да направят тайна полиция, чрез която да следят ходовете на бенгалските власти, решени да разформироваат ордена им.

Аз обаче вече бях стигнал дъното и мизерията се беше настанила в моята колиба, така че приех, за да оцелея, и синът на брамина се превърна в тхуг.

Онова, което сторих после, не ви трябва да го знаете, но сега мразя с цялото си същество тези хора, които ме принудиха да убивам, за да принасят на богинята си кръвта на невинни жертви. Зная, че сте им обявили война и ви питам с чисто сърце: искате ли ме? Сирдар ще ви предостави цялата си сила и смелост.

— Откъде знаеш, че отиваме в Раджмангал? — попита Тремал-Наик.

— Каза ми го капитанът.

— Какъв беше този човек?

— Командирът на една от двете гемии, които нападнаха вашия кораб.

— Значи сте ни следили?

— Да, заедно с още дванадесет човека, които бяха в екипажа, и аз бях един от тях. Подозирахме, че ти, сахиб, ще се отправиш към Кари, защото имахме информация, че един от твоите слуги е закупил два слона.

Всяка твоя стъпка беше проследена. Знаехме, че поддържаш връзка с хората от кораба, че проследи и хвана жреца, същия онзи проклет старец, който ме накара да приема вярата на Кали.

Проследихме те през джунглата, скрити сред тръстиките наблюдавахме как ловуваш, похитихме баядерката ти, защото се страхувахме, че ще издаде къде се крият тхугите...

— Сурама! — извика Яниш.

— Да, момичето наистина се казва така — отвърна Сирдар. — Баща ѝ беше главатар на едно планинско племе под властта на Асам.

— А сега къде е?

— Със сигурност е в Раджмангал — отвърна младежът. — Страхувахме се, че ще ви преведе през тайните подземия на острова.

— Продължавай — подкани го Сандокан.

— После ви устроихме клопка, за да убием и втория ви слон — отвърна Сирдар. — Бяхме запланували да ви избием, преди да сте достигнали до Раджмангал.

— А кораба? — попита Тремал-Наик.

— Изпрати ни го Суйодхана, който беше уведомен от бързоходци за намеренията ви. Ние знаехме, че сте намерили убежище в кулата на Барекпор и дори без да ни бяхте дали знак, щяхме да се появим при вас.

— Само каква невероятна организация притежават тия бандити! — възкликна Яниш.

— Тайната им полиция е наистина невероятна и благодарение на нея тхугите успяват да провалят всички усилия на бенгалските власти, опитващи се да се справят с тях — отвърна Сирдар. — И понеже постоянно се страхуват да не ги нападнат силите на правителството в Калкута, джунглата и Съндербунд гъмжат от техни шпиони. Достатъчно е и най-малката група да навлезе в джунглата и острите звуци на рамсингите започват да се предават от място на място, докато стигнат до бреговете на Мангал, така че, както виждате, не е възможно тхугите да бъдат изненадани.

— И ти ли смяташ, че не може войната да се пренесе на острова им? — попита Сандокан.

— Възможно е и да може, но само ако се действа крайно предпазливо.

— А ти познаваш ли подземията?

— Няколко месеца съм прекарал в тях — отвърна Сирдар.

— Кога излезе оттам?

— Преди месец.

— Значи си видял дъщеря ми — извика Тремал-Наик със задавен от възмущение глас.

— Да, видях я една вечер в пагодата, когато я обучавах как да излива в свещения купел кръвта на един нещастен моланг, удушен

няколко часа по-рано.

— Мерзавци! — изкрещя Тремал-Наик. — Майка й също я караха да излива човешка кръв пред статуята на Кали, когато беше „Девата от Източната пагода“. Подлеци! Долни подлеци!

Безутешно ридание задави гърдите на клетия баща.

— Успокой се — развълнуван го прегърна Сандокан. — Ще я изведем оттам. Защо смяташ, че сме дошли дотук чак от Момпрасем? В тази битка един от двата тигри ще умре, но смятам, че това ще бъде индийският.

Взе ножа на Яниш и разряза въжетата на пленника.

— Ще ти пощадим живота и ще ти върнем свободата, но ти ще ни заведеш в Раджмангал и ще ни вкараш в тайните му подземия.

— Омразата ми към тези главорези е не по-малка от вашата, затова, повярвайте ми, Сирдар ще удържи на думата си. Нека Яма, богът на смъртта и ада, ме осъди на вечни мъки, ако пристъпя обещанието си. Отказвам се от Кали и я проклинам, за да стана отново брамин, какъвто бях.

— Застани на руля, Яниш — извика Сандокан. — Вятърът се усилива и ми се струва, че Мариана едва ли ще е далеч оттук. Издърпайте шкотите, господин Люсак!

Бризът продължаваше да духа, като издуваше платната на кораба и разсейваше изпаренията, носещи се от водите на лагуната.

Сандокан побърза да насочи носа на юг, където се намираше Райматланския канал, образуван от два големи ниски острова, обрасли с огромни тръстики.

На изток се простираха други острови и островчета, покрити с гъста растителност, състояща се предимно от бамбук и кокосови палми.

Безброй птици летяха над мочурливите канали и над главите на мършоядните марабу и индийски соколи, които тук намираха обилна храна, съдейки по зловонието на разложена плът, разнасяща се от водите. Явно бреговете бяха осеяни с трупове на индийци, донесени от прилива и от вълните.

Корабът, който се оказа доста добър, се движеше безупречно и се подчиняваше на всяко движение на руля.

За по-малко от час достигнаха до северния край на острова и поеха покрай брега, като се движеха на известно разстояние, за да не

бъдат нападнати от тигри.

Дързостта на тези зверове е такава, че нерядко с един-единствен скок те се прехвърлят на палубата на малките кораби и лодки, непредпазливо движещи се близо до сушата и пред очите на ужасения им екипаж изяждат някой от моряците, не успял дори да реагира на изненадващото нападение.

— Отваряйте очите си на четири — каза Сандокан, който беше сменил Яниш на руля. — Ако Самбилонг и Камамури са последвали моите инструкции, трябва да са вкарали кораба в някой от каналите и да са свалили мачтите, така че може и да не ги забележим.

— В такъв случай нека ги предупредим с един изстрел за нашето присъствие.

— Намерих една от карабините ни.

— Онази ли, с която тхугът предателски стреля срещу нас?

— Сигурно е тя, Сандокан.

— Тя е — потвърди Сирдар, който се бе облегнал върху борда на кърмата.

— А другите? — попита Сандокан.

— Капитанът ги изхвърли в лагуната.

— Стар глупак! — възкликна Яниш. — Можеше да ги използва срещу нас.

— Само едната беше заредена, а на кораба не разполагаме нито с барут, нито с куршуми.

— Така е! — съгласи се Сандокан. — С другите стреляхме от кулата, за да привлечем вниманието на кораба. Извадили сме късмет, иначе щяха да ни разстрелят като кучета.

— Тъкмо това искаше да стори и капитанът — отвърна Сирдар. — Пушките ви бяха взети именно за тази цел.

— Капитане — обърна се към Сандокан господин Люсак, който се беше изкачил на предната мачта, за да огледа хоризонта, — виждам черна точка да се движи по канала.

Малайският тигър остави руля на Сирдар и се отправи към носа, последван от Яниш.

— На юг ли, господин Люсак?

— Да, капитане, и като че ли се движи към Райматла. Сандокан, който имаше невероятно силно зрение, се загледа в указаната посока и

действително забеляза по канала на около седем или осем мили от кораба да се движи смътен силует.

— Това е някакъв прахос — каза той.

— В такъв случай е Мариана — предположи Тремал-Наик. — Никой друг не се осмелява да влиза в каналите на Съндербунд, освен ако не го изхвърли буря, а в този момент ми се струва, че Бенгалският залив е спокоен.

— Движи се към острова — каза Яниш, който имаше не по-лошо зрение от това на Тигъра. — Струва ми се, че забелязвам там и малко заливче. Може би корабът се е скрил в него.

— Пълен ляв! — извика Сандокан на тхуга. — Завий към брега.

Докато корабът, който се движеше с добра скорост, тъй като беше хванал посоката на бриза, зави към Райматла, прахосът се изгуби в залива, забелязан от португалеца.

Четиридесет и пет минути по-късно платноходът стигна до един ръкав, който изглежда навлизаше на няколкостотин метра навътре в острова и бе осеян с малки островчета, покрити с бамбук и заобиколени от мангрови дървета.

Сандокан, който отново бе застанал на руля, смело пое с ветрохода по този ръкав, докато Тремал-Наик и Сирдар наблюдаваха дъното, за да не попаднат на плитчина.

— Стреляй с карабината — обърна се Тигърът към Яниш.

Португалецът тъкмо щеше да стреля, когато една лодка с дванадесет въоръжени с пушки и ножове мъже излезе от страничния канал и бързо се отправи към платнохода.

— Лодката на прахоса! — извика Яниш. — Ей, приятели, свалете карабините!

Този вик дойде навреме, тъй като екипажът на лодката беше захвърлил веслата, бе нарамил пушките и се готвеше да изстреля залп от куршуми срещу платнохода.

В отговор се чу радостен вик:

— Господин Яниш!

Това беше гласът на Камамури, верният слуга на Тремал-Наик, който изглежда бе поел ръководството на експедицията.

— Елате насам! — извика португалецът, докато малайците и даяките поздравяваха своите капитани с шумни крясъци.

С няколко удара на веслата лодката стигна до платнохода тъкмо в момента, в който Люсак и Сирдар хвърлиха котва.

Камамури с един скок прескочи борда и се озова на палубата.

— Най-последно! — възкликна той. — Бяхме започнали да се тревожим да не ви се е случило нещо лошо. Ей, какъв прекрасен ветроход!

— Какво ново, драги ми Камамури? — попита го Тремал-Наик.

— Нищо добро, господарю — отвърна махаратът.

— Какво се е случило през отсъствието ни? — попита Сандокан и смръщи вежди.

— Жрецът избяга.

— Жрецът! — възкликнаха в един глас Сандокан и Тремал-Наик, изненадани от неприятната новина.

— Да, господарю, изчезна преди три дни.

— Значи не сте го охранявали както трябва — извика Малайският тигър.

— Напротив, господин Сандокан, кълна ви се, че изпълнихме всичките ви нареждания и дори сложихме двама моряци в каютата му от страх да не избяга.

— И въпреки това е избягал? — погледна го Яниш.

— Този човек трябва да е истински дявол! Истината е, че го няма на борда.

— Обясни ни какво е станало — каза Тремал-Наик.

— Както знаете, беше затворен в каютата до тази на господин Яниш, а тя имаше само едно толкова тясно прозорче, през което не може да се провре и котка. Преди три дни слязох да го проверя към изгрев-слънце и намерих каютата празна, а часовите бяха така дълбоко заспали, че с мъка ги събудихме.

— Ще ги разстрелям — гневно извика Сандокан.

— Те не са виновни, че са заспали, повярвайте ми, господин Сандокан — отвърна махаратът. — Разказаха ни, че вечерта на залез-слънце жрецът започнал да ги фиксира с поглед, от което се почувствали зле. Изглежда от очите му излизали искри. В един момент той им казал: „Сега ви заповядвам да заспите“ и те заспали така дълбоко, че на сутринта, когато слязох в каютата, ги помислих за мъртви.

— Хипнотизирал ги е — каза господин Люсак. — Индийците имат невероятни хипнотизатори и очевидно жрецът е един от тях.

— И как е успял да избяга? — попита Яниш.

— Изчакал е полунощ, качил се е на палубата и е слязъл от кораба, тъй като Мариана беше спуснала понтон на брега.

— Бягството на този човек може да провали плановете ни — каза Сандокан, — тъй като сигурно ще се отправи към Суйодхана, за да го предупреди за опасността, която го грози.

— Освен ако не го е разкъсал някой тигър или не го е ухапала змия — отбеляза Тремал-Наик. — Освен това между Райматла и Раджмангал е пълно с широки канали и изключително опасни острови. Жрецът взел ли е някакви оръжия при бягството си?

— Взел е един от ножовете на часовете — отвърна Камамури.

— Не се тревожи от бягството на тоя старец, приятелю Сандокан — успокои го Тремал-Наик. — Шансът да бъде разкъсан от дивите зверове, преди да стигне до Раджмангал, е почти сто процента. Ако действително не е същински демон и не получи помощ свише, кожата му ще остане да виси на някой бамбук. Хайде да отиваме на твоя кораб, за да организираме експедицията и да я обсъдим най-подробно.

ГЛАВА VI

ОСТРОВ РАДЖМАНГАЛ

Едно денонощие по-късно платноходът напусна заливчето, където стоеше скрита Мариана, за да изненада тхугите в тяхната бърлога и да изтръгне от ръцете им малката Дарма.

Бягството на жреца накара Сандокан да ускори приготовленията, макар че беше слабо вероятно беглецът да преплува широките канали на Съндербунд, гъмжащи от кръвожадни крокодили и да прекоси островите, пълни с тигри, пантери, огромни бои и изключително отровни кобри.

Целият екипаж беше натоварен на платнохода, напълнен с огромно количество оръжия, муниции и подсилен с две оръдия. Само шестимата малайци и корнакът, довел ги на уречената среща в кулата на Барекпор, останаха на прахоса, който впрочем не бе изложен на опасност, тъй като заливчето, където беше скрит, едва ли бе известно на тхугите.

Натоварен до крайна степен, платноходът, вместо да слезе към морето и да мине покрай Пясъчните острови, служещи като същинска дига срещу вълните на Бенгалския залив, което щеше значително да скъси пътя, се отправи на север, за да заобиколи вътрешната лагуна.

Плавайки между островите, корабът рискуваше по-малко да бъде забелязан, поради което тримата ръководители на експедицията предпочетоха лагуната пред морето.

Сега вече плановете им бяха внимателно съставени, при което основната роля бе поверена на Сирдар, на когото вече можеха напълно да се доверят. Разбраха се да действат с максимална предпазливост и хитрост, за да спасят преди всичко малката Дарма, а след това да нанесат жесток удар на тхугите, който ако успееше, щеше напълно да разгроми ордена им и да премахне завинаги Индийския тигър.

Още от сутринта вятърът духаше от юг и изпъваше платната на платнохода, който макар и претоварен, показваше превъзходни плавателни качества.

Четири часа след като потеглиха от залива, т.е. малко преди пладне, платноходът достигна северния край на Райматла и с издути платна навлезе в голямата вътрешна лагуна, която се простираше от бреговете на огромната джунгла до островите, образуващи Съндербунд.

— Ако вятърът не спре — обърна се Тремал-Наик към Сандокан, който с интерес наблюдаваше обрастите с дървета ниски брегове, — още преди полунощ ще стигнем до плаващото гробище на Мангал.

— Сигурен ли си, че ще намерим подходящо място да скрием кораба?

— Познавам Мангал като дланта си, тъй като живеях именно по неговите брегове, когато все още бях „ловецът на тигри и змии от черната джунгла“. Кой знае дали все още не съществува колибата, в която намирах подслон в продължение на дълги години. С удоволствие бих я видял отново, тъй като именно край нея за първи път видях жената, която щеше да стане моя съпруга.

— Ада ли?

— Да — отвърна Тремал-Наик и дълбоко въздъхна, а по лицето му се изписа силно страдание. — Беше една прекрасна лятна вечер, слънцето бавно залязваше зад огромните тръстики сред океан от огън, когато тя се появи красива като богиня зад един храст. О, скъпото и нежно видение!

— Как така тхугите са позволили на „Девата от пагодата“ да се разхожда из джунглата?

— От какво да се страхуват? Да не избяга ли? Та те знаеха, че няма да се осмели да прекоси необятната джунгла, а и струва ми се, не подозираха за моето присъствие по тези места.

— И всяка вечер ли се появяваше?

— Да, по залез-слънце и дълго се съзерцавахме безмълвно. Аз я смятах за божество и не смеех да я заговоря, докато една вечер не се появи и същата нощ тхугите убиха един мой слуга, когото бях изпратил на брега на Мангал, за да заложим капан на един тигър.

— И ти отиде да я потърсиш в пагодата, така ли?

— Да, точно там я намерих да излива човешка кръв пред отвратителната статуя на Кали, да плаче и да проклина своите похитители и съдбата си.

— Тогава се появиха тхугите и главатарят им Суйодхана те прободете с камата си в гърдите.

— Да, Сандокан — отвърна Тремал-Наик. — Ако в този момент ръката му не бе потрепнала, сега нямаше да ви разказвам тази ужасна история за „ловеца на змии от черната джунгла“ и никой никога нямаше да чуе за нея. Преди да се случи това обаче, убих мнозина от тези главорези и водих отчаяна битка, докато паднах в ръцете им.

— Влязъл си в пагодата, като си слязъл по едно въже, в основата на което е бил закачен полилей, така ли?

— Да.

— И което още съществува?

— Сирдар ми го каза.

— В такъв случай и ние ще слезем по него — каза Сандокан. — Ако Дарма е там, ще я освободим.

— Преди това ще изчакаме Сирдар да ни даде знак.

— Имаш ли му доверие?

— Напълно — отвърна Тремал-Наик. — Сега той мрази тхугите може би дори повече от нас.

— Ако не ни предаде, това момче ще ни стане безценен съюзник. Обещах му цяло състояние, ако ни помогне да спасим малката Дарма.

— Не се съмнявам, че ще удържи на думата си и ще ни помогне да спасим и баядерката.

— Смяташ ли, че Сурама вече е в подземията?

— Така предполагам.

— Ще спасим и нея. Трябва обаче да действаме предпазливо, за да не ни се изплъзне Суйодхана. Така за тебе е Дарма, за Яниш — Сурама, а за мен — Тигъра на Индия — каза Сандокан и се усмихна. Няма да се завърна в Момпрасем, преди да съм му видял сметката.

— Рима — приближи се Сирдар и им посочи един остров, който се очертаваше в далечината пред носа на платнохода. — Това е първият от четирите острова на запад от Раджмангал. Нека поемем на север, сахиб. Пътят ни е натам.

— Да, нека избегнем Порт-Канинг — съгласи се Тремал-Наик, — тъй като е възможно там да има шпиони на Суйодхана.

— Ще минем по вътрешния канал, където никой няма да ни забележи — каза Сирдар.

— Поеми руля.

— Добре, сахиб.

След малко платноходът зави покрай северния бряг на Рима, като навлезе в един доста широк канал, над чиито води се носеха множество останки от човешки трупове, от които се разнасяше такова зловоние, че дори Дарма и Пунти сбърчиха носове. Двете животни се бяха излегнали едно до друго върху палубата и кротко се приличаха на слънце.

Към шест часа вечерта корабът излезе от канала и се озова сред множество плитчини и островчета, които явно бяха част от естуара на река Мангал.

Наближаваха плаващото гробище, за което беше споменал Тремал-Наик.

Върху тъмните мътни води се поклащаха стотици трупове, доплавали дотук от река Ганг, тъй като Мангал беше един от ръкавите на огромната река, като върху всеки от тях бяха кацнали поне по две, а дори и по четири птици марабу.

Полюлявани от вълните, образувани от преминаването на кораба, едни в други се блъскаха глави, гърбове, ръце и крака.

Постепенно островчетата се разреждаха и Раджмангал се съединяваше с джунглата на континента.

Сандокан нареди да спуснат двете големи платна и остави само малкото, като изпрати хора на носа постоянно да измерват дъното, за да не се натъкнат на плитчина.

От своя страна Тремал-Наик застана до Сирдар, за да му показва откъде да преведе кораба. За двадесет минути платноходът плава срещу течението под командата на Тремал-Наик, след което акостира в едно заливче по левия бряг, обрасъл с огромни дървета, които почти напълно закриваха отблясъка на последните слънчеви лъчи.

— Ще спрем тук — обърна се бенгалецът към Сандокан. — Лесно ще скрием кораба между мангровите дървета, като преди това ще спуснем мачтите. Гъстата джунгла е съвсем наблизо, така че никой няма да ни забележи.

— Далече ли е пагодата на тхугите?

— На около миля оттук.

— Насред джунглата ли излиза?

— На брега на едно блато.

— Сирдар!

Младежът бързо се приближи.

— Настъпи моментът за действие — каза Сандокан.

— Готов съм, сахиб.

— Не сме забравили клетвата, която ни даде.

— Сирдар може и да е станал голтак, но не ще наруши клетвата си.

— Какъв ти е планът?

— Ще отида при Суйодхана и ще му разкажа, че платноходът е бил превзет от банда разбойници, че целия екипаж е загинал и единствено аз съм се спасил след огромни премеждия.

— Ще ти повярва ли?

— А защо не? Винаги ми е имал доверие.

— А после?

— Ще разбере дали Дарма още се намира в подземията и ще ви уведомя преди вечерта, когато я изпратят да принесе в жертва човешка кръв пред статуята на богинята. Имайте готовност да нахлуете в пагодата и внимавайте да не ви забележат.

— Как ще ни предупредиш?

— Ако Сурама е там, ще изпратя нея.

— Ти познаваш ли я?

— Да, сахиб.

— Ами ако все още не са я довели в Раджмангал?

— Тогава ще дойда аз, сахиб.

— По кое време обикновено се прави жертвоприношението с човешка кръв?

— В полунощ.

— Така е — потвърди Тремал-Наик.

— Как можем да се промъкнем незабелязано в пагодата? — попита Сандокан.

— Като се изкачим на купола ѝ и се спуснем по въжето, което държи големия полилей — каза Тремал-Наик. — Още ли съществува това въже, Сирдар?

— Да, сахиб. По-разумно ще бъде обаче да влезете само няколко човека в пагодата. Оставете повечето хора скрити в джунглата и ги предупредете да влязат едва когато чуят звука на рамсингата.

— И кой ще им даде този знак?

— Аз, господине, тъй като също ще бъда в пагодата, когато изненадате Суйодхана.

— Той ли ще заведе Дарма да извърши жертвоприношението? — попита Яниш, който се бе присъединил към тях.

— Да, то става винаги в негово присъствие.

— Тръгвай тогава — каза му Сандокан. — И не забравяй, че ако ни помогнеш да спасим Дарма и Сурама ще бъдеш богат, а предадеш ли ни, няма да напуснем Съндербунд преди да сме взели главата ти.

— Ще удържа думата, която ви дадох — тържествено промълви Сирдар. — Аз вече не съм тхуг, а брамин.

Взе карабината, която Камамури му беше донесъл, махна за сбогом, пъргаво скочи на брега и се изгуби в мрака.

— Ще ми помогне ли да си върна малката Дарма? — тревожно попита Тремал-Наик. — Ти как мислиш, Сандокан?

— Младежът не само ми се вижда храбър, но ми вдъхва и доверие, така че според мен ще изпълни трудната си мисия, без да се колебае. Да се въоръжим с търпение и да си направим лагер.

Хората му вече се бяха заели да скрият кораба, като свалиха мачтите, прибраха платната и махнаха всичките лостове за управлението.

Разтовариха оръжията, част от мунициите, сандъците с хранителни припаси и платната на заслоните, слязоха на сушата и издърпаха кораба през мангровите дървета, сред които вече бяха направили просека, за да го скрият.

След като свършиха, покриха палубата с купчини тръстика и клони, така че напълно го замаскираха.

Междувременно Сандокан, Яниш и Тремал-Наик с един отряд от даяки стигнаха до края на джунглата, която започваше непосредствено зад дърветата покрай брега и устроиха един наблюдателен пост, докато Камамури и Самбилонг направиха друг покрай западния бряг, за да държат под око онези, които можеха да се появят откъм островите на Съндербунд.

Основната цел обаче на този втори пост беше да не позволи на жреца да се върне, в случай че бе успял да прекоси каналите и лагуната с помощта на сал.

В два часа през нощта на различно разстояние от лагера бяха разположени няколко поста, за да предотвратят каквато и да било

изненадваща поява, след което водачите на експедицията и голяма част от екипажа легнаха да спят, без да се тревожат от зловещия вой на чакалите.

Нощта премина без инциденти.

Човек би казал, че островът е напълно пуст, а не е свърталище на тхугите.

На следващия ден следобед, обхванати от силно нетърпение Тремал-Наик, Сандокан и Яниш тръгнаха да огледат джунглата, съпроводени от Дарма и Пунти, и стигнаха чак до пагодата на кръвожадните последователи на Кали, без да срещнат жива душа.

Цяла вечер прекараха в очакване да се появи Сурама или Сирдар, но никой от двамата не се показва, нито пък бе забелязан да се приближава жрецът.

През нощта обаче на няколко пъти проехтяха далечни звуци на рамсинга.

Какво означаваха тези звуци, чиято зимна мелодия беше изпълнена с дълбока печал^[1]? Дали бяха сигнали, разменяни от хората, изпратени да следят какво става в джунглата, или пък известяваха, че започва религиозна церемония?

Чувайки тези звуци, Сандокан и другарите му на бегом излязоха от заслоните с надеждата, че това е знак от Сирдар, но отново бяха разочаровани.

Към полунощ острите звуци напълно изчезнаха и над мрачната джунгла легна дълбока тишина.

И вторият ден измина, без да се случи нищо ново. Обзети от крайно нетърпение, Сандокан и Тремал-Наик вече бяха решили през нощта да направят нова експедиция и да влязат в пагодата, когато на залез-слънце видяха един от постовите да се появява на бегом откъм джунглата.

— Капитане — каза запъхтян малаецът, — някой идва насам. Забелязах бамбукът да се раздвижва, сякаш някой си пробива път през него.

— Навярно е Сирдар — в един глас извикаха Сандокан и Тремал-Наик.

— Не успях да го видя.

— Заведи ни — каза Яниш.

Взеха карабините и ножовете си, след което заедно с господин Люсак и Дарма последваха малаеца.

Едва бяха влезли в джунглата, когато в близост забелязаха върховете на бамбука да се поклащат. Някой се движеше към тях.

— Да го обградим — тихо прошепна Сандокан.

Тъкмо щяха да се разделят, когато до ушите им достигна един звънлив и добре познат глас:

— Добър вечер, сахиб! Изпраща ме Сирдар.

[1] Индийската музика използва четири лада в зависимост от годишното време. През зимата е меланхолична, през пролетта — игрива, през лятото е морна, а през есента — брилянтна. — Бел.авт. ↑

ГЛАВА VII

ПАГОДАТА НА ТХУГИТЕ

Внезапно от джунглата се появи красивата баядерка, стискайки в ръка нож, с който си бе послужила, за да си проправи път сред гъстата растителност, която покриваше острова.

Отново бе облечена в прекрасния разноцветен костюм на танцорка, с лек нагръдник от позлатено дърво и къса синя копринена пола, обшита със сребърна сърма и обсипана с цейлонски перли.

Всички се спуснаха да я посрещнат и дори Дарма изглеждаше щастлива, че отново вижда девойката, тъй като се приближи и отри глава в полата ѝ.

— Хубавото ми момиче! — развълнуван я прегърна Яниш. — Изплаших се, че завинаги сме те изгубили.

— Както виждате съм жива, сахиб — усмихна се Сурама, — но и аз се бях изплашила, че ще ме принесат в жертва на тяхната богиня.

— Кой те изпрати тук? — попита Тремал-Наик.

— Сирдар, както ви казах. Натовари ме да ви уведомя, че тази вечер в полунощ ще бъде извършено жертвоприношение с човешка кръв пред статуята на Кали.

— Кой ще го извърши? — тревожно попита бенгалецът.

— Малката „Дева от пагодата“.

— Нещастници! Ти видя ли дъщеря ми?

— Никой друг не може да я вижда, освен жреците и Суйодхана.

— Нещо друго каза ли ти Сирдар?

— Че това ще бъде последното жертвоприношение, тъй като тхугите се готвят отново да се разпръснат, за да се присъединят към бунтовниците от Делхи и Лакхнау.

— Избухнало ли е въстанието? — изненадан я погледна господин Люсак.

— Ужасно нещо е, господине — отвърна Сурама. — Чух да се говори, че отряди на сипаите разстрелват своите офицери, че в Канпур и Лакхнау са избити семействата на англичаните и че дори принцесата

на Бунделкунд е развяла въстаническо знаме. Целият Север е в пламъци.

— И Суйодхана се готви да се присъедини към въстаниците, така ли? — попитах Сандокан и Тремал-Наик.

— Да, още повече, че тук не се чувства на сигурно място, тъй като си дава сметка, че има опасност бащата на Дарма да се появи в Раджмангал.

— Кой му е казал? — попита Яниш.

— Шпионите му, които са ви проследили в джунглата.

— А знае ли, че вече сме тук? — попита Сандокан.

— Не, тхугите са изгубили следите ви, след като сте напуснали кулата на Барекпор и сте се качили в платнохода. Сирдар обаче ми разказа всичко.

— Защо не дойде самият той? — попита Тремал-Наик.

— За да не оставя сам Суйодхана, тъй като се страхува, че може внезапно да замине.

— А ти сега оставаш ли? — попита Яниш.

— Не, сахиб — отвърна девойката. — Сирдар ме чака да се върна и ми се струва, че е във ваша полза да остана при тхугите докато те си тръгнат.

— Освен ако не ги издавим всичките в подземията им — каза Сандокан. — Има ли още нещо да ни кажеш?

— Това, че Сирдар ще тръгне заедно със Суйодхана, ако той реши да бяга. Сбогом, сахиб, ще се видим скоро — каза красивата танцьорка и стисна ръката на Яниш.

— Ще ти дам един съвет, преди да се върнеш долу — каза Сандокан. — Когато нападнем тхугите, гледай да не се намираш в подземията. При първия изстрел веднага се скрий в пагодата.

— Добре, сахиб.

— Подземията не са ли свързани вече с изхода при ствола на свещения баниан? — попита Тремал-Наик.

— Не, това подземие е затворено. Ще трябва да нападнете от подземията, което води към пагодата. До скоро виждане. Пожелавам ви да избие всички тхуги и да освободите малката Дарма.

Усмихна се на всички, след което бързо се отдалечи и се изгуби в бамбука.

— Часът е девет — каза Сандокан, когато останаха сами. — Нека се подготвим.

— Всички ли ще отидем? — попита Люсак.

— Ще сме прекалено много — отвърна Сандокан. — Тремал-Наик, ти какво би ни посъветвал да сторим, след като добре познаваш обстановката в пагодата?

— Скрый по-голямата част от хората сред храстите около блатото — отвърна бенгалецът. — Ние ще слезем в пагодата и първи ще нападнем. Когато Дарма е на сигурно място, тогава, ако искаш, ще се заемем с подземията и ще приключим веднъж завинаги със Суйодхана.

— Няма да се завърна в Момпрасем, без да отнеса със себе си кожата на Индийския тигър — каза Сандокан. — Вече ти казах това.

Бързо се върнаха в лагера и изпратиха няколко човека до западния канал да извикат часовите, тъй като държаха да разполагат с всичките налични сили, за да нанесат смъртоносен удар на бандитите, ръководени от Суйодхана.

В единадесет часа Сандокан, Яниш, Люсак, Тремал-Наик и четирима от най-храбрите и едри малайци тихичко напуснаха лагера, предвождани от Дарма.

Всички бяха въоръжени с карабини, пистолети и ятагани, а освен това носеха и въжета, за да ги използват, когато трябваше да изкачат купола на пагодата.

Основният отряд от тридесет човека, съставен от малайци и даяки под командата на Самбилонг, щеше да ги последва четвърт час по-късно.

Моряците от прахоса също бяха въоръжени с карабини и ножове, като освен това носеха няколко бомби, предназначени да разчистят подземията, или да взривят някоя затворена врата, а така също няколко газени лампи и факли.

Тремал-Наик и Камамури, които познаваха острова като дланта си, водеха първата група, като се придвижваха внимателно, страхувайки се да не бъдат изненадани от последователите на кръвожадната богиня. Имаше опасност обитателите на подземията, обхванати от подозрения, или предупредени от някой шпионин за приближаването на групата, чиито намерения им бяха ясни, да бяха направили засада, скрити сред високите тръстици, които покриваха острова.

Страховете им обаче изглеждаха неоснователни, тъй като вярното куче Пунти нито за момент не даде признаци на тревога.

Джунглата изглеждаше пуста и единствено самотният вой на някой чакал или на изгладняла бигана нарушаваше от време на време дълбоката тишина, царяща сред гъстата растителност.

В единадесет и половина, водена от бенгалеца и махарата, групата стигна до брега на блатото. На отсрещния му бряг сред една поляна, която в по-голямата си част беше заета от гигантски баниан с няколко преплетени стебла, се издигаше пагодата на тхугите.

Беше огромна сграда, увенчана с грамаден купол, стените ѝ бяха украсени с глави на слонове и божества, свързани в своеобразен корниз, по който вероятно можеше да се достигне до върха на купола.

Не се виждаше жива душа нито по брега, нито на поляната. Прозорците на пагодата също бяха тъмни, което беше явен признак, че жертвоприношението още не е започнало.

— Значи сме пристигнали навреме — каза Тремал-Наик, който сякаш бе обхванат от силно вълнение.

— Изглежда странно, че тхугите не са поставили часови около пагодата, още повече, че нашето присъствие в лагуните им е известно — отбеляза Сандокан, който по природа си бе недоверчив.

— Тази тишина никак не ме успокоява — допълни Яниш. — Ти какво ще кажеш, Тремал-Наик?

— Ще кажа, че и аз не съм спокоен — отвърна бенгалецът.

— Тигърът ви също — обади се французинът. — Погледнете го.

И наистина, Дарма, която до този момент беше предвождала отряда, без да демонстрира никакви признаци на безпокойство, сега бе спряла пред едно обширно място, обрасло с висок бамбук, което продължаваше към пагодата и което господарят ѝ беше принуден да прекоси, тъй като другият бряг на блатото беше мочурлив и поради тази причина непроходим.

Беше наострила уши, сякаш се опитваше да долови някакъв далечен шум, нервно въртеше опашка и с лекичко ръмжене душеше въздуха наоколо.

— Да — промърмори Тремал-Наик, — Дарма подуши неприятел. Тук някъде трябва да се е скрил някой тхуг.

— Каквото и да се случи, не стреляйте — каза Сандокан. — Нека се промъкна и го изненадам, Тремал-Наик.

— Недей, Сандокан — отвърна бенгалецът, — когато с мен е Дарма от нищо не се страхувам, тъй като самата тя ще изненада удушвача. Ще го удари с лапа и всичко ще приключи за миг.

— Може и да са двама.

— Вие ще вървите малко след мен.

Застана до Дарма, която продължаваше да дава признаци на неспокойство, сложи ръка върху гърба ѝ и като я погледна в очите каза:

— Последвай ме, Дарма.

След това се обърна към Сандокан и спътниците му:

— Легнете на земята и ме последвайте пълзешком.

Преметна пушката си през рамо, взе ножа и мълчаливо пое наведен през бамбука, като внимателно разгръщаше растителността пред себе си.

Дарма го последва на четири-пет крачки разстояние.

Сред гъстата растителност не се чуваше никакъв шум, но Тремал-Наик инстинктивно усещаше, че наблизо има скрит човек.

Измина петдесет крачки и се озова на една пътечка, която изглежда водеше към пагодата.

Тъкмо вдигна глава да се огледа дали наоколо няма някой, когато чу наблизо тръстиките да прошумоляват, едно въже прелетя над него и се нави около врата му.

Вдигна ножа си, за да среже въжето, но внезапно то го дръпна и го повали на земята.

— Хванах го — обади се наблизо глас.

После един почти гол мъж с татуировката на тхугите върху гърдите изскочи от тръстиките и се спусна към него с нож в ръка.

В същия момент от бамбуковите дървета изникна сянка, скочи върху гърлото на тхуга и с един удар го уби.

Чу се сподавен вик и изхрущяха кости.

Дарма беше скочила върху удушвача и го бе захапала за главата, раздирайки гърдите му с мощните си лапи.

На свой ред и Сандокан, който се намираше на десет крачки от разиграващата се драма, скочи на крака с изваден нож.

Когато обаче стигна до приятеля си, Тремал-Наик вече се бе изправил и бе свалил въжето от врата си, а тхугът лежеше безжизнен на земята.

— Удари ли те? — попита той.

— Не, омота ме във въжето си, но не успя да ме удуши, нито да ме прониже с ножа си — отвърна Тремал-Наик, като си разтриваше врата. — Ножът му беше изключително остър и ако не бе светкавичният скок на Дарма, едва ли щяхте да се намесите навреме.

В този момент се появиха Яниш, Люсак и малайците.

— Запазете тишина — каза им Тремал-Наик. — Наблизо може да се крие и някой друг.

— Дарма, остави!

Тигърът жадно пиеше кръвта, която шуртеше от дълбоките рани на удушвача.

— Остави го! — повтори Тремал-Наик и я сграбчи за врата.

Тигърът се подчини ръмжейки.

— По дяволите! — възкликна Яниш. — Виж само как го е обезобразил! Лицето му е станало на каша.

— Тихо! — прекъсна го Сандокан.

Всички се заслушаха, но до ушите им не достигна никакъв друг звук, освен шумоленето на нощния бриз във високите тръстики.

— Да вървим — каза Тремал-Наик.

Продължиха пътя си в пълна тишина и след пет минути стигнаха до огромната пагода.

Спряха за момент, загледани в сенките, които хвърляха слонските глави и статуите от широките корнизиде, след което бързо притичаха под една огромна статуя, издигаща се до стената и изобразяваща Супраманиер, един от четиримата синове на Шива, на когото баща му бе извадил едното око, за да убие великана Сурапарамата, който тормозел цяла Индия.

Тремал-Наик като най-ловък от всички, се вкопчи в краката на колоса, стигна до гърдите му и изпълзя по една от ръцете, докато стигна до главата. Завърза въже, хвърли го на приятелите си и каза:

— Побързайте, по-нагоре изкачването ще бъде по-лесно.

Над колоса се спускаше хоботът на един каменен слон. Тремал-Наик се вкопчи в него, изкачи се върху гърба на статуята, прикрепена към една колона с огромни размери и се прехвърли върху фриза.

Сандокан и другарите му го последваха, като дори французинът, който не можеше да се каже, че е особено подвижен, не изостана.

Над фриза имаше други статуи, поставени една над друга, като някои от тях изобразяваха така наречените деверкели или полубогове,

почитани от индийците, обитаващи соргон — рая на онези, които не са притежавали достатъчно достойнства, за да попаднат в рая на Шива, а други представляваха различни превъплъщения на Вишну, от рода на костенурки, змии, чудовища, лъвове с човешки глави, крилати коне и други.

Прехвърляйки се от една статуя на друга, осмината смелчаци се изкачиха до върха на купола и се събраха около един кръгъл отвор с метална релса по средата, върху която беше закрепено огромно позлатено кълбо.

— Ето оттук слязох преди шест години, за да видя как майката на клетата ми Дарма извършва жертвоприношение с човешка кръв пред статуята на Кали — каза Тремал-Наик с дълбоко развълнуван глас.

— И за да бъдеш заловен от Суйодхана — допълни Сандокан.

— Така е — мрачно отвърна бенгалецът.

— Да видим дали сега ще може всички ни да победи.

Сандокан се изправи на колене и внимателно огледа джунглата, накъдето се бе запътил тигърът, след като не бе успял да ги последва.

— Хората ни са там — каза той. — Ето го и Пунти, който тича към тигъра.

При първия изстрел всички ще ни се притекат на помощ и няма да пощадят никого.

— Ще имат ли време да изкачат купола? — попита Яниш.

— Камамури знае къде е вратата на пагодата — отвърна Тремал-Наик. — Ще ѝ зложат една бомба и ще я вдигнат във въздуха.

— В такъв случай да действаме — каза Сандокан.

Тремал-Наик хвана с две ръце едно дебело въже, лъскаво като коприна, което изглежда бе оплетено от лико и се спускаше отвесно от железната релса.

Леко го разтърси и от тъмния отвор достигна лек метален звън.

— Това е полилеят — каза той.

— Отстъпи ми мястото си — каза Сандокан. — Искам първи аз да сляза.

— Статуята е точно под полилея и главата ѝ е достатъчно голяма, така че спокойно можете да стъпите на нея, без да се страхувате, че ще паднете.

— Добре.

Сандокан затъкна пистолетите и ятагана в колана си, прехвърли карабината през рамо, след което се вкопчи във въжето и бавно започна да се плъзга надолу, за да не разклаща полилея.

В пагодата цареше пълна тишина и мрак.

Успокоен от това, Сандокан се спусна бързо по въжето, докато усети под краката си металните пръти на полилея.

Пусна въжето, хвана се за един от тях и увисна на него.

Краката му докоснаха някакво твърдо тяло.

— Това трябва да е главата на статуята — каза си той. — Само да не загубя равновесие.

Когато стъпи здраво върху статуята, се пусна от полилея и се плъзна по тялото на Кали, което изглежда бе огромно, докато накрая стъпи на пода.

Огледа се наоколо, но не забеляза нищо, тъй като мракът беше пълен. Вдигна поглед към отвора на купола, през който се виждаше късче небе, осеяно със звезди, и забеляза една сянка да се спуска по въжето.

— Трябва да е Тремал-Наик — каза си той.

И наистина не се бе излъгал. Беше бенгалецът, който скоро се появи до него в краката на статуята.

— Чу ли нещо? — попита го Тремал-Наик.

— Не — отвърна Сандокан. — Човек би казал, че тхугите са изчезнали оттук.

Тремал-Наик усети върху челото му да избива студена пот.

— Не! — каза той. — Изключено е да са ни предали.

— Но вече е полунощ и ми се струва, че...

Внезапно думите му бяха прекъснати от оглушителен тътен, който сякаш долетя изпод земята.

— Какво е това?

— Хаукът, големият барабан за религиозните им церемонии — отвърна Тремал-Наик. — Явно тхугите не са изчезнали и се събират. Побързайте, приятели! Слизайте!

Яниш вече се намираше върху главата на статуята, а останалите при звука на барабана се спуснаха зад него, без да правят сметка, че въжето може да се скъса.

Вече се разнасяше вторият удар на хаука, когато осемте мъже се събраха пред статуята.

— Ей там отсреща трябва да има една ниша — каза Тремал-Наик — Да се скрием в нея.

Изпод земята долетяха странни шумове. Тремал-Наик, Сандокан и другарите им едва се бяха скрили в нишата, когато вратата се отвори с трясък и в пагодата с диви викове нахълта банда голи мъже, намазани с кокосово масло.

Бяха четиридесет или петдесет, носеха факли, въжета, оловни топки, увити в копринени кърпи, ками и ножове.

Внезапно напред излезе един мършав старец с дълга бяла брада и изкрещя:

— Ето ги похитителите на пагодата! Унищожете ги!

Тремал-Наик нададе вик на изненада, но и на дива ярост.

— Жрецът!...

ГЛАВА VIII

В БЪРЛОГАТА НА ТХУГИТЕ

По какъв начин този ужасен старец, избягал почти без никакво оръжие сред блатистите острови на Съндербунд, беше успял да се спаси от отровата на кобрите, от хватката на страшните бои, от зъбите на крокодилите и от лапите на тигрите и пантерите, как беше прекосил лагуната и се бе завърнал в бърлогата на тхугите?

И как, вместо да се появят Суйодхана и малката Дарма, за да извършат жертвоприношението с човешка кръв, тук бе нахълтала тази банда фанатици? Дали не ги бе предал Сирдар, или пък ги бяха забелязали да се изкачват по купола на пагодата?

Нито Сандокан, нито другарите му имаха време да намерят отговор на тези въпроси.

Тхугите ги нападнаха от всички страни с въжета, ками и ножове, като неистово крещяха.

— Смърт за похитителите на пагодата! Кали!... Кали!...

Сандокан пръв излезе от нишата и насочи карабината си срещу жреца, който предвождаше удушвачите, хванал в дясната ръка ножа, откраднат от часовия при бягството от прахоса, а в лявата една факла.

— Първият куршум ще е за тебе, старче! — изкрещя страховитият пират.

Думите му бяха последвани от изстрел, който оглушително отекна между стените на пагодата.

Жрецът изпусна ножа и повдигна ръка към гърдите си.

За момент остана на крака, вперил изпълнен с дива омраза поглед в Сандокан, след което се строполи пред краката на огромната статуя в центъра на пагодата и от устата му се изтръгна сподавен вик:

— Отмъстете за мен... убийте ги... унищожете ги... Това е волята на Кали!...

За момент удушвачите бяха замръзнали на местата си, давайки по този начин време на Тремал-Наик, Яниш, французина и четиримата

малайци да се съберат покрай Малайския тигър, който беше хвърлил карабината си на земята и бе извадил ятагана.

Колебанието на тхугите обаче продължи само няколко секунди. Окрилени от численото си превъзходство, те бързо се спуснаха напред, като се разделиха, за да заобиколят враговете си и запратиха срещу им оловни топки и въжета.

Сандокан, който навреме си беше дал сметка за угрозата да бъдат обкръжени, се спусна към най-близката стена, докато останалите със залп му разчистиха пътя, поваляйки на земята четири-пет нападаателя.

— Извадете ятаганите!... — извика Сандокан и се облегна на стената. — Внимавайте с въжетата!

Яниш, Тремал-Наик и другарите им се възползваха от пробива в редиците на удушвачите, предизвикан от задружния им залп, и незабавно се придвижиха до Сандокан, като размахваха ятаганите си на всички посоки, за да разсичат летящите срещу им въжета, които свистяха над главите им.

Действията на Малайския тигър и претърпените загуби изглежда бяха охладили ентузиазма на удушвачите, които навярно се бяха надявали лесно да се справят с малцината си противници.

Ободри ги повторният вик на жреца, който все още не бе издъхнал, макар че лежеше в локва кръв.

— Убийте ги... унищожете ги... който умре ще отиде в рая на Кали... който...

Смъртта прекъсна последните му думи, но всички чуха даденото обещание. Който умре ще отиде в рая на Кали! Това бе напълно достатъчно, за да вдъхне смелост на тези отчаяни фанатици.

За втори път се нахвърлиха срещу противниците си, като се окуражаваха с ужасни проклетия, но отново се огънаха пред огъня на осмината.

Сандокан и другарите му бяха извадили пистолетите и стреляха от упор по нападателите.

Десет или дванадесет от тях бяха повалени мъртви или ранени, като телата им преградиха пътя на нападателите. Едно от въжетата успя да се увие около врата и ръката на господин Люсак, но с един удар на ятагана си Яниш веднага го разсече.

Този втори залп, далеч по-страшен от първия, вся паника сред нападателите, още повече, че жрецът не беше вече между тях да ги

окуражава. Виждайки суматохата, настъпила в редиците им, Сандокан не им остави време да се съвземат и отново да нападнат.

— Напред! — извика той. — Да изтребим до крак тая пасмина!

Страховитият морски пират се нахвърли срещу тхугите с неудържимия устрем на звяра, чието име носеше, като нанасяше смъртоносни удари с ятагана, който въртеше в ръка като рапира.

Другарите му го последваха, а малайците нададоха диви крясъци, скочиха като антилопи и започнаха да посичат всичко живо, озовало се под дълги им остри ножове.

Неспособни да устоят на тази яростна атака, тхугите захвърлиха въжетата и оловните топки, станали безполезни в завързалия се ръкопашен бой и се скупчиха пред статуята. Тук те извадиха ятаганите и ножовете си и изведнъж у тях се появи решителност да се бият, сякаш се надяваха да бъдат покровителствани от чудовищната богиня.

Разярен от съпротивата им, която вече бе помислил за пречупена, Сандокан ги нападна с нестихващ устрем, опитвайки се да разстрои редиците им.

Битката бе ужасяваща. Ятаганите и дългите ножове на малайците, които имаха безспорно преимущество пред камите на тхугите, се стоварваха над тях, режейки ръце и глави и забивайки се в гърдите и гърбовете им. Въпреки това обаче удушвачите не разстройваха редиците си и продължаваха да оказват отчаяна съпротива.

Напразно Малайският тигър на три пъти се бе впускарал в атака заедно с другарите си. Въпреки множеството жертви, които падаха под ятаганите им, и трите пъти трябваше да отстъпи.

Тъкмо щеше да нападне за четвърти път, когато в далечината отново се чуха ударите на големия хаук, незабавно последвани от изстрели на мускети въвн от пагодата.

Сандокан нададе вик.

— Кураж, приятели! Идват ни на помощ! Напред срещу тези долни бандити!

Вече не бе необходимо да окуражава хората си, тъй като при ударите на барабана, удушвачите хукнаха презглава към вратата, откъдето се бяха появили и която вероятно водеше към някоя от тайнствените галерии на подземния храм.

Виждайки ги да се разбягват, Сандокан дори за миг не се поколеба да ги последва, като извика на приятелите си:

— Напред! Да ги последваме в бърлогата им!

При бягството си тхугите бяха захвърлили няколко факли. Яниш и Тремал-Наик взеха две от тях и поеха след Сандокан.

Тхугите вече бяха стигнали до вратата и се опитваха да се доберат до подземиято, блъскайки се един в друг.

Когато Сандокан и хората му стигнаха до вратата, удушвачите вече бяха избягали далеч напред.

И понеже добре познаваха галериите, бяха изгасили факлите си, за да не ориентират преследвачите си, така че в подземиято цареше мрак. Стъпките им обаче отекваха отчетливо, тъй като в галерията всеки шум се усилваше десетократно.

Тремал-Наик, който се опасяваше от клопка, се опита да спре Малайския тигър с думите:

— Нека изчакаме да се появят хората ти, Сандокан.

— Ние сме достатъчни — отвърна му пиратът. — Ще спрем по-нататък.

После взе факела от Яниш и смело пое през тъмния проход, без да се безпокои от непрестанните удари на хаука, който навярно призоваваше всички обитатели на подземията да се съберат на едно място.

Сандокан имаше и друга причина да подгони тхугите и тя се криеше в опасението му, че Суйодхана може да изчезне заедно с малката Дарма, поради което бързаше в мрака, без да мисли за опасностите, на които би могъл да се натъкне.

Всички го последваха, като крещяха и удряха оръжията си в стените на тунела, за да всеят паника сред бегълците и да ги накарат да повярват, че са много повече на брой.

Проходът, който извеждаше към подземията на Раджмангал, слизаше стръмно надолу.

Беше полукръгъл тунел, издълбан в скалата, широк едва два метра и също толкова висок, тук-там прекъсван от тесни хлъзгави стълбища. Отвсякъде избиваше влага и от тавана капеше вода, сякаш над него минаваше река или пък имаше блато.

Удушвачите продължаваха да бягат, без да се опитват да окажат и най-малка съпротива, което всъщност никак нямаше да бъде трудно в

едно толкова тясно пространство.

Момпрасемските пирати, Тремал-Наик и французинът ги следваха по петите, като крещяха и дори от време на време отправяха към тях по някой изстрел с pistolетите си.

Бяха решени да стигнат до подземната пагода и да изчакат в нея хората си, които предполагаха, че вече са проникнали в храма, съдейки по изстрелите, долитащи до слуха им.

Така в преследване на тхугите бяха изминали около четирипетстотин крачки, когато се озоваха пред една огромна бронзова врата, която бегълците навярно не бяха имали време да затворят и която извеждаше в кръгла пещера.

— Да спрем тук — предложи Тремал-Наик.

— Не — отвърна Сандокан, който беше забелязал последните бегълци да се изнизват през друга врата.

— Не чувам хората ти да идват насам.

— Ще дойдат по-късно. Камамури е с тях и ще ги води. Да вървим, преди Суйодхана да е избягал заедно с Дарма.

— Да вървим — извикаха в един глас Яниш и Люсак.

Хукнаха през пещерата към втората врата, през която бяха избягали тхугите, но внезапно проехтяха два мощни удара, сякаш бяха избухнали бомби.

Сандокан спря и нададе яростен вик.

— Затвориха и двете врати!

— По дяволите! — възкликна Яниш и усети да го полазват студени тръпки, които внезапно охладиха целия му ентусиазъм.

— В капан ли попаднахме?

Всички бяха замръзнали на мястото си и тревожно оглеждаха наоколо.

След като се затвориха двете врати бяха секнали всички външни шумове.

Не се чуваха дори изстрелите на момпрасемските тигри, нито ударите на хаука, нито виковете на бягащите тхуги.

— Затвориха ни вътре — най-сетне се обади Сандокан. — Значи ли това, че зад нас са останали още врагове? Действах изключително непредпазливо, като ви увлякох да преследваме тия бандити и направих грешка, че не се вслушах в съвета на Тремал-Наик, но се

надявах да стигнем до пагодата и да спасим Дарма от ръцете на Суйодхана, преди да е успял да избяга с нея.

— Тхугите все още не са ни хванали, капитане — каза Люсак, който все още стискаше в ръка ятагана си, опръскан с кръв до дръжката. — Хората ви имат бомби, така че ще отворят тези врати.

— Вече никакви не се чуват — каза Яниш. — Дали пък удушвачите не са ги отблъснали?

— Не ми се вярва — отвърна Сандокан. — Знаеш колко храбри са нашите тигри и хвърлят ли се веднъж в атака, не се спират нито пред оръдията, нито пред картеча. Сигурен съм, че вече са проникнали в пагодата и навярно сега разбиват вратата към подземието.

— Въпреки това никак не съм спокоен — каза Тремал-Наик, който до този момент беше останал безмълвен — и се страхувам, че Суйодхана ще се възползва от ситуацията, за да избяга с моята Дарма.

— Съществуват ли и други изходи? — попита Сандокан.

— Този, който извежда до свещения баниан.

— Сирдар ни каза, че е запушен — отбеляза Яниш.

— Може отново да са го отворили — отвърна Тремал-Наик. — Суйодхана разполага с достатъчно яки мъже.

— Камамури знае ли за този проход? — попита Сандокан.

— Да.

— Кой знае, може да е изпратил някой от хората ми да го наблюдават.

— Господине — обади се Люсак, който се бе заел да обикаля пещерата, — нека опитаме да се измъкнем оттук.

— Прав си — отвърна Сандокан. — Губим си времето в безполезни приказки. Огледахте ли вратите, господин Люсак?

— И двете — отговори французинът. — Смятам, че не можем и да мислим да излезем през тях при липсата на бомба. Целите са от бронз и изглеждат изключително дебели. Тези разбойници избягаха оттук, за да ни вкарат в клопка и трябва да признаем, че напълно успяха.

— Открихте ли друг изход?

— Не, господин Сандокан.

— А нашите хора какво още се бавят? — попита Яниш, който започваше да губи търпение. — Вече трябваше да са тук.

— Бих дал половината от своите богатства, за да разбере нещо за тях — каза Сандокан. — Тази тишина много ме тревожи.

— И мен — съгласи се Тремал-Наик. — Сандокан, нека да не губим време и да се опитаме възможно по-скоро да се измъкнем оттук, преди тхугите да са ни погодили някой още по-ужасен номер.

— Нека само се опитат да влязат! Имаме достатъчно куршуми и барут.

— Знаеш ли, че веднъж в едно от тези подземия, където се бяхме скрили с Камамури, след като изтръгнахме от ръцете на тхугите майката на Дарма, едва не ни опекоха живи?

— Могат да повторят това мъчение, за да ни принудят да се предадем.

— Надявам се, че хората ми няма да им позволят...

— Мълчи! — извика Яниш, който се бе опрял до вратата на тунела към пагодата. — Чувам далечни изстрели.

— Откъде идват?

— Струва ми се от пагодата.

Всички се приближиха до масивната бронзова врата и долепиха ухо до металния ѝ обков.

— Да, наистина се чуват изстрели — каза Сандокан. — Хората ми продължават да се бият. Приятели, нека се опитаме да се присъединим към тях.

— Невъзможно е да преодолеем тази врата — обади се Люсак.

— Тогава да я взривим — предложи Яниш. — В торбата си имам около половин ливра барут, а и вие сигурно имате по толкова, така че ще можем да направим достатъчно мощна бомба.

— Стига само да не ни вдигне и нас във въздуха — обърна внимание Тремал-Наик.

— Пещерата е достатъчно голяма — каза Сандокан, — не смятате ли така, господин Люсак?

— Няма опасност за нас — отвърна французинът, — достатъчно е да залегнем на земята в другия ѝ край. Съветвам ви обаче да сложите не повече от две-три ливри барут. Това ще е достатъчно, за да избие вратата.

— Да действаме тогава — каза Яниш. — Да издълбаем дупка и да я заредим с барут.

— През това време аз ще направя бомбата — предложи французинът. — За целта ще използвам кожения си колан, който е достатъчно широк и здрав.

Малайците вече бяха взели дългите си ножове и се приготвиха да изкопаят дупка под вратата, когато внезапно се разнесе залп от изстрели, последвани от викове на ужас.

— Какво става? — извика Яниш.

— Изглежда нашите са взривили вратата на прохода — отвърна Сандокан.

— Имам чувството, че откъм пагодата кипи яростна битка.

Изведнъж Тремал-Наик нададе страшен вик, последван от шуртене на вода, която сякаш бе започнала да се излива от тавана.

— Какво е това? — попита Сандокан.

— Тхугите се готвят да ни издавят — отвърна Тремал-Наик със задавен глас. — Погледнете!

От един отвор в ъгъла на свода шуртеше огромна струя вода.

— Свършено е с нас! — възкликна Яниш.

Сандокан остана безмълвен, но в очите му, може би за първи път се четеше силна тревога, а върху лицето му бе паднала черна сянка.

— Ако до пет минути хората ви не се появят, свършено е с нас — каза Люсак. — Тази разбойници изливат над главите ни истински порой.

— Вие какво ще кажете, господин Яниш?

— Че вече не можем да приготвим бомбата — отвърна португалецът.

После извади от джоба си една цигара, запали я и бавно започна да пуши, спокоен и невъзмутим, сякаш се намираще върху палубата на Мариана.

— Какво можем да опитаме, Сандокан? — попита Тремал-Наик. — Така ще ни издавят като кучета.

И този път пиратът не отговори. Облегнат върху стената на пещерата със скръстени на гърдите ръце, свити устни и навъсено чело, той гледаше водата, която вече бе изпълнила целия под на пещерата и нивото ѝ бързо се покачваше.

— Господа — каза Яниш, — нека се приготвим да плуваме. Да се надяваме, че тхугите ще ме оставят да си допуша цигарата и че...

Думите му бяха прекъснати от оглушителен гръм, който разтърси дори желязната врата.

В същия момент водата вече беше стигнала до кръста им, като нивото ѝ се покачваше с все по-голяма скорост.

ГЛАВА IX

НАПАДЕНИЕТО НА ПИРАТИТЕ

Докато Сандокан и другарите му се подготвяха да изкачат купола на пагодата, след като бяха убили нападателя над Тремал-Наик, основният отряд под ръководството на Камамури и Самбилонг спря сред джунглата на около пет-шестстотин метра от блатото в очакване на знак за атака.

Докато пресичаха Мангал до този момент не бяха срещнали жива душа, нито пък Пунти, който вървеше напред, беше дал каквито и да било признаци на безпокойство. Камамури, който познаваше околностите на пагодата дори и по-добре от самия Тремал-Наик, тъй като бе прекарал шест месеца в плен на тхугите, беше събрал хората си срещу входа на пагодата, която, макар и не съвсем близо, се виждаше чудесно върху високото стълбище и огромните му колони, над които се издигаха две чудовищни статуи на Кали, танцуваща върху трупа на великан.

Когато се появи Дарма, Камамури разбра, че господарят му вече се е изкатерил върху купола на пагодата, поради което нареди на отряда да се приближи до края на джунглата, за да бъде по-близо и по-бързо да се притече на помощ на осмината смелчаци.

— До полунощ остават само няколко минути — каза той на Самбилонг, който се беше приближил до него. — Скоро ще ни подадат сигнал.

— Бомбите готови ли са?

— Подготвихме дванадесет — отвърна боцманът на Мариана.

— Хората ти знаят ли как да ги взривят?

— Всички те са специалисти по бомбите. Ползваме ги всеки път, когато нападаме корабите на англичаните. Не бойте се, ще избием вратата дори да е желязна.

— Смяташ ли, че тхугите ще окажат сериозна съпротива?

— Няма да оставят малката Дарма без бой да им бъде изтръгната от ръцете — отвърна Камамури. — Удушвачите са смели и посрещат

смъртта, без да се плашат.

— Много ли са?

— Когато бях пленен от тях в подземията имаше не по-малко от двеста-триста души.

— Боцмане, виждам светлина в прозорците на пагодата — обади се един малаец, който седеше наблизо до тях.

Камамури и Самбилонг скочиха на крака.

— Тхугите сигурно са запалили големия полилей — каза махаратът. — Явно се готвят за жертвоприношението с човешка кръв.

— Сега какво ли ще направи Малайският тигър? — запита се Самбилонг.

— Пригответе се! — изкомандва Камамури.

Тридесетимата пирати скочиха на крака и нарамиха карабините си.

В този момент откъм пагодата отекна оглушителен гръм, последван от първия изстрел, а след него и от залп.

— Нападат капитана! — извика Самбилонг. — Напред, момпрасемски тигри!

Отрядът се спусна на бегом през тръстиките, докато откъм пагодата продължаваха да долитат изстрели и викове.

За по-малко от пет минути пиратите прекосиха разстоянието до пагодата, но когато стигнаха пред вратата и, битката изглежда бе приключила, тъй като вече не се чуваха изстрели, а виковете постепенно заглъхваха.

— Бързо дайте бомбите! — извика Камамури, след като напразно се опита да отвори вратата на пагодата.

Двама малайци притичаха до стълбището и тъкмо поставиха под вратата две бомби с вече запалени фитили, когато откъм близките храсти се разнесоха силни викове.

Две групи мъже, въоръжени с въжета и ножове, се спуснаха върху пиратите, скупчили се в основата на стълбището.

Бяха над двеста удушвачи, съвсем голи, целите намазани с кокосово масло, за да се изплъзват по-лесно от ръцете на противниците си.

Макар и изненадани от това неочаквано нападение, малайците и даяките не изгубиха присъствие на духа.

Със светкавична бързина се разположиха на два фронта и посрещнаха нападателите с два залпа, поваляйки на земята тридесетина мъртви и ранени.

— Сгъстете редиците! — извика Самбилонг.

Въпреки пораженията от двата залпа, удушвачите не се огънаха. С диви животински викове те яростно се нахвърлиха върху малкия отряд с надеждата бързо да го разгромят и разпръснат, без да си дават сметка, че срещу тях са се изправили най-страшните воители на Малайския архипелаг, калени в стотици абордажи и свикнали с миризмата на барутен дим.

Момпрасемските тигри хвърлиха карабините и извадиха тежките си ятагани — страховити оръжия в ръцете им, особено подходящи за защита от свистящите над главите им въжета, докато Дарма и Пунти се нахвърлиха със зъби и нокти срещу нападателите.

Опрели гърбове един о друг, храбрите пирати посрещнаха яростната атака, без да се огънат, като посипаха с ятаганите си всеки враг, изпречил се пред погледа им.

Завърза се безразборен ръкопашен бой, който обаче продължи само няколко минути, тъй като по команда на Самбилонг, малайците отново възстановиха редиците си и на свой ред се спуснаха на щурм.

Както беше казал Сандокан на господин Люсак, нямаше сила, която да спре хората му, тръгнаха веднъж в атака.

Виждайки, че тхугите се огъват и хукват да бягат, те се спуснаха след тях и започнаха да посичат всеки, когото настигнеха, докато даяките на Камамури отново грабнаха пушките и започнаха да обсипват бягащите удушвачи с дъжд от куршуми, за да подпомогнат щурма на своите другари.

В момента, в който тхугите бяха обърнати в бяг, двете бомби, заложили на върха на стълбището, избухнаха с ужасен гръм, разбивайки бронзовата врата на пагодата.

При вида на разбития вход, групата индийци, отстъпили към стълбището с надеждата да се организират за нова съпротива, нахълтаха във вътрешността на храма.

— Прекратете преследването! — извика Камамури. — Веднага в храма! В храма! Малайският тигър е вътре! Самбилонг, останете да ни осигурите в тил!

Последван от даяките, Камамури нахълта в пагодата, докато малайците от Мариана окончателно разпръснаха тхугите, правещи опити да се прегрупират край брега на блатото, като ги принудиха да избягат в джунглата и по посока на огромния баниан, чиято гигантска корона се издигаше върху няколко долепени един до друг ствола.

Тхугите, които бяха нахълтали в пагодата, навярно разбраха, че враговете им са намислили да се спуснат в подземията и на свой ред се нахвърлиха срещу даяките със своите ножове и ками.

На четири пъти пиратите яростно атакуваха стълбището и още толкова пъти трябваше да се оттеглят, оставяйки след себе си убити и ранени.

За щастие малайците на Самбилонг им се притекоха на помощ.

С два залпа разчистиха стълбището, след което нахлуха в пагодата, където обаче противниците им не ги бяха дочакали.

Разколебани от огромните загуби и неспособни да устоят с ножовете си срещу тежките ятагани на момпрасемските тигри, те бяха хукнали през прохода към подземията и бяха затворили вратата му, която беше също толкова масивна, колкото и бронзовата врата на пагодата.

— Ами господарят ми? — извика Камамури, след като не видя никого в храма.

— Ами Малайският тигър и господин Яниш?

— Да не би да са излезли от друго място? — попита Самбилонг.

— Или са хванати в плен? — предположи махаратът. — Няма съмнение, че са били тук, тъй като съвсем ясно чухме изстрелите им. Погледни тези трупове около статуята на Кали. Сигурен съм, че именно те са ги убили.

Всички бяха обхванати от дълбока тревога, не знаейки какво се е случило между отряда на Сандокан и тхугите.

— Самбилонг — обади се Камамури, нарушавайки тягостната тишина, — дай да взривим вратата и да влезем в подземията.

— Смяташ ли, че Тигърът е вътре? — попита боцманът.

— След като не са тук и не видяхме никого да излиза, значи са влезли в прохода. Да побързаеме, защото сигурно са в опасност.

— Заложете две бомби — извика Самбилонг, — заредете карабините и запалете факлите.

Малайците, които носеха бомбите, тъкмо се приготвиха да ги заредят, когато внезапно се отвори една врата, замаскирана зад статуята, изобразяваща осмото превъплъщение на Вишну и от нея излезе момиче с факла, пристъпи напред и извика:

— Белият сахиб и приятелите му ще бъдат издавени! Спасете ги!

— Сурама! — възкликнаха Камамури и Самбилонг, спускайки се към девойката.

— Спасете ги! — повтори баядерката със сълзи на очите.

— Къде са те? — попита Камамури.

— В една от пещерите на този проход. Тхугите отрязаха отвора за въздуха и през него пуснаха вода, за да издавят белия сахиб, Тигъра и останалите.

— Можеш ли да ни отведеш при тях?

— Да, познавам прохода.

— Хайде, побързайте с вратата! — извика Самбилонг.

След като фитилите на двете бомби бяха запалени, пиратите се изтеглиха на стълбището пред пагодата.

Десет секунди по-късно вратата беше отнесена от взрива и лежеше повалена на пода.

— Ела зад нас, Сурама — каза Камамури и взе един факел. — Хайде, момпрасемски тигри, влизаме на бегом.

Поеха по тъмния проход, блъскайки се един в друг, тъй като всички искаха първи да се притекат на помощ на Малайския тигър. След сто крачки обаче спряха пред нова врата.

— По-натам има още една — каза Сурама. — Зад нея са затворени Сандокан и хората му.

— За щастие разполагаме с още половин дузина бомби — отвърна Самбилонг.

Запалиха фитила и отстъпиха назад.

Експлозията отекна с оглушителна сила и всички пирати изпопадаха един върху друг от ударната вълна, но и вратата не остана на мястото си.

— Напред! — извикаха Камамури и Самбилонг и всички поеха на бегом през тъмния тунел, докато се озоваха пред трета врата.

Зад нея се чуваше странен шум, сякаш от голяма височина се спускаше обилен воден стълб.

— Те са вътре — каза Сурама.

— Капитане! Господин Яниш! — извика Камамури с гръмовен глас. — Чувате ли ме?

— Вие ли сте, момчета?

— Ние сме, господин Сандокан.

— Побързайте с вратата, защото водата е стигнала до гърлата ни.

— Отдръпнете се! Зареждаме бомбата!

— Палете! — извика отвътре Сандокан.

Бомбата беше поставена зад вратата, пиратите бързо се отдръпнаха на двеста крачки назад и се скриха в една странична галерия.

И тъй като фитилът беше къс, експлозията не закъсня.

— Пригответе оръжията! — извика Самбилонг и хукна напред.

Всички го последваха. Бяха изминали петдесет метра, когато насреща им с тътен се зададе голям воден стълб и ги повали на земята.

Беше истинска морска вълна, но тя бързо премина през тях и се изля в страничната галерия, която стръмно се спускаше надолу.

След миг откъм пещерата забелязаха две запалени факли и чуха гласа на Сандокан:

— Не стреляйте!... Ние сме!...

Радостен възглас се изтръгна от гърдите на тридесетимата пирати, поздравявайки появата на Малайския тигър и неговите другари.

— Спасени са!... Спасени! Да живее капитанът!

В галерията все още имаше много вода, тъй като се изтичаше от пещерата, но сега вече достигаше едва до глезените им.

Забелязвайки Сурама, Сандокан и Яниш нададоха вик на изненада.

— Ти си тук!

— На тази храбра девойка дължите живота си, господа — каза Камамури.

— Тя дойде да ни предупреди, че сте затворени в пещерата и има опасност да бъдете издавени.

— Кой ти каза това, Сурама? — попита Яниш.

— Научих го от тхугите, натоварени да преградят каналите. Нарочно ви бяха подмамили тук, за да ви издавят — отвърна девойката.

— Ами със Сирдар какво става? — попита Сандокан. — Да не би да ни е предал?

— Не, сахиб — отвърна Сурама, — той неотклонно следва Суйодхана.

— Какво искаш да кажеш? — извика Тремал-Наик с треперещ от тревога глас.

— Че главатарят на тхугите избяга час преди да се появите, след като нареди да разчистят стария проход, извеждащ към свещения баниан.

— А дъщеря ми?

— Отведе я със себе си.

Клетият баща нададе вик на отчаяние и покри лице с двете си ръце.

— Избягал е!... Избягал е!...

— Но Сирдар е с него — успокои го Сурама.

— И накъде тръгна? — в един глас попитаха Сандокан, Яниш и Люсак.

— Към Делхи, където смята да намери защита от страна на бунтовниците. Преди да тръгне с него, Сирдар ми даде това писмо за вас.

Сандокан бързо взе листа, който девойката извади от нагръдника си.

— Факел! — извика Тигърът. — Двадесет човека да застанат на двата изхода от тунела и да стрелят по всеки, който се приближи.

Тремал-Наик, който си триеше сълзите, Люсак, Яниш и Камамури заобиколиха Сандокан, обзети от нетърпение да научат какво пише в писмото.

Сандокан започна да чете на глас:

Суйодхана избяга през стария проход след неочакваната поява на жреца. Сега той знае всичко и се страхува от нас, но хората му са се подготвили да се бият и са решени да умрат до крак или да ви победят. Отправляме се към Порт Канинг, оттам през Калкута за Патна, където трябва да се присъединим към бунтовниците, събиращи се около Делхи.

Каквото и да се случи няма да се отделям от него и ще бдя над Дарма.

На пощенската станция в Калкута ще ви оставя ново съобщение.

Сирдар

След като Сандокан прочете бележката, последва кратко мълчание, нарушено единствено от глухите ридания на Тремал-Наик.

Всички погледи се обърнаха към Малайския тигър, върху чието лице се изписа ужасен гняв и тогава пиратите разбраха, че капитанът им замисля жестоко отмъщение.

Внезапно Тигърът се приближи до Тремал-Наик, сложи ръка на рамото му и каза:

— Обещах ти, че няма да се махнем оттук преди да си си върнал малката Дарма, а ние да сме взели главата на Индийския тигър и знаеш, че двамата с Яниш сме хора, които държат на думата си. Суйодхана отново избяга, но ще го открием в Делхи и може би това ще стане по-скоро, отколкото в момента предполагаеш.

— Смяташ да го преследваш точно сега, когато цяла Индия е в пламъци? — изненадан го погледна Тремал-Наик.

— И какво от това? Ние не сме ли воини? Господин Люсак, ще можете ли да издействате от губернатора на Бенгалия в замяна на услугите, които сме правили на англичаните, един пропуск, даващ ни право да се движим из Индия, без да ни спират правителствените войски?

— Надявам се, капитане, дори съм сигурен в това, след като се опитваме да заловим човека, за чиято глава още преди двадесет години е обявена награда от десет хиляди лири.

— Да го заловим ли? Не, господине, да го убием! — хладно го поправи Сандокан.

— Както ви се нрави.

За момент Сандокан се замисли, след което продължи:

— Тремал-Наик, ти някога ми бе разказал, че над тези подземия тече река.

— Да, това е река Мангал.

— Освен това, че в една от пещерите има желязна врата, извеждаща към реката и че там е сложена голяма тръба.

— Да, виждал съм я няколко пъти докато бях пленник — потвърди Камамури. — Чрез нея обитателите на подземията се снабдяват с вода.

— Можете ли да ни заведете в тази пещера?

— Да — отвърнаха двамата индийци.

— А далече ли е?

— Трябва да прекосим четири дълги тунела и подземната пагода.

— Заведете ни там — каза Сандокан и върху лицето му се появи жестока усмивка. — Колко бомби ви останаха?

— Шест — отвърна Камамури.

— Има ли друг изход, освен този през вратата на пещерата?

— Тунелът се разклонява на двеста крачки оттук — отговори Камамури. — Именно през него трябва да са избягали тхугите, които се спасиха в пагодата.

— След мен, момпрасемски тигри! — извика Сандокан. — Предстои ни да спечелим последната битка срещу тигрите на Раджмангал. Води ни, Камамури, и завържи факела си за цевта на карабината си. Напред, момчета! За удушвачите удари последният час!

ГЛАВА X

ХЕКАТОМБАТА

Не бе изминала и половин минута, когато отрядът стигна до страничния тунел, който според Камамури щеше да ги изведе в подземната пагода и главните пещери, служещи за убежище на Суйодхана и последователите му.

Всички пирати бяха обхванати от гняв срещу този сатанински орден, който бе отнел живота на стотици хора, за да принесе кръвта им в жертва на ненаситната богиня.

Дори и Люсак не протестира срещу жестокото, но несъмнено заслужено наказание, което Сандокан бе намислил да наложи на тази банда главорези.

След нахлуването на пиратите, тхугите се бяха изпокрили и не даваха признаци на живот, като дори и хаукът беше престанал да се чува от тайнствените подземия. При все това обаче Сандокан и другарите му не си правеха илюзии, че няма да срещнат съпротива, поради което се придвижваха изключително предпазливо, за да не попаднат в клопка и вървяха силно наведени, за да не бъдат изненадани от някой залп.

Камамури, който най-добре познаваше подземията, тъй като беше прекарал няколко месеца в плен на удушвачите, вървеше най-отпред, вдигнал факела си върху цевта на пушката, за да заблуди противниците и да насочи нависоко огъня им, следван непосредствено от тигъра и Пунти.

След тях вървяха Сандокан, Тремал-Наик и Яниш заедно с един отряд от осмина малайци, избрани измежду най-точните стрелци, а на двадесет крачки зад тях под командата на Самбилонг и Люсак се придвижваше основният отряд, осветен от две факли.

Сурама вървеше по средата на последния отряд.

Плисъкът на водата, която продължаваше да се излива в пещерата и се оттичаше по страничната галерия, заглушаваше стъпките на нападателите.

Тя клокочеше в краката им и се стичаше с все по-голяма скорост, тъй като наклонът на тунела непрестанно се увеличаваше.

— Дали пък тхугите не са избягали? — попита Яниш. — Вече изминахме сто и петдесет крачки, а още не ни нападат.

— Сигурно ни чакат в някоя пещера — каза Тремал-Наик, който вървеше непосредствено зад Камамури.

— Да си призная предпочитам виковете на сражението пред тази мрачна тишина — обади се Сандокан. — Страхувам се от клопка.

— Каква клопка?

— Да не се опитат да ни издавят в някоя друга пещера.

— Не видяхме никаква друга врата, така че ще можем да се върнем назад при първите признаци, че нивото на водата се увеличава.

— Аз подозирам, че ще съсредоточат отбраната си в подземната пагода — каза Тремал-Наик.

— Никой няма да ни спре да влезем в нея, дори да бяха десет пъти повече. Искам всичките да ги издавя и завинаги да унищожа това бандитско котило.

— Стой! — извика Камамури.

Бяха стигнали до един завой на тунела и Камамури се беше спрял, тъй като в дъното бе забелязал бързо движещи се светлини.

Пунти тихо изляя, а тигърът изръмжа.

— Животните надушиха опасност — обади се Тремал-Наик.

— Всички да залегнат на земята — изкомандва Сандокан. — Вдигнете високо факлите.

Всички спряха и залегнаха. Водата, която беше доста намаляла, бързо се оттичаше, което беше сигурен признак, че наклонът на тунела е голям. Светлините в дъното се движеха ту наляво, ту надясно.

— Какво ли правят? — попита Сандокан. — Това сигнали ли са, или нещо друго?

В този момент Пунти отново изляя. Дали не ги предупреждаваше за някаква опасност?

— Някой се приближава — каза Камамури. Едва беше произнесъл тези думи, когато в тунела проехтя залп и в светлината на огъня от оръжията бяха забелязани няколко мъже, притаени до стените.

Бяха се прицелили обаче прекалено високо, на нивото на факлите, без да разберат, че те са закрепени върху цевите на пушките.

— Огън! — извика Сандокан и скочи на крака. — Основният отряд да не стреля, а първият да презареди!

При тази команда, авангардът, който, както вече споменахме, се състоеше от избрани стрелци, откри огън по тхугите, като се целеше в притаените покрай стените, след което извади ятаганите си и нададе диви викове, докато тигърът и Пунти на свой ред се нахвърлиха със зъби и нокти върху най-близките неприятели.

Изглежда последствията от този залп бяха ужасяващи, тъй като по пътя си пиратите непрестанно се спъваха в човешки тела, прострени на земята.

Когато чу тхугите да бягат, без да може да ги види, понеже светлината от факела на Камамури не бе достатъчно силна, Сандокан не направи и опит да спре своите момчета, които вече се бяха събрали на едно, тъй като основната група се беше сляла с авангарда в нетърпението си да влезе в бой.

Тунелът непрестанно се спускаше надолу, като постепенно започваше да се разширява. Светлините, които преди малко се забелязваха от двете му страни, сега бяха изчезнали, но пиратите все пак виждаха накъде се движат, тъй като факлите им не бяха загасени, въпреки куршумите, изсипали се над главите им.

Така пиратите се движиха в бяг около две-три минути сред тайнствените подземия на удушвачите, след което Сандокан и Камамури внезапно извикаха:

— Стой!

Пред себе си бяха чули метален звън, сякаш от затваряне на желязна или бронзова врата, а Пунти започна яростно да лае.

Пиратите се сблъскаха един в друг, тъй като не успяха да спрат изведнъж, след което вдигнаха карабините си.

— Какво има? — попита Яниш, приближавайки се до Сандокан.

— Изглежда, че тхугите ни затвориха пътя — отвърна малайският тигър. — Срещу нас трябва да има някаква врата.

— Ще я взривим с една бомба — каза Люсак.

— Отиди да видиш, Камамури — обади се Тремал-Наик.

— Дръж факела нависоко — посъветва го Сандокан, — а вие всички залегнете.

Махаратът тъкмо щеше да тръгне, когато зад гърба на пиратите отекнаха няколко изстрела и куршумите прелетяха над раменете им.

— Подлагат ни на кръстосан огън — каза Сандокан. — Самбилонг, вземи десет човека и ни прикрий в гръб.

— Да, капитане — отвърна боцманът. Изстрелите зачестиха, но заблудени от факлите, тхугите продължаваха да стрелят прекалено високо и куршумите им се забиваха в свода на тунела.

Ориентирани от пламъчетата на изстрелите, Самбилонг и хората му безшумно се промъкнаха до стрелците и скочиха срещу тях с ятаганите си.

И докато отрядът му завърза яростна битка, Камамури, Сандокан и Тремал-Наик бързо се приближиха до вратата, която им пречеше да продължат, за да я взривят с една бомба, чийто фитил вече беше запален. За свое учудване обаче намериха вратата открената.

— Сигурно са я отворили — каза Тремал-Наик.

Тъкмо щеше да я бутне, когато Сандокан го възпря.

— Може би тук има някаква клопка — каза той.

Ръмженето на тигъра и шумният лай на кучето потвърдиха подозренията му.

— Дали пък не чакат да отворим вратата, за да ни застрелят от упор? — прошепна Тремал-Наик.

— Сигурен съм в това.

— Не можем обаче да спрем дотук.

— Господин Люсак, нека хората ни тихомълком се приближат и им кажете да се подготвят за стрелба. Дай ми бомбата, Камамури.

Взе я в ръце и започна да духа фитила, за да гори по-бързо, рискувайки бомбата да гръмне в ръцете му. После внимателно притвори вратата, хвърли бомбата и извика:

— Назад!

След миг се чу мощна експлозия, последвана от смразяващи викове. Вратата беше избита от взрива и лежеше на земята.

— В атака! — извика Сандокан, който беше повален от ударната вълна.

Пред него се виждаха панически да бягат хора, а на земята се гърчеха тхуги с изтръгнати крайници и ужасяващи рани в корема.

Пиратите се озоваха в широка подземна галерия, осветена от няколко факли в стените и украсена с чудовищни статуи, вероятно на индийски божества.

Стреляха по бягащите, за да не им дадат възможност да се окопитят и хукнаха след тях.

Самбилонг, който беше нападнал стрелците в гръб, се върна с хората си към отряда, като носеше в яките си ръце Сурама, тъй като се страхуваше да не би девойката да изостане и да попадне в ръцете на тхугите.

Не срещнаха никаква съпротива, нито в галерията, нито в следващите тунели.

Неспособни да устоят срещу натиска на този страховит противник, който вече не можеше да бъде спрял от никого, удушвачите се разбягаха по страничните тунели, като една част от тях се отправи към подземната пагода, вероятно с надеждата да се добере до изхода при свещения баниан, отново отворен от Суйодхана.

— Напред! Напред! — крещяха малайците и даяките, ентузиазирани от взрива, който беше разчистил пътя им.

Внезапно обаче, когато най-малко очакваха, срещу тях изникна голям отряд удушвачи.

— Опитват се да защитят подземната пагода! — извика Камамури. — Тя е зад тях!

Навярно това беше последното сражение на тхугите.

Със светкавична реакция Сандокан построи хората си в квадрат, което те успяха да сторят сравнително лесно, тъй като в момента се намираха в една широка галерия, към която изглежда водеха много тунели. Отвсякъде се стичаха полуголи тхуги, размахващи въжета, брадви и ножове, но така също пистолети и карабини.

Крещяха с пълно гърло и призоваваха името на богинята си, но виковете им съвсем не обезкуражиха нито малайците, нито даяките, свикнали с яростните бойни виковете на полудивите си сънародници.

— Огън! — извика Сандокан, който се намираше в първата редица заедно с Яниш и Тремал-Наик. — Внимавайте да не угасите факлите и не проявявайте никаква милост!

Мощен залп, изстрелян почти от упор, запрати първите нападатели на земята. Веднага последва втори залп, след което започна жесток ръкопашен бой.

Макар и пет или шест пъти по-малобройни, момпрасемските тигри упорито устояваха срещу яростните атаки на фанатиците, без да разстройват редиците си.

Те също даваха жертви, най-вече от изстрелите с пистолети и карабини на тхугите, но това не ги обезкуражаваше и продължаваха да устояват на враговете си за огромна изненада на господин Люсак, който бе очаквал да се разбягат още при първата атака.

Земята се покри с тела на убити и умиращи, но въпреки това тхугите, отблъснати за кой ли път, се завръщаха с възхитителна упоритост, опитвайки се да унищожат тази група мъже, осмелили се да нахълтат в подземията им.

Съпротивата им обаче беше обречена на неуспех, тъй като с невероятната си храброст и издръжливост момпрасемските тигри умело отблъскваха яростните им, но по-скоро хаотични атаки.

Виждайки, че тхугите се огъват, Сандокан си даде сметка, че е настъпил решителният момент, раздели хората си на четири отряда и на свой ред ги поведе срещу неприятеля.

Щурмът на пиратите бе неудържим. За броени минути ордите на тхугите бяха разбити и обърнати в бяг.

Поражението им беше пълно.

След кратък сблъсък, фанатиците хукнаха през тунела към подземната пагода, подгонени от пиратите, които не проявяваха милост към никого и посичаха всеки, изправил се пред ятаганите им.

Напразно удушвачите се опитаха да затворят бронзовата врата на пагодата. Момпрасемските тигри не им дадоха време да го сторят и нахълтаха в огромното подземие. То беше осветено от полилей и в центъра му се издигаше статуята на жестоката богиня, пред която в каменно корито плуваха няколко червени рибки.

Водени от Камамури и Тремал-Наик, пиратите го прекосиха на бегом, стреляйки по тхугите, които бягаха пред тях, надавайки панически викове, и влязоха във втора галерия, по-малка от тази на пагодата, изпълнена със странна влага.

От сводовете капеха едри капки, а покрай стените се стичаха струйки вода и се събираха в дълбока шахта.

Камамури посочи на Сандокан едно стълбище, извеждащо към масивна желязна решетка, от която излизаше тръба и се разклоняваше в различни посоки.

— Към реката ли извежда? — попита го Малайският тигър.

— Да — отвърна махаратът.

— Дайте ми две бомби.

— Какво смятате да правите? — попита господин Люсак.

— Ще наводня подземията и ще унищожа веднъж завинаги царството на Индийския тигър.

— И ще издавите всички!

— Толкова по-зле за тях — хладно отвърна Сандокан. — Заклех се, че ще дойда тук да ги унищожа и ще удържа на думата си. Пригответе се да се изтеглим.

Взе от Яниш две бомби със запалени фитили, постави ги пред решетката, бързо слезе от стълбището и извика:

— Отдръпнете се!

Когато стигна до вратата на пагодата спря и се загледа в двете светещи точки на върха на стълбището.

Очевидно искаше да се увери, че влагата не е угасила фитилите.

Изминаха няколко секунди, след което мракът внезапно се разсея и в подземията отекна страшен гръм, последван от оглушителен тътен.

В галерията нахлу огромен воден стълб като същински водопад, който бързо започна да се разпространява навсякъде.

— Оттегляй се! — повтори Сандокан и хукна към пагодата. — Водата залива подземията!

Всички хукнаха през глава, осветени от мъждивата светлина на факлите, чувайки зад гърба им да долита грохотът от нахлуващите води на река Мангал, които бързо изпълваха подземията.

Докато прекосяваха пагодата до слуха им достигнаха ужасените крясъци на тхугите, изненадани от водната стихия в мрачните им укрития, после поеха през тунелите.

Самбилонг продължаваше да носи на ръце Сурама, за да е сигурен, че девойката няма да изостане и да бъде застигната от прииждащите води.

Вече бяха стигнали до последния тунел, когато чуха страхотен трясък, сякаш подземните сводове се срутиха и една огромна вълна ги застигна, обливайки ги с пяна.

За щастие се намираха на няколко крачки от пагодата, в която бяха започнали първите сражения и която нямаше опасност да бъде залята от неукротимата стихия.

— Издавете се до един! — извика Сандокан, минавайки през последната врата. — Отсега нататък бърлогата на тхугите ще бъде обитавана единствено от крокодилите и рибите.

Когато излязоха навън, забелязаха, че от изхода при свещения баниан излизат хора и бягат през глава към бреговете на блатото.

Някои от удушвачите, извадили по-голям късмет, бяха стигнали до изхода и бяха успели да се спасят, но броят им бе толкова незначителен, че Сандокан не намери за нужно да ги безпокои.

— За тях ще се погрижат крокодилите и змиите — каза той.

Обърна се към Тремал-Наик, прегърна го и каза:

— А сега към Калкута и оттам към Делхи. Откъде е най-краткият път?

— През Порт-Канинг — отговори бенгалецът.

— Да тръгваме. Да не се наричам Малайски тигър, ако не взема главата на Суйодхана.

ГЛАВА XI

ПО СЛЕДИТЕ НА СУЙОДХАНА

Слънцето започваше да позлатява върховете на дърветата, когато платноходът с двадесет и петимата мъже, оцелели от кървавата експедиция в Съндербунд, се приближи до малкото английско селище Порт-Канинг, разположено на двадесетина мили от западните брегове на Раджмангал и свързано с Калкута посредством път, който прекосяваше част от делтата на Ганг.

Това беше най-краткият път до столицата на Бенгалия, докато по вода трябваше да минат през всички лагуни на запад от Съндербунд и да заобиколят остров Баратала, за да стигнат до Хугли.

Първото нещо, което сториха Сандокан и господин Люсак, беше да се информират за бунта, който от няколко седмици вече бе обхванал цяла Северна Индия.

Новините бяха лоши. Индийските войски в Канпур, Лакхнау и Мератх се бяха вдигнали на бунт, бяха избили офицерите си и всички европейци, намиращи се в тези градове, като принцесата на Джханси също се бе присъединила към тях, след като беше наредила да заловят и разстрелят малкия английски гарнизон.

Целият Бунделкунд беше в пламъци и свещеният град Делхи се намираще в ръцете на бунтовниците, готов за съпротива.

Древната династия на Великите Моголи бе върната на трона в лицето на един от последните ѝ наследници и объркването беше пълно сред английските войски, в момента неспособни да окажат съпротива на този неочакван метеж, който заплашваше да се разпространи из цяла Северна Индия.

— Няма значение — каза Сандокан, когато лейтенантът му докладва тези новини, току-що получени от командира на малобройния гарнизон в Порт-Канинг. — Каквото и да става ще отидем в Делхи.

— Всички ли? — попита Яниш.

— Ако сме прекалено много, ще се натъкнем на непреодолими спънки — отвърна Сандокан, — дори и да разполагаме с пропуск от губернатора на Бенгалия. Вие какво смятате, господин Люсак?

— Прав сте, капитане — отвърна лейтенантът.

— В такъв случай да тръгнем ние четиримата с един отряд от шестима души, а другите да останат на кораба заедно със Самбилонг, Камамури и Сурама. Ако я вземем с нас, девойката по-скоро ще ни бъде в тежест.

— Господин Яниш също би било добре да остане — каза лейтенантът.

— И защо? — попита португалецът.

— Защото трудно ще влезете в Делхи. Убеден съм, че бунтовниците няма да проявят милост към никой европеец.

— Не се тревожете за мен, господин Люсак, ще се предреша като индиец.

— А вие ще можете ли да дойдете с нас? — попита Сандокан.

— Надявам се, че ще мога да ви придружа поне до предните линии на англичаните. Известно ми е, че генерал Бернар съсредоточава своите войски в Амбалах, а англичаните са се разположили между градовете Гвалиор, Бартпур и Патиалах, като моя полк също е на предна линия. Не се съмнявам, че в Калкута ще ми връчат заповед веднага да се присъединя към него, но тъй като и вие бързате към Делхи, почти съм сигурен, че ще се съгласят да продължа заедно с вас.

— Да тръгваме тогава — заключи Сандокан.

Междувременно Камамури вече беше успял да наеме шест двуколки, използвани за пренасяне на пощата в районите, където липсва железопътна линия, с по една седалка отпред за кочияша и по две отзад за пътниците, теглени от по три коня, които се сменят на междинните станции.

Сандокан даде последни наставления на Самбилонг, като му нареди да отплава с ветрохода и прахоса за Калкута и да чака там завръщането им, след което групата се приготви за път.

В девет сутринта шестте двуколки потеглиха от Порт-Канинг и конете поеха в галоп по дългия път през джунглата.

Кочияшите, на които Сандокан бе обещал щедър бакшиш, не жалеха конете и те се носеха като вихри, вдигайки след себе си облаци от прах.

В два часа следобед стигнаха до станцията Санапор, разположена почти на средата между Порт-Канинг и столицата на Бенгалия.

Конете бяха напълно изтощени от това лудо препускане под жаркото индийско слънце и от телата им се издигаха същински кълба от пара.

Сандокан и другарите му спряха за половин час, за да хапнат, след което продължиха пътя си с новите коне, наети от станцията.

— Ще получите двоен бакшиш, ако пристигнем в Калкута преди да са затворили пощенската станция — каза Сандокан, качвайки се в двуколката си.

Повече от това не беше нужно, за да накара кочияшите с пълна сила да размахат камшиците, с които явно умееха превъзходно да си служат. Шестте двуколки потеглиха с шеметна скорост, като колелетата им се тресяха и подскачаха в коловозите на пътя, втвърдили се от горещото слънце.

В пет часа на хоризонта се очертаха първите постройките на великолепната бенгалска столица, а един час по-късно, теглени в галоп, шестте двуколки навлязоха в предградията, принуждавайки пешеходците по улиците да се разбягват при появата им.

Оставаха десет минути до края на работното време, когато двуколките спряха пред масивната пощенска станция на бенгалската столица.

Сандокан и господин Люсак, който познаваше някои от висшите чиновници, нахълтаха в сградата и след малко излязоха с писмо, адресирано до капитана на кораба Мариана.

В долния ъгъл писмото носеше подписа на Сирдар.

Сандокан незабавно го распечата и прочете.

Браминът ги уведомяваше, че Суйодхана е пристигнал в Калкута на същата сутрин, че на пристанището е наел една голяма лодка с шестима гребци и възнамерява да стигне до Хугли и оттам до Патна, където да хване железницата за Делхи.

Пишеше освен това, че с тях е малката Дарма заедно с четирима измежду най-влиятелните водачи на тхугите и че ще остави ново писмо в пощенската станция на Монгхир.

— Разполага с дванадесет или тринадесет часа преднина — каза Сандокан, когато прочете писмото. — Смятате ли, господин Люсак, че

ще успеем да го догоним преди да е стигнал до Патна?

— Възможно е, ако вземем железницата от Хугли за Мадхерпур, но в такъв случай ще бъдем принудени от Патна да се прехвърлим за Монгхир, за да вземем писмото.

— Което значи да се върнем назад, така ли?

— Така ще изгубим най-малкото шест часа, освен това пропускаме, че аз трябва да посетя губернатора на Бенгалия, за да ви издействам пропуск и да се представя пред командването, а по това време вече няма кой да ме приеме.

— В такъв случай ще трябва да изгубим цяло денонощие — нервно махна с ръка Сандокан.

— Няма как, капитане.

— И кога ще стигнем в Патна?

— Вдругиден вечерта.

— Дали това куче Суйодхана ще пристигне по-рано?

— Всичко зависи от това колко яки са гребците му — отвърна лейтенантът.

— Ами ако и ние наемем някоя лодка?

— Ще изгубите повече време и ще имате по-малък шанс да наваксате денонощието, през което така или иначе ще се наложи да изчакате тук. Елате в дома ми, господа, и нека се наспим до утре сутринта. В девет часа ще бъда при губернатора и още преди обед отново ще сме на път.

Давайки си сметка, че е безполезно да обсъждат повече въпроса, Сандокан и приятелите му приеха с благодарност гостоприемната покана и поеха към дома на французина.

Прекараха вечерта кроейки планове, като се опитваха да измислят най-добрия начин да догонят бегълците, преди да са се присъединили към бунтовниците.

На следващия ден малко преди единадесет часа лейтенантът, който бе излязъл рано сутринта, се завърна в дома си с грейнало лице.

Беше провел дълъг разговор с губернатора относно нападението на Сандокан над тхугите и носеше пропуск, даващ право на храбрите му приятели свободно да се движат чак до английските позиции край Удхе и Делхи — двата центъра на бунта, едно препоръчително писмо до генерал Бертран, както и разрешение да ги съпроводи до военния кордон между Гвалиор, Бартпур и Патиалах.

Набързо се приготвиха за път и в един следобед малкият отряд потегли от Калкута по линията Хугли-Ранигандж-Бар-Патна в един удобен вагон на Северноиндийската железопътна компания.

Тази компания не пести усилия, за да могат пътниците ѝ да пътуват при най-големи удобства, поради което клиентите ѝ почти няма за какво да завиждат на тези от Северна Америка.

Във всеки вагон има само по две просторни купета, като във всяко от тях е поставена по една пейка, чиято облегалка се спуска и така се образува легло, подобно на онези в параходите.

От двете страни на купето се намират тоалетни с течаща вода.

Благодарение на тези удобства в индийските влакове може да се пътува на огромни разстояния, без да се налага пътниците да спират за почивка.

Към това трябва да добавим, че на всяка спирка в купетата се появява служител, за да пита какво ще си изберат за обяд или вечеря, като поръчката им бива предадена по телеграфа на гарата, където ще се хранят.

Така, когато влакът спре, те получават каквото са поръчали, без да им се налага да слизат от купетата.

Влакът, който беше композиран от мощен локомотив и само няколко вагона, се движеше с голяма скорост за радост на Сандокан, който със задоволство установяваше, че разстоянието до Патна се топи с всяка изминала минута.

Удобно настанени на местата си, храбрите противници на Индийския тигър пушеха и разговаряха, за да убиват времето.

Всъщност те се чувстваха чудесно, не им беше горещо, тъй като в индийските вагони отвсякъде са спуснати рогозки, които постоянно се овлажняват от специални резервоари, за да поддържат известна прохлада и да предпазват от сърдечни и слънчеви удари, така чести за тези горещи райони.

В три часа отминаха гарата на Хугли, а в полунощ Ранигандж също остана зад гърба им и влакът навлезе в Горна Бенгалия, приближавайки се бързо към величествената река Ганг.

Едва на следващия ден обаче към два часа следобед Сандокан и приятелите му влязоха в Патна, един от главните градове на Северна Бенгалия, чиито бастиони се издигат край бреговете на свещената река.

Първата им мисъл беше да се отправят към пощенската станция, очаквайки там да намерят писмо от Сирдар, но се оказа, че няма никакво съобщение за капитана на Мариана.

— Да отидем в Монгхир — каза Малайският тигър. — Очевидно Суйодхана не е спрял тук и е бързал да продължи пътуването си.

За щастие тъкмо имаше влак за този град, така че го хванаха навреме и малко след като се качиха той потегли, движейки се покрай бреговете на Ганг.

Три часа по-късно бяха в пощенската станция.

Сирдар беше удържал обещанието си. Писмото му датираше от предната вечер и ги уведомяваше, че Суйодхана е освободил гребците и продължават с влака за Патна по линията Кипур-Гораклипур-Делхи.

— Отново ни се изплъзна разбойникът! — гневно извика Сандокан. — Не ни остава нищо друго, освен да го намерим в Делхи.

— А ще можем ли да влезем в града? — обърна се Тремал-Наик към лейтенанта.

— Англичаните все още не са го обсадили — отвърна Люсак, — така че се надявам лесно да влезете в него заедно с бунтовниците, които се стичат към града от Канпур и Лакхнау. Добре е обаче да се предрешите като индийци и да носите оръжие, тъй като човек никога не знае какво може да се случи.

— Да се връщаме в Патна, откъдето ще поемем към Делхи — каза Сандокан. — Явно именно там е съдено Малайският тигър да убие Тигъра на Индия.

— А къде ще можем да открием Сирдар? — попита Яниш.

— Браминът е помислил и за това — отвърна Сандокан, — тъй като пише, че всяка вечер между девет и десет ще ни чака зад Кашмирската крепост.

— А ще успеем ли да я намерим?

— Това е най-солидната крепост на града — обясни Люсак, — така че когото и да питате ще ви упъти.

— Да тръгваме — каза Сандокан.

Същата вечер отново бяха в Патна.

И тъй като до сутринта нямаше никакви влакове, всички се отправиха към хотела, възползвайки се от принудителната почивка, за да се предрешат като богати мохамедани, а така също да си намерят индийски карабини и ятагани.

Когато на сутринта отидоха на гарата, бяха принудени да променят маршрута, тъй като се оказа, че поради нападенията на бунтовниците влаковете не пътуват по-нататък от Горакхпур. Все пак им оставаше възможността да тръгнат за Канпур, тъй като градът беше напуснат от въстаниците, съсредоточили силите си в Делхи.

Все пак и това бе решение, макар и не най-доброто, така че в десет часа потеглиха за Горна Индия, минаха през Бенарес, Алабад и Фатехпур и на следващата вечер слязоха на гарата в Канпур, която все още носеше следи от погромите на разбунтувалите се сипаи.

Градът беше изпълнен с войски, събрани от всичките по-големи градове на Бенгалия и Бунделкунд, готови да поемат към Делхи, където бунтът бе в разгара си.

Макар че пропускът не беше нещо повече от едно препоръчително писмо, издадено от губернатора на Бенгалия, военните им разрешиха да се качат в един влак, който превозваше две артилерийски роты до град Коил, намиращ се в предните линии на англичаните. Пристигнаха в града на следващия ден следобед.

— Пътуването ни с железница приключи — каза лейтенантът, слизайки от вагона.

— Линията нататък е отрязана, но тук коне не липсват и за десетина часа ще стигнете до Делхи.

— Тук ли ще се разделим, господин Люсак? — попита Сандокан.

— Тук е разположена една рота от моя полк, но ще ви изпратя, за да ви помогна да влезете в града.

— А той наистина ли е под обсада?

— Може и така да се каже, макар че бунтовниците все още избягват решително сражение. Ще ви намеря коне, след което ще покажа на командващия писмото на губернатора и пропуска.

Още не беше минало два следобед, когато Сандокан, Яниш, Тремал-Наик, французинът и малкият им отряд поеха към Делхи.

ГЛАВА XII

ИНДИЙСКОТО ВЪСТАНИЕ

Макар и краткотрайно, индийското въстание от 1857 година беше изключително кърваво и дълбоко разтърси живота на завоевателите, още повече, че никой от тях дори за миг не бе го предположил.

Бунтът в Барампур, избухнал няколко месеца по-рано и набързо разгромен с особена жестокост от военните, се бе оказал само първата искра от огромния пожар, обхванал голяма част от Северна Индия. От доста време насам едно дълбоко, но умело прикрито недоволство беше обхванало индийските полкове около Мерут, Канпур и Лакхнау, чиято кастова гордост беше наранена от назначението на няколко подофицера от по-низша каста, както и вследствие на слухове, разпространявани от емисари на незаконния син на Битор Нана-Сахиб, че англичаните давали на индийските войници патрони, намазани с мас от крави, а на изповядващите мюсюлманска вяра — със свинска мас, което и едните, и другите възприеха като кръвна обида.

На 11 май, когато англичаните най-малко го очакваха, Третият индийски конен полк от град Мерут, недалеч от Делхи, първи даде сигнал за бунт, като войниците му разстреляха всичките си офицери англичани.

Ужасени от този акт, военните власти незабавно се опитаха да го овладеят, като затвориха бунтовниците, но на следващата вечер два полка от сипаи — единадесети и дванадесети, насочиха оръжие срещу своите командири и ги принудиха да освободят затворените, заедно с още хиляда и двеста бунтовници.

Този признак на слабост се оказа фатален, тъй като същата нощ сипаите и кавалеристите яростно нападناха кварталите на европейците, опожариха ги и безмилостно избиха жените и децата на английските чиновници и офицери.

По същото време се разбунтуваха и гарнизоните в Лакхнау и Канпур, като разстреляха началниците си и всички европейци в тези градове. От своя страна красивата и смела принцеса на Джханси също

се присъедини към въстанието, като нареди на поданиците си да избият целия английски гарнизон.

Изненадани от ужасното развитие на ситуацията, военните власти постепенно се оказаха неспособни да се изправят срещу надигащата се буря, още повече че не разполагаха с достатъчно сили. Ограничиха се да направят военен кордон между градовете Гвалиор, Бартпур и Патиалах с надеждата да спрат бунтовниците, събрани под командата на Тантия Топи, един от най-опитните и храбри индийски офицери, който по-късно щеше да удиви дори и англичаните със своето отстъпление през целия район на Бунделкунд.

Англичаните обаче постигнаха само частичен успех, тъй като бунтовниците, след като още на единадесети избиха всички европейци, се насочиха към Делхи, увличайки със себе си и тридесет и четвърти сипайски полк, който вече беше разстрелял своите офицери.

Европейците, оцелели от кланетата в Мерут и Алигхур, бяха потърсили убежище именно там. Когато разбра, че ги грози смъртна опасност, лейтенант Уилъгби ги заведе в крепостта Стенторедо и поведе отчаяна съпротива срещу бунтовниците.

Обсаден от всички страни, този храбър и хладнокръвен мъж взриви погребите, при което загинаха над хиляда и петстотин бунтовници, и възползвайки се от суматохата, успя да спаси жените, децата и старците, като ги отведе в Карнал, Амбалах и Мерут, междуременно напуснати от сипаите.

В същия момент в Делхи се появи разбунтувалият се полк от Алигхур, който провъзгласи за владетел един от наследниците на старата династия на Великите Моголи и това събитие бе ознаменувано с жестокото клане на петдесет европейци и техните синове, барикадирани се в двореца.

Последваха яростни сражения срещу първите английски войски, появили се в размирните райони, завършили с променлив успех и с много жертви и от двете страни.

Недоволни от мудните и нерешителни действия на генерал Аризон, англичаните повериха военното командване на генерал Бернар и постепенно затегнаха обръча около Делхи, където бунтовниците се бяха събрали в очакване да бъдат обсадени.

В първите дни на юни градът вече беше обсаден, но англичаните все още не бяха постигнали забележим успех, тъй като многократно

биваха принуждавани да отстъпват пред яростните нападения на сипаите. Не разполагаха с достатъчно оръдия и страдаха жестоко от убийствената жега.

Въпреки всичко вече ставаше все по-ясно, че за бунтовниците настъпват тежки дни и че Делхи е обречен да бъде удавен в кръв.

Яхнали конете, Сандокан и приятелите му отминаха предните постове на англичаните в Коил и се отправиха към Делхи, от който ги делиха няколко часа път.

Господин Люсак, облякъл великолепната си униформа на бенгалски офицер, навсякъде показваше пропуски от командването в Коил и проправяше път на своите другари.

Неговото присъствие спести дълги часове на разпити и обяснения, което щеше да изгуби доста време на Сандокан.

Навсякъде бе пълно с войници, коне и оръдия, поели към древната столица на Великите Моголи.

Дългоочакваната обсадна артилерия най-после бе пристигнала и се насочваше на север, за да разруши бастионите на града, чиито защитници досега бяха устояли срещу атаките на пехотата.

Навсякъде се виждаха следи от бунта. Изпепелени села, унищожени посеви и купища от разлагащи се трупове, изпълващи въздуха с непоносимото си зловоние и привличащи ята от марабу, индийски соколи и всякакви други лешоядни птици.

Четири часа след като напуснаха Коил, конниците забелязаха кулите и бастионите, издигащи се в столицата на Великите Моголи.

Сред полята наоколо се виждаха дълги колони от английски войници. На сутринта бе имало тежко сражение между тях и обсадените, завършило с поражение на англичаните, чиито трупове лежаха осяяни навред край пътя.

На много места бунтовниците бяха прекъснали обсадните линии и сега бродеха из околностите да търсят добитък и всякаква храна. По тази причина не беше трудно да се влезе в града, особено за хора, предрешени като индийци, които спокойно можеха да минат за бунтовници, пристигащи от Мерут или Фуридабад. Беше настъпил моментът за раздяла.

— Господин Люсак — обърна се към него Сандокан, виждайки лейтенантът да слиза от коня си, след като бяха минали и последната английска позиция, — кога ще се срещнем отново?

— Това зависи от съпротивата, която ще окажат бунтовниците — отвърна французинът. — Аз ще вляза в този град начело на моя ескадрон.

— Смятате ли, че нещата ще се проточат?

— Утре англичаните ще докарат артилерията си и ще видите, че бастионите на Делхи няма да изтраят дълго време.

— Как можем да ви изпратим съобщение?

— А да, мислих си сутринта за това — каза французинът. — Ще трябва да зная къде сте се настанили, за да ви предпазя, тъй като съм сигурен, че когато англичаните влязат в Делхи ще настъпи жестоко клане. Те са побеснели от ярост и са се заклели да отмъстят за жените и децата, избити в Канпур, Лакхнау, Алигхур и на още много други места. Имам една идея.

— Казвайте.

— Всяка вечер от Кашмирската крепост хвърляйте някакъв едър предмет, в който слагайте писмо. Аз лично ще поема грижата да го намеря. Може да е в някакъв тюрбан например, по възможност бял.

— Добре — отвърна Сандокан.

— Пропускът и писмото от губернатора няма ли да са достатъчни да ни предпазят? — попита Яниш.

— Сигурно, но все пак не се знае какво може да се случи при тези обстоятелства, така че предпочитам аз да се погрижа за вас. Ето че започва да се мръква и това е най-удобният момент за вас. Сбогом, приятели, пожелавам ви да откриете момичето и да унищожите и последните последователи на Кали.

Прегърнаха се развълнувани, след което французинът обърна назад към лагера на англичаните, а Сандокан и другарите му поеха към града.

Наоколо сновяха множество конници и разграбваха селата, напуснати на сутринта от англичаните.

При вида на въоръжения отряд, група мародери под командата на един подофицер се приближи към тях и им даде знак да спрат. Тремал-Наик, който бе застанал начело, незабавно се подчини.

— Къде отивате? — попита подофицерът.

— В Делхи — отвърна бенгалецът. — Тръгнали сме да защитим свободата на Индия.

— Откъде идвате?

— От Мерут.

— Как преминахте през позициите на англичаните?

— Използвахме поражението, което сте им нанесли тази сутрин и ги заобиколихме.

— Вярно ли е, че са им изпратили много оръдия?

— Вярно е и се готвят да ги разположат още тази нощ.

— Проклети кучета! — извика през зъби подофицерът. — Искат да ни унищожат, но ще видим дали ще успеят. Ние сме много и всички сме решени по-скоро да умрем, отколкото да се предадем. Добре ни е известна мнимата цивилизованост на англичаните, която се изразява в една-единствена дума: унищожение.

— Така е — обади се и Сандокан. — Ще ни пуснете ли в града? Нямаме търпение да се бием, а освен това сме уморени и гладни.

— Никой не може да прекрачи вратите на Туркоман, без преди това да бъде подложен на разпит от командира на войските, които действат извън крепостта. Не се съмнявам, че сте наши братя по оръжие, но и аз трябва да се подчинявам на заповедите.

— Кой е командирът? — попита Тремал-Наик.

— Абу Асам, един мюсюлманин, който прегърна нашата кауза и даде безспорни доказателства за своята храброст и вяроност към нея.

— А къде е той?

— В най-отдалеченото предградие.

— Дали не си е легнал вече? — попита Сандокан. — Ще бъде много лошо, ако трябва да прекараме нощта извън града.

— Аз ще ви предложа подслон и храна, последвайте ме. И без това времето ни е изключително ценно.

Подофицерът даде знак на хората си да заобиколят малкия отряд с вдигнати мускети, след което потеглиха в тръст.

— Не бях предвидил подобно нещо — промърмори Тремал-Наик, обръщайки се към Сандокан, който се бе замислил. — Ще се справим ли с положението?

— Усещам непреодолимо желание да им видя сметката на тия мародери. Едва ли ще ни устоят, независимо, че са четири пъти повече от нас.

— А после? Смяташ ли, че ще успеем да се доберем и да влезем в свещения град? Не виждаш ли, че наоколо гъмжи от подобни банди,

които ограбват всичко, попаднало пред очите им? Още при първите изстрели всички ще се устремят насам.

— Именно това ме спря да действам досега — отвърна Сандокан.

— От друга страна какво толкова трябва да ни плаши, че ще ни разпитат?

— Как какво, приятелю Тремал-Наик? Днес аз съм по-подозрителен от всякога, тъй като не изключвам възможността в околните села да има тхуги, които да ни разпознаят.

Бенгалецът усети, че го полазват тръпки.

— Няма да е особено забавно ако ни се случи това — отвърна той. — Е, може пък и страховете ни да се окажат преувеличени.

Часът беше десет, когато стигнаха до едно полуразрушено селище, състоящо се от двадесетина колиби.

Тук-там все още горяха пожари, от които се издигаха снопове искри, сред които преминаваха конници, чийто вид не вдъхваше доверие, с тюрбани на главите и пояси, в които бяха втъкнати пистолети и ятагани.

— Тук ли живее командирът? — обърна се Сандокан към подофицера.

— Да — отвърна запитаният.

Излезе напред и спря пред една колиба с полусрутен покрив, изпълнена с бунтовници, налягали върху купчини от сухи листа.

— Махайте се оттук! — обърна се той към лежащите с нетърпящ възражение тон.

Когато войниците се разотидоха, покани Сандокан и другарите му да влязат вътре, като се извини, че за момента не може да им предложи нищо по-добро, но обеща, че незабавно ще нареди да им бъде донесена вечеря.

Остави отряда си да охранява колибата и се отдалечи пеша, като на всяка крачка огромният му ятаган издаваше метален звън.

— Чудесно местенце ни предложи, няма що — каза Яниш, който нито за миг не бе изгубил обичайното си настроение.

— Шегуваш ли се, братко мой? — погледна го Сандокан.

— А какво? Да не би да искаш да хленча, че не са ни настанили на по-добро място? Достатъчно е, че има достатъчно сухи листа, за да се наспим удобно, пък и може да напълним стомасите, ако, разбира се,

ни донесат нещо за хапване. Още отсега мога да се обзаложа, че няма да влезем в Делхи по-рано от утре сутринта.

— Ако изобщо влезем — допълни Сандокан, който изглежда се измъчваше от някакво лошо предчувствие.

Яниш тъкмо щеше да отвърне нещо, когато влезе един войник в униформа на сипай с факел и кошница в ръце, в която вероятно се намираще вечерята. Едва прекрачил прага на колибата, той спря и нададе вик на радостна изненада.

— Господин Тремал-Наик!

— Бедар! — възкликна бенгалецът и се приближи до него. — Какво прави сред бунтовниците един сипай, воювал толкова време под командата на капитан Макферсън?

Бунтовникът махна с ръка и каза:

— Откакто господарят ми умря аз окончателно скъсах с англичаните. Другарите ми дезертираха и аз ги последвах. А вие, господине, какво ви доведе тук? Да не би и вие да сте приели каузата ни?

— И да, и не — отвърна бенгалецът.

— Признавам си, че отговорът ви не ми стана много ясен, господине — усмихна се сипаят, — но каквото и да ви е довело насам, радвам се, че ви виждам и ще бъда особено щастлив, ако мога да съм ви полезен с нещо.

— Ще се видим по-късно и ще ти обясня какво ме е довело пред стените на свещения град.

— А!

— Какво?

— Да не би нещо, свързано с тхугите?

— Мълчи сега. Какво си ни донесъл, Бедар?

— Вечерята, господине. Малко е оскъдна, но нали знаете, че в полеви условия храната никога не е в излишък. Малко печена антилопа, питки и палмово вино.

— Достатъчно е това — отвърна Тремал-Наик. — Остави храната и ако си свободен, направи ни удоволствието да вечеряш с нас.

— Това е чест, която няма да откажа — усмихна се сипаят.

Отвори кошницата и извади вечерята, която действително не бе особено обилна, но навярно щеше да им е достатъчна.

Сандокан и Яниш, които до този момент мълчаха, явно бяха особено доволни от неочакваната среща. И двамата се нахвърлиха на вечерята с вълчи апетит, последвани от целия отряд и Тремал-Наик.

— Позволете ми да ви представя храбрия сипай на покойния капитан Макферсън, един от хората, които участваха в първия поход срещу тхугите на Суйодхана.

— Значи си видял как е загинал клетият капитан? — попита Сандокан.

— Да, господине — развълнуван отговори сипаят. — Той издъхна в ръцете ми.

— В такъв случай трябва да познаваш и Суйодхана — продължи Сандокан.

— Виждал съм го така, както виждам вас сега, понеже когато стреля срещу капитана, се намираше едва на десетина крачки от мен.

— А ти как избягна смъртта? Разказвали са ми, че тхугите на Суйодхана са избили всичките хора на капитана.

— Оцелях по чудо, сахиб — отвърна сипаят. — Удариха ме с нож по главата, докато се опитвах да вдигна капитана, прострелян с два куршума в гърдите. Усетих такава болка, че изгубих съзнание и съм паднал сред високите треви на джунглата. Когато се върнах в съзнание, над огромните полета на Съндербунд цареше пълна тишина и аз установих, че се намирам сред купчина трупове. Тхугите не бяха пощадили никого от сипаите на капитана. Всичките ми другари бяха избити, но очевидно бяха продали живота си на твърде висока цена, тъй като сред тревите изброих телата на повече от двеста мъртви удушвачи. Раната ми не се оказа сериозна. Спрях кръвта и след като безрезултатно се опитах да намеря тялото на моя капитан, избягах към реката с надеждата да намеря кораба, който ни бе довел в Съндербунд. Вместо него открих само отломките му и трупове, поклащащи се във водите. След като бе унищожил сипаите, Суйодхана беше нападнал и кораба и го беше разрушил, като бе взривил барутния му погреб.

— Да, научихме и за това, нали, Тремал-Наик? — погледна го Сандокан.

Бенгалецът само кимна утвърдително с глава, потънал в нерадостните си мисли.

— Продължете — обърна се Яниш към сипая. — Тези подробности ме интересуват. На река Мангал не открихте ли никого от

вашиите другари?

— Не, господа, тъй като още при първите изстрели екипажът на кораба ни се бе притекъл на помощ и също бе избит от тхугите.

— И толкова ли много бяха тия главорези? — попита Сандокан.

— Петнайсет-двайсет пъти повече от нас — отвърна сипаят. — Скитах се цели две седмици сред джунглата, като се хранех с диви плодове и на двадесет пъти щях да бъда разкъсан от тигрите и крокодилите, докато накрая успях от остров на остров да се добера до брега на океана и бях прибран от една рибарска лодка.

— Бедар — обади се Тремал-Наик след кратко мълчание, — виждал ли си оттогава Суйодхана?

— Не, господине.

— Ние обаче знаем от сигурен източник, че в момента се намира в Делхи.

Сипаят подскочи като ужилен.

— Тук! — извика той. — Известно ми е, че тхугите са приели каузата ни и много техни отряди са пристигнали от цяла Бенгалия, от Бунделкунд и дори от Ориса, но никога не съм чувал да се говори, че и главатарят им е с тях.

— Ние дойдохме да го търсим — каза Тремал-Наик.

— Искате да си уредите старите сметки, така ли? Ако сте дошли с такива намерения, в такъв случай можете изцяло да разчитате на мен, господин Тремал-Наик — каза Бедар. — Аз също искам да им отмъстя за капитана, който ми беше като баща, независимо че аз съм индиец, а той бе англичанин, както и за другарите ми, безмилостно избити в Съндербунд.

— Да — отвърна бенгалецът с мрачен глас, — дойдох тук, за да го убия и да освободя дъщеря си, която беше похитена от него преди няколко месеца.

— Вашата дъщеря е похитена!

— Да, но нека говорим по-късно за това. Сега искам да ми кажеш ще можем ли да влезем в Делхи, или по-скоро смяташ ли, че Абу Асам ще ни даде разрешение за това.

— Въобще не се съмнявам, господа, тъй като нямам никакви основания да ви подозирам, че сте английски шпиони. Кой би могъл да твърди подобно нещо? Виждахте ли вече генерала?

— Още не. Знаем само, че подофицерът, който ни доведе тук, вече го е уведолил за нас.

— Отдавна ли сте тук?

— От един час.

— И още ли не ви е повикал?

— Не.

— Странно — каза сипаят. — Обикновено никога не се бави. Нека да говоря с подофицера, който трябва да е същият, накарал ме да донеса вечерята ви.

Стана и се канеше да излезе, когато подофицерът се появи, съпроводен от двама индийци със забрадени лица и тюрбани на главите.

— Тъкмо щях да те търся — каза сипаят. — Тези хора започват да стават нетърпеливи и казват, че бързат по-скоро да влязат в Делхи.

— Аз пък идвам да им кажа, че ще се наложи да проявят търпение за още четвърт час, тъй като в момента генералът е зает. Ти ще ги доведеш, Бедар.

— Добре, господине — отвърна сипаят.

Подофицерът даде знак на двамата мъже, които го съпровождаха да го последват и излезе от колибата.

— Кои са тези двамата индийци с тия огромни тюрбани? — обърна се Сандокан към сипая, който ги беше проследил с поглед. — Адютанти ли?

— Не зная — отвърна Бедар, който изглеждаше леко разтревожен. — Струва ми се, че са сеики^[1].

— И защо крият лицата си?

— Сигурно са дали някакъв обет. Има ли и други сеики в лагера?

— Не много. Повечето останаха при англичаните, забравяйки че те също са индийци като нас.

— Надявате ли се, че ще устоите срещу англичаните?

— Е! — поклати глава сипаят. — Ако всички индийци бяха грабнали оръжие, до този момент нямаше да е останал нито един англичанин в нашите земи. Те обаче се изплашиха и ни оставиха сами, така че ние ще платим за всички, тъй като съм сигурен, че омразните европейци няма да ни пощадят. Така да бъде, но поне ще им покажем как знаят да умират индийците.

Когато изтече четвърт час, Бедар стана и каза:

— Последвайте ме, господа. Абу Асам мрази да чака. Излязоха от колибата, последвани от отряд конници, които до този момент ги бяха чакали зад една съседна колиба и се отправиха към площадчето в центъра на селото, където Абу Асам бе разположил своя щаб.

Под всички стрехи и дори по улиците бяха налягали бунтовници, но никой от тях не спеше. Разговаряха около огромни факли, оставили оръжията си под ръка и готови да скочат на седлата при първите звуци на тръбата.

Имаше сипаи, все още облечени в разноцветните си униформи, дошли от полковете в Мерут, Канпур, Алиг-хур и Лакхнау, хора на Тантиа Топи от Бунделкунд и Рани, брадати сеики с огромни тюрбани, тежки ятагани и дълги пушки, орисанци и дори махарати с причудливи униформи, снажни и стегнати като бронзови статуи.

Изглежда се опасяваха от внезапна атака, тъй като всички коне бяха оседлани и подготвени за езда.

Следвайки Бедар и съпроводен от конниците, отрядът скоро стигна до широк площад, изпълнен с бунтовници и осветен от огромни огньове, след което спря пред една къща, очевидно принадлежала на някой богат европейец от Делхи, но сега полуразрушена и с множество дупки от шрапнели по стените.

— Ето тук е щабът на генерала — каза Бедар.

Съобщи паролата на двамата часови пред вратата и въведе мнимите бунтовници в първата стая, където подофицерът разговаряше с няколко едри мъже, въоръжени до зъби, вероятно от Бунделкунд, ако се съдеше по външния им вид.

— Оставете пистолетите и ятаганите си — обърна се подофицерът към Сандокан и другарите му.

Двамата пирати, Тремал-Наик и спътниците им се подчиниха.

— Последвайте ме — каза подофицерът. — Генералът ви очаква.

Бяха въведени в една голяма стая с изпочупени мебели и няколко бамбукови стола, по които все още личаха кървави петна, свидетелстващи за смъртоносната битка, разиграла се на това място.

Четирима сеики с осанки на същински колоси и извадени ятагани охраняваха двете врати.

Зад една маса седеше мъж на възраст с почти бяла брада, остър и извит като човка на папагал нос и черни очи, блестящи като два живи въглена.

Беше облечен като мюсюлманите от Северна Индия, които продължават да носят татарско-тюркоманските си носии, а върху зелените копринени ръкави на дрехата му се открояваха широки златни гайтани.

При появата на Сандокан и другарите му повдигна глава, притвори очи сякаш заслепен от светлината на лампата, висяща от тавана, огледа ги мълчаливо и заговори с носов глас:

— Вие ли искате разрешение да влезете в Делхи?

— Да — отвърна Тремал-Наик.

— За да се биете и загинете в името на свободата ни?

— Срещу вековните ни потисници англичаните.

— Откъде идвате?

— От Бенгалия.

— А как успяхте да преминете през вражеските позиции, без да ви спрат? — попита генералът.

— Възползвахме се от тъмната нощ, а после се скрихме в една разрушена колиба докато забелязахме отряда на подофицера.

За момент генералът остана смълчан, загледан в Сандокан и малайците, които явно бяха породили у него известни съмнения, след което попита:

— Ти бенгалец ли си?

— Да — без всякакво колебание отговори Тремал-Наик.

— Останалите обаче не ми приличат на индийци. Никога не съм виждал наши сънародници с такъв цвят на кожата.

— Така е, генерале. Този човек — отвърна Тремал-Наик, посочвайки Сандокан — е малайски принц, смъртен враг на англичаните, които многократно е разгромявал по бреговете на Борнео, а останалите са негови воини.

— А! — възкликна генералът. — И защо е дошъл тук?

— Пристигна в Калкута при мен, тъй като преди години аз бях негов гост и когато му казах, че индийците се готвят да въстанат, предложи яката си десница и кръвта си за нашата кауза.

— Наистина ли? — попита Абу Асам, обръщайки се към Тигъра.

— Да, приятелят ми каза самата истина — отговори Сандокан. — В продължение на дълги години аз съм най-заклетият враг на англичаните по крайбрежието на Борнео. Многократно съм ги

побеждавал в Лабуан и дори успях да сваля от трона Джеймс Брук, раджата на Саравак.

— Джеймс Брук! — възкликна генералът и прокара ръка по челото си, сякаш за да съживи стар спомен. — Трябва да е онзи лейтенант от индийската рота, когото познавах в младите си години и за когото научих, че станал раджа на някакъв голям малайски остров. Беше англичанин, значи и твой враг. Ами другият, който има черти на европеец, откъде идва? — посочи той Яниш.

— Той е приятел на принца.

— И той ли мрази англичаните?

— Да.

— Само англичаните ли? — внезапно промени тона си генералът и стана от стола.

— Какво значи това, генерале? — попита Тремал-Наик с тревога в гласа.

Вместо да отговори, Абу Асам каза:

— Добре, след два-три часа ще тръгнете към Делхи с подофицера, за да не ви помислят за врагове и да ви убият. Последвайте конниците, които ви доведоха, но оставете оръжието си тук. То ще ви бъде върнато едва когато влезете в града.

— И къде ще ни водят тези конници?

— При останалите доброволци — отвърна генералът и им направи знак да излязат.

Тремал-Наик и другарите му излязоха от къщата и намериха отпред да ги чакат конниците и подофицерът.

— Последвайте ме, господа — каза последният, като даде знак на хората си да ги заобиколят. — Всичко е наред.

Бедар се приближи до Тремал-Наик и му прошепна на ухото:

— Не му вярвайте! Нещата вървят на зло. Ще се видим по-късно.

Групата едва бе потеглила, когато двамата мъже със забулени от огромните си тюрбани лица, които бяха придружили подофицера до колибата, влязоха в стаята на генерала.

— Те ли са? — попита Абу Асам, виждайки ги да влизат.

— Да, напълно сме сигурни — отвърна единият. — Тези хора нападнаха пагодата на Кали, наводниха подземията и избиха всичките ни другари. Те са съюзници на англичаните.

— Синко, обвинението ти е изключително тежко — погледна го генералът.

— Щом са дошли тук, не могат да имат никаква друга цел, освен да заловят и убият нашия водач.

— И какво искате от мен?

— Да се отнесеш с тях като с предатели, ако ли не всички тхуги в Делхи, които са готови да умрат за свободата на Индия, утре ще напуснат редиците на бунтовниците.

— Хората са изключително ценни в този момент, за да ги губим — каза генералът след кратък размисъл. — И без това сме прекалено малобройни да защитим свещения град. Добре, имате думата ми. А сега вървете.

[1] Елитни войници. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА XIII

ПРЕДАТЕЛИТЕ

Вместо да се отпрати към колибата, където Сандокан и хората му бяха оставили конете си, отрядът пое по друга улица между полуразрушени къщи и градини, опустошени от боевете.

Предупреден от сипая, Тремал-Наик беше изключително разтревожен, тъй като се страхуваше от лоши изненади. Опита се да заговори подофицера, който обаче внезапно беше станал изключително мълчалив и само му направи знак да продължава напред.

— Тремал-Наик — обади се Яниш, — струва ми се, че нещо не е наред. Знаеш ли какво се е случило?

— И аз не знам — отвърна бенгалецът, — но имам чувство, че нямат желание да ни пуснат да влезем в Делхи.

— Дали не ни смятат за шпиони на англичаните? — попита Сандокан.

— Подобно подозрение ще ни постави в смъртна опасност — отбеляза Тремал-Наик.

— Шпионите биват избивани и от двете страни, тъй като англичаните също не биха проявили милост към индийците.

— И все пак никой за нищо не би могъл да ни обвини — намеси се Яниш.

— Имам едно подозрение — каза Сандокан.

— Какво? — погледнаха го едновременно Тремал-Наик и португалецът.

— Че някой ни е видял заедно с господин Люсак.

— Тежко ни ако е вярно — възкликна бенгалецът. — Идея си нямам как бихме могли да се спасим.

— На всичкото отгоре нямаме и оръжия! — допълни Сандокан.

— А и да имахме каква полза от тях? Наоколо има най-малко хиляда бунтовника и повечето от тях са бивши войници.

— Така е, Тремал-Наик — съгласи се Яниш. — Е, може би пък всичко ще се нареди.

— Къде ни водят? — попита Сандокан.

Конниците бяха спрели пред една масивна постройка, която изглеждаше, че преди е била петоъгълна кула. Горната ѝ част обаче беше срутена и наоколо се търкаляха останки от зидовете.

— И това ли е сборния пункт за доброволците? — учуди се Яниш.

Подофицерът размени няколко думи с двамата часови пред вратата, след което се обърна към Тремал-Наик и другарите му:

— Влизайте! Комендантът ви чака горе да ви извади пропуски, без които е невъзможно да влезете в свещения град.

— А кога ще тръгнем за Делхи? — попита Сандокан.

— След няколко часа — отвърна подофицерът. — Последвайте ме, господа.

Запали една факла, която носеше със себе си, накара да отворят масивната бронзова врата и тръгна по тясното стълбище, чиито стъпала бяха изпочупени и покрити със слой зеленикава тиня, образувана от влагата.

— Тук ли е настанен комендантът? — попита Тремал-Наик.

— Да, на горния етаж — отвърна подофицерът.

— Има вид по-скоро на затвор.

— Не разполагаме с достатъчно сгради. Да вървим, господа, побързайте.

Когато стигна до първия етаж отвори друга бронзова врата и се отдръпна, за да пропусне Сандокан, Тремал-Наик, Яниш и другарите им, но веднага щом те влязоха вътре с рязко движение я затвори, оставяйки ги в пълен мрак.

Сандокан нададе гневен вик:

— Мерзавец! Предател!

Последваха няколко минути мълчание. Дори Яниш, който трудно се учудваше от каквото и да било, изглеждаше изумен.

— Май ни затвориха — най-после каза той с обичайната си флегматична непринуденост. — Честна дума, не очаквах такава неприятна изненада, още повече, че не сме сторили нищо лошо на бунтовниците. Тремал-Наик, ти какво ще кажеш за това?

— Ще кажа, че тоя негодник генералът ловко ни измами — отвърна бенгалецът.

— Тремал-Наик — внезапно се обади Сандокан, — ами ако зад тая работа стои дългата ръка на Суйодхана?

— Изключено е той да се е озовал тук тъкмо в момента на нашата поява.

— А на мен ми се струва, че е точно така — отвърна Сандокан.

— Или по-скоро, че някой тхуг ни е разпознал и е излъгал генерала, че сме шпиони — предположи Яниш.

— Възможно е — съгласи се Сандокан. — Както вече казах, сигурен съм, че тая работа е дело на удушвачите.

— Нека преди всичко да видим къде се намираме и дали не можем да се измъкнем — предложи Яниш. — Седем души сме и все нещо можем да опитаме.

— Имаш ли огниво и прахан? — попита Сандокан.

— Даже и насмолено въже, което ще може да ни свети поне десетина минути — отвърна португалецът. — Надявам се, че малайците също ще намерят нещо подобно в джобовете си.

— Пали — каза Сандокан. — Така нищо не се вижда.

Яниш зачатка с огнивото, прехвъркнаха няколко искри, праханта пламна и с нея запали насмоленото въже.

Сандокан го вдигна и огледа наоколо.

Намираха се в доста широка, напълно празна стая с четири прозорци, обковани с дебели железни решетки, които трудно можеше да бъдат изкъртени.

— Това е истински затвор — каза той, след като обиколи стаята.

— Не са сгрешили в избора на мястото — допълни Яниш. — Тези зидове трябва да са дебели по няколко метра и като прибавим яките решетки, явно няма излизане оттук. Любопитен съм да видя как ще завърши цялата тая каша, в която се забъркахме. Дали твоите сънародници обсъждат съдбата ни и дали не смятат да ни разстрелят? — обърна се към Тремал-Наик.

— Няма да е много весело, ако наистина го сторят.

Бенгалецът не отговори.

— Да изчакаме някой да се появи — предложи Сандокан. — Не вярвам много да се забавят.

— А, да не забравяме и за сипая на капитан Макферсън — внезапно се обади Тремал-Наик. — Този човек е загрижен за съдбата ни и съм сигурен, че ще опита да направи нещо за нас.

— Наистина — съгласи се Яниш. — Аз го бях забравил.

— Едва ли може да стори кой знае какво — въздъхна Сандокан, — тъй като не разполага с власт.

— Може пък да има влиятелни приятели — предположи Тремал-Наик. — Този човек ми вдъхва доверие.

— Да се опитаме да прекараме все пак някак си нощта — предложи Яниш и хвърли въжето, което вече беше изгоряло. — И без това до утре никой няма да се появи.

И тъй като нямаше нито легла, нито слама, седемте мъже легнаха на голия под, който се оказа, че поне не беше влажен и се опитаха да заспят.

Бяха толкова уморени, че въпреки дълбоките си притеснения, скоро потънаха в дълбок сън.

Когато се събудиха на сутринта, слънцето вече надзърташе през дебелите железни решетки на прозорците.

— Да ставаме! — извика Сандокан. — Оказва се, че човек може да се наспи дори и без легло.

— Нещо ново? — попита Яниш и се прозя.

— Засега нищо — отвърна Тигърът. — Затворът ни е също толкова празен, колкото беше и снощи.

— Никаква милост нямат тия хора. Отнасят се към нас като към пирати.

— Я да видим накъде гледат прозорците — каза Сандокан.

Приближи се до решетките и погледна навън.

Прозорците гледаха към полуразрушена стена, посипана с отломки от съборилите се етажи, ограждаща двор, в средата на който се издигаше огромен тамаринд, хвърлящ дебела сянка под гъстите си клони.

Отвъд стената не се виждаха други сгради, тъй като непосредствено под тях започваше палмова гора, осеяна с високи храсти.

Тъкмо щеше да се отдръпне, когато вниманието му бе привлечено от един клон на тамаринда, който силно се разклати.

— Дали пък не са маймуни? — помисли си той.

Загледа се по-внимателно, тъй като му се стори невъзможно маймуни да разклатят така силно такъв дебел клон и забеляза нещо бяло и червено да се движи сред гъстите листа.

— На дървото има човек — каза той. — Дали не ни следи? А, Тремал-Наик!

Бенгалецът, който разговаряше с Яниш, веднага дотича до прозореца.

— Прав беше, че сипаят няма да ни изостави — каза Сандокан. — Виждам го, че се е скрил в клоните на тамаринда и ни прави знаци, които аз не мога да разгадая. Изглежда, че се мъчи да ни предаде някакво съобщение.

— В името на Брахма и Шива! — възкликна Тремал-Наик. — Той е! Не смее да се доближи, което означава, че сме поставени под строга охрана и се страхува да не бъде забелязан.

— Разбираш ли знаците, които ни прави.

— Изглежда ни казва да сме търпеливи.

— Никога не съм бил търпелив, така че предпочитам да ни беше казал нещо друго — отвърна Сандокан.

— Опитай се да го попиташ дали може да пи намери оръжия.

— Свърши вече, Бедар се скри. Явно някой се приближава насам.

Погледнаха към стените и забелязаха двама бунтовници да се катерят между отломките покрай стените.

— Струва ми се, че вече съм виждал някъде тия двамата с огромните тюрбани — каза Сандокан.

— Да, снощи след вечерята те се появиха заедно с подофицера и бяха скрили лицата си — отвърна Тремал-Наик.

Двамата индийци погледнаха към прозорците, след което заобиколиха стената и изчезнаха от другата страна.

— Дошли са да се убедят, че не сме избили решетките или стените — каза Сандокан. — Това е лош признак.

В този момент изскърцаха пантите, огромната бронзова врата се отвори и се появи подофицерът, съпроводен от четирима сеики, въоръжени с карабини и още двама, които носеха кошници.

— Как прекарахте нощта, господа? — попита той с подигравателна усмивка, която не убягна от погледа на Сандокан.

— Чудесно — отвърна последният. — Трябва обаче да ви кажа, че ние не се отнасяме толкова любезно към затворниците, но в замяна на това им предоставяме повече удобства и ако не можем да им осигурим дървено легло, поне им предоставяме сухи листа. Изглежда войната е унищожила и дърветата.

— Имате хиляди основания да се оплаквате, господа — отвърна подофицерът. — Предполагах, че няма да ви оставят тук цяла нощ и че ще ви разстрелят още преди изгрев-слънце.

— Да ни разстрелят! — извикаха в един глас Яниш и Сандокан.

— Така си мислех — отвърна индиецът, почти разкаян, че е изтървал от устата си тези думи.

— И на какво основание разстрелвате чужденци, които никога не са имали нищо общо с вас индийците? — попита Сандокан. — Какво не ви харесва у нас?

— Не мога да отговоря на въпроса ви, господине — отвърна индиецът. — Тук командва генерал Абу Асам. Изглежда някакви хора упражняват натиск над генерала да ви разстреля възможно по-скоро.

— И кои са тези хора? — попита Тремал-Наик и пристъпи напред.

— Не зная.

— Не знаеш ли? В такъв случай ще ти кажа аз: това са жалките тхуги, онези долни сектанти, които петнят името на Индия и които вие сте имали неблагоразумието да приемете под вашите знамена.

Подофицерът остана безмълвен, но по погледа му се четеше, че не се решава да отрече.

— Истина ли е, че именно тхугите са поискали да умрем? — попита Тремал-Наик.

— Не зная — промърмори подофицерът.

— И вие ще станете съучастници на тези убийци? Ако нападнахме бърлогата им сред блатата на Раджмангал, то е, защото похитиха дъщеря ми. Ние избихме голяма част от тях, убедени, че правим услуга на Индия, а вие за благодарност искате да ни разстреляте. Иди в такъв случай при твоя генерал и му кажи, че той не се сражава за свободата на Индия, а чисто и просто е един убиец.

Подофицерът смръщи вежди и нетърпеливо махна с ръка.

— Достатъчно — каза той. — Това не е моя работа, работата ми е да се подчинявам и нищо повече.

Обърна се към хората си, накара ги да оставят на земята двете кошници, после излезе заедно с отряда си и без да пророни дума шумно затвори вратата.

— По дяволите! — извика Яниш, когато останаха сами. — Тоя човек направо ми уби апетита. Не ще и дума, че няма никакво

домашно възпитание.

— Искат да ни разстрелят! — възкликна Тремал-Наик.

— Наистина, подобна новина не доставя голяма радост, клети ми приятелю — каза португалецът, който беше възвърнал доброто си настроение. — Ти какво ще кажеш, Сандокан?

— Че тия тхуги се оказаха по-силни, отколкото предполагах.

— А ние се надявахме, че ще успеем да ги унищожим напълно!

— Докато се оказва, че и други се намесват в тяхна помощ, приятелю Яниш — отвърна Сандокан. — Ако не намерим начин да се измъкнем възможно най-бързо, представа си нямам как ще завърши тази непредвидена спирка.

— Наистина, да потърсим начин да се измъкнем оттук — каза Яниш, — но не и преди да закусим. Смятам, че на пълен стомах идеите ще ни дойдат по-лесно.

— Какъв възхитителен човек! — възкликна Тремал-Наик. — Нищо не е в състояние да го разстрои!

— Трябва да гледаме философски на нещата — усмихна се португалецът. — Може би вече са ни разстреляли? Не... В такъв случай!

— Той е моята изпускателна клапа — каза Сандокан. — Колко ли пъти дължа живота си именно на флегматичния му нрав.

— По дяволите всички разговори! — възкликна Яниш. — Дайте по-скоро да видим какво са ни донесли за ядене тия негодници. Господи! Ето още една лоша мисъл, която съвсем уби апетита ми.

— Каква? — в един глас попитаха Сандокан и Тремал-Наик.

— Ами ако тази храна е отровна?

— Каква странна идея! — възкликна Сандокан. — Ако искаха да ни премахнат, никой не би им попречил да ни застрелят.

— Може би имаш право — отвърна Яниш.

Отвори двете кошници и намери в тях питки, печена антилопа, ориз с риба, бутилка палмово вино и дори цигари, направени от смлян червен тютюн, увит в палмово листо.

— Не са чак толкова стиснати — каза той и, забравяйки за подозренията си, решително отхапа от питката, но внезапно от гърлото му се изтръгна вик.

— Негодници! Вътре са сложили камъни и за малко не си счупих зъб.

— Камъни ли? — възкликна Сандокан.

— Вътре има нещо твърдо.

— Да го видим.

Взе питката и я разчупи на две. За голямо свое учудване намери вътре малко метално топче.

— О! — възкликна той. — Какво е това?

Яниш бързо го взе и го огледа с жив интерес.

— Вътре трябва да има нещо — каза той.

— И аз така мисля — съгласи се Сандокан.

— Дали не го е сложил Бедар? — попита Тремал-Наик.

— Да видим ще успеем ли да го отворим — каза Яниш. Опита се да го развие и установи, че това не е толкова сложно. Отвори го и извади едно смачкано руло хартия.

— Добре — каза той.

Разви го, внимавайки да не го скъса и забележа, че има нещо написано със синьо мастило.

— Това е от индиеца — каза той. — Чети ти, Тремал-Наик, тъй като знаеш езика по-добре от нас.

— Написани са само три думи — отвърна бенгалецът.

— Чети!

— „Чакайте тази вечер“.

— И нищо друго? — попита Сандокан.

— Нищо.

— Дори и подпис ли няма?

— Не, Сандокан.

— Кой ли може да ни е изпратил тази бележка?

— Един-единствен човек: Бедар.

— Чакайте тази вечер — повтори Яниш. — Дали няма да дойде и да пререже решетките на прозорците?

— Предполагам, че ще направи нещо — отвърна Сандокан. — Имахме голям късмет, че го срещнахме. Ако ни помогне, възнамерявам щедро да го възнаградя.

— Стига само да не ни разстрелят преди да е дошла вечерта — каза Яниш.

— Обикновено екзекуциите се изпълняват сутрин рано — обърна внимание Тремал-Наик.

— А нашата защо я задържат?

— Не ми се вярва, Яниш, че въобще възнамеряват да ни разстрелят, преди да са чули защитата ни — каза Сандокан.

— Това са бунтовници, драги ми Сандокан, които въобще няма да си направят труда да ни изслушат. Какво можеш да очакваш от хора, които само преди няколко дни са избили всички англичани, попаднали им пред очите, без да пощадят нито жените, нито децата? Какво представляваме ние за тях? Едни шпиони, които трябва да бъдат избити като бесни кучета и които дори армиите на цивилизованите народи наказват със смърт. Е, след като още сме живи, да се възползваме и да изпушим цигарите си.

При тези думи Яниш, без повече да се тревожи за утрешния ден, запали двадесетата си поредна цигара, вдишвайки с наслада уханието на тютюна.

През деня нищо не се случи. Никой не се появи в затвора, само дето пак забелязаха двамата индийци с огромните тюрбани, които очевидно отново дойдоха да огледат какво става със затворниците.

Слънцето тръгна към залез, когато подофицерът и ескортът му отново се появиха с вечерята.

— Решението ли си промениха, или най-после разбраха, че не сме английски шпиони? — попита го Сандокан още щом го видя да влиза в стаята.

— Страхувам се, че е точно обратно — отвърна подофицерът и лицето му притъмня.

— Значи ще ни разстреляте утре при изгрев-слънце, така ли? — попита Яниш с напълно спокоен глас.

— Не зная, но все пак...

— Продължавайте. Ние не сме хора, които лесно можеш да уплашиш.

Подофицерът огледа затворниците с недоумение. Очевидно беше впечатлен от спокойствието, което показваха тези вече осъдени на смърт хора.

— Нима си мислите, че просто искам да ви сплаша? — попита той.

— Не, разбира се — отвърна Яниш.

— Абе вие от желязо ли сте?

— Не, просто не се размекваме лесно.

— Ако аз бях на мястото на генерала, кълна се, че щях да ви пощадя — каза подофицерът. — Жалко е да бъдат убивани толкова храбри мъже.

— Кажете ми — обърна се към него Сандокан, — ще ни разстрелят без да ни съдят, така ли?

— Така изглежда.

— Какви доказателства има генералът, за да не повярва в почтеността ни и да се съмнява в намерението ни да се бием заедно с вас?

— Изглежда някой му е дал такива доказателства.

— Че ние сме шпиони ли?

— Не зная, господа. Отпочинете си и се опитайте да отдадете заслуженото внимание на вечерята, която този път е особено разнообразна и обилна. Вътре ще намерите и сладкиш, изпратен ви от един сипай, когото вие познавате и който ме помоли да ви го предам.

— Бедар ли? — попита Тремал-Наик.

— Да, Бедар.

— Благодарете му от наше име — каза Яниш — и му кажете, че ще го изядем за негово здраве.

Подофицерът даде знак на хората си и излезе от стаята обзет от известна тъга при мисълта, че такива храбри мъже ще бъдат разстреляни без съд и присъда.

— Значи Бедар ни е изпратил сладкиш! — възкликна Яниш, когато вратата се затвори. — Навярно вътре има нещо, което може да ни е от полза.

Сандокан внимателно отвори кошницата, донесена от двамата индийци, която този път беше доста по-голяма от предишните и извади един прекрасен сладкиш във формата на кула с чудесна жълта глазура, заобиколена от нарязани на кръгчета ананаси.

— Господи! — възкликна Яниш, вдъхвайки уханието на сладкиша. — Не съм предполагал, че индийците са толкова добри сладкари и че е възможно да се направи такъв шедьовър.

— Сигурно го е купил от града — предположи Тремал-Наик.

— Много мил човек е този Бедар.

— А може би по-скоро хитър, отколкото мил? — каза Сандокан, взе една вилица и се приготви да отчупи глазурата, която образуваше горната част на кулата.

— Тази кула е толкова широка, че е невъзможно вътре в нея да не е скрито нещо.

Внимателно извади ананасите, след което отлепи глазурата. От устата му се изтръгна вик.

— А! Тъкмо това очаквах да намеря!

Кулата беше напълно празна отвътре, или по-скоро не съвсем, тъй като имаше няколко предмета, които Сандокан побърза да извади.

Появиха се четири пили, три ножа и дълго копринено въже, навито на руло и доста тънко, но достатъчно здраво, за да издържи тежестта на един човек, без да се скъса.

Накрая Тигърът извади и един лист хартия, изписан с дребни букви.

— Чети — каза той и го подаде на Тремал-Наик.

— От Бедар е — усмихна се бенгалецът. — Слава богу, че има и такива хора!

— Какво пише? — в един глас попитаха Яниш и Сандокан.

— В полунощ да се прехвърлим в двора, където ще ни чака и че е приготвил един слон, с който да улесни бягството ни.

— И откъде е намерил този слон? — учуди се Яниш.

— Сигурно го е наел от Делхи — отвърна Тремал-Наик. — Това никак не е трудно, ако човек разполага със стотина рупии, а това е сума, която е по джоба на един сипай.

— И която многократно ще му се възвърне, ако успее да ни спаси — каза Сандокан. — Добре е, че генералът не нареди да ни претърсят.

— Имаш ли още достатъчно диаманти? — попита Яниш. — Защото, ако си ги свършил, аз имам.

— Твоите ги остави в резерва — отвърна Сандокан. — За онова, което е в кесията ми, ще ми дадат четиридесет хиляди рупии дори и със затворени очи. Но стига толкова приказки. Слънцето залезе и ни чака доста работа.

— Индийските пили са не по-лоши от английските — каза Яниш. — Колкото и да са дебели, решетките ще паднат за не повече от два часа.

Приблжиха се до един от прозорците и огледаха внимателно дали сред отломките не е поставен някой часови.

— Не се вижда жива душа — каза Сандокан. — Явно никой нищо не подозира.

— Хайде да похапнем и тогава да се залавяме за работа — предложи Яниш. — Преди всичко нека уважим сладкиша на Бедар. Да се навечеряме, а после ще се занимаем и с решетките.

ГЛАВА XIV

ПРЕСЛЕДВАНЕТО НА МОМПРАСЕМСКИТЕ ТИГРИ

Четвърт час по-късно, след като отново се увериха, че отвън няма охрана, малайците грабнаха пилите и се заеха с дебелите решетки на прозорците.

За да заглушат шума от работата им, Сандокан, Яниш и Тремал-Наик започнаха да пеят и да говорят на висок глас, което навярно бе излишно, тъй като в кулата изглежда и без това нямаше жива душа.

Разбира се, пред входа със сигурност имаше часови, но той нямаше как да чуе шума от стърженето на пилите през дебелия бронзова врата.

Бедар сигурно не бе далеч, тъй като на три пъти откъм гигантския тамаринд се разнесе остро изсвирване.

Навярно храбрият сипай, също както на сутринта се беше скрил между клоните на дървото и бдеше да предотврати евентуална неочаквана поява.

В единадесет часа две от решетките вече бяха прерязани и оставаше още една, за да се отвори достатъчно пространство, през което да се провери човек.

Сандокан, Яниш и бенгалецът смениха уморените малайци, за да ускорят работата.

Четвърт час преди полунощ и последната решетка падна, ударена от мощната ръка на Сандокан.

— Пътят към свободата ни е отворен — каза Малайският тигър, вдъхвайки с пълни гърди свежия нощен въздух. — Остава само да хвърлим въжето.

— И да вземем тези решетки, които може да ни послужат, ако някой ни нападне — допълни Яниш. — Един удар с тях е достатъчен да убие човек.

— Със сигурност няма да ги оставим тук — съгласи се Сандокан.

Взе въжето, разви го, хвърли го навън и завърза края му на четвъртата решетка, след като предварително се убеди в надеждността ѝ.

— Честта да сляза пръв се пада на мен — каза той.

Затъкна в колана си един от трите ножа, провря се през отвора в прозореца и се хвана за въжето, обръщайки се към другарите си.

— Прикривайте ме.

— Никой няма да влезе докато не слезете всички — каза Яниш, който взе една решетка и застана зад бронзовата врата.

— Аз ще ти правя компания — допълни Тремал-Наик.

— По дяволите!

— Какво има? — попита Сандокан и спря.

— Струва ми се, че някой се качва по стълбището.

— Затиснете вратата, за да не може да влезе.

— Късно е!

Под вратата проблесна светлина и се чу гласът на подофицера.

— Пригответе се да го посрещнем — каза Сандокан, като скочи в стаята и взе в ръка решетката. — При мен, малайци!

Четиримата моряци се подредиха до капитана си, готови за бой.

— Сандокан — обади се в този момент Яниш, който и сега не бе изгубил присъствие на духа, — остави го на мен. Направете се на заспали, а аз ще се погрижа да го отпратя. Тръгнем ли в открит бой, може и да се погубим.

— Добре — съгласи се Сандокан. — Ние ще сме готови да се намесим, ако индиецът се усъмни в нещо.

Тъкмо успяха да легнат до стената, скривайки под телата си ножовете и решетките, когато в стаята се появи подофицерът с лампа в ръка, придружен от няколко войника с пушки и затъкнати в тях щикове.

Яниш бързо стана с умърлушен вид и каза:

— Не можем ли да се насним дори и в последната ни земна нощ? Каква е тая прокълната страна? Какво още искате от нас? Да ни кажете отново, че утре сутринта ще ни разстрелят ли? Уви, тази новина е прекалено стара и изтъркана.

Индиецът изслуша този поток от думи с лесноразбираемо недоумение.

— Простете ми — накрая каза той, — но когато ви казах това не бях напълно сигурен, а само предполагах.

— И сега какво? — попита Яниш и смръщи вежди.

— Генералът ме натовари да я потвърдя пред вас и да ви питам дали искате нещо.

— Кажете на вашия генерал, че имаме нужда да се наспим. Не чувате ли как хъркат моите другари?

— Кажете и на тях.

— Ще им кажа утре, а сега вървете по дяволите.

При тези думи Яниш отново легна на пода, като не спираше да ругае и проклина.

Подофицерът за момент остана смаян, но като видя, че никой не му обръща внимание, пожела лека нощ на затворниците и си излезе, внимателно затваряйки след себе си вратата.

— Чумата да те тръшне! — промърмори Яниш като стана. — Да видим как ще ни разстреляш, негоднико!

— Предпазливостта и самообладанието ти струват сто пъти повече от моята неудържимост — обади се Сандокан. — Аз например щях да се нахвърля върху тях и може би вместо да ви спася щях да ви погубя.

— Нали сам каза, че съм предпазната ти клапа — усмихна се португалецът. — Хайде, приятели, да побързаме, че Бедар става нетърпелив.

Сандокан се качи на прозореца, хвана се за въжето и безшумно се спусна до земята.

Огледа се наоколо, сграбчил решетката, но не забеляза никого. Лекичко изсвири, за да съобщи на другарите си, че теренът е чист и малко след това до него се озова Яниш, последван от Тремал-Наик.

На свой ред слязоха и малайците, спускайки се един след друг по въжето.

— Къде ли е Бедар? — попита Сандокан.

В същия момент сред отломките на стената се появи човешки силует.

— Кой е? — тихичко попита Тремал-Наик.

— Аз съм, Бедар.

— Има ли някой друг?

— Не, но побързайте, тъй като двамата тхуги скоро ще се появят. Бегълците бързо се изкачиха по отломките и последваха сипая.

— Къде отиваме? — попита го Тремал-Наик.

— В гората, господине — отвърна сипаят. — Слонът е там.

— Откъде намери тоя слон?

— Наех го от един приятел в Делхи. Докарах го преди три часа.

— И къде ще ни отведеш?

— Ще направим една обиколка на района, за да заличим следите ви, след което ще се опитаме да влезем в града. Понеже обсадата още не е започнала, вратите не се охраняват особено строго.

— Преди малко каза нещо за двама тхуги. Какво имаше предвид?

— Двама индийци, които крият лицата си. Именно те са ви разпознали и са поискали да бъдете убити, заплашвайки, че в противен случай всички тхуги ще напуснат редиците на бунтовниците.

— И Абу се е поддал на тази заплаха?

— Тхугите все още са силни, пък и доста многобройни в Делхи. Да побързаме, господа, тъй като могат да ни проследят.

— Кой?

— Двамата мъже. Забелязах, че ви наблюдават отблизо и че на всеки два-три часа идват до кулата.

— Да бягаме тогава — каза Яниш. — Сега, когато сме свободни, не ми се иска отново да попадна в ръцете на оня стар разбойник, макар и да е генерал.

Стигнаха до гората. Бедар бързо се ориентира и пое между храстите, следвайки една едва забележима пътека сред високите треви, растящи между стволите на дърветата.

Беше доста неспокоен и често се обръщаше назад, сякаш се страхуваше да не би да са следени от двамата тхуги.

Продължиха да вървят още четвърт час, докато стигнаха до една полянка, сред която леко се помръдваше огромен силует.

— Ето го слонът — каза Бедар.

Мъжът, който стоеше до животното, се приближи до тях и каза:

— Преди малко тук дойдоха двама мъже да ме питат кого чакам.

— А ти какво им отговори? — попита го сипаят.

— Че чакам един господин от Делхи, който е отишъл да разговаря с Абу-Асам.

— Добре си направил и ще получиш още една рупия отгоре — похвали го Бедар. — Тръгнаха ли си?

— Да, господарю.

— Имаха ли големи тюрбани на главите?

— Да, и целите им лица бяха забулени.

— Значи са били проклетите тхуги — каза Бедар, обръщайки се към бегълците. — Бързо господа, качвайте се на седлото.

— Ти ще дойдеш ли с нас? — попита Тремал-Наик.

— Да, за да ви помогна да влезете в града — отвърна храбрият сипай. — Ще седна зад корнака.

Тремал-Наик и момпрасемските тигри бързо се качиха на седлото, което беше широко и удобно и с голямо задоволство установиха, че в него има десетина карабини, подредени край страничната рамка.

— Поне има с какво да се защитаваме — каза Сандокан и взе една от тях.

— В краката ни има и муниции — допълни Яниш, който се бе навел. — Браво, Бедар! Помислил си за всичко.

— Давай, Джуба — каза в този момент корнакът — и бягай бързо, ако искаш да получиш двойна дажба захар.

Слонът, който очевидно носеше това име, изпъна тялото си, шумно си пое въздух и пое в галоп, при което земята се разтреса под тежестта на огромното му тяло.

Беше изминал двадесетина крачки, когато иззад един храст проблеснаха две пламъчета, последвани от изстрели и гласове, които изкрещяха:

— Стой! Стой!

Един куршум изсвистя покрай ушите на Сандокан, без да го засегне.

— Ах, бандитите му с бандити! — възкликна пиратът. — Огън, приятели!

Мощен залп последва тези думи, но откъм храста не се чу никакъв звук.

Навярно двамата стрелци бяха предвидили възможността бегълците да са въоръжени и се бяха проснали на земята, за да се прикрият от куршумите.

— Не спирай, корнак! — извика Бедар.

— Няма, господарю — отвърна индиецът и изплющя с камшика по главата на слона.

От мрака ненадейно долетя вик:

— Бедар им е помогнал да избягат! Ще те хванем!

Слонът препусна в галоп. С огромното си тяло мачкаше храсти и чупеше клони, минавайки като ураган през гъстата гора.

— Дори и кон не може да ни настигне — каза Яниш, вкопчил се в рамката на седлото, за да не бъде изхвърлен на земята. — Ако не се случи нещо със слона, след час ще бъдем далеч оттук.

— Дали тхугите няма да организират преследване? — попита Тремал-Наик, обръщайки се към Бедар.

— Твърде е възможно — отвърна сипаят. — Все пак вече имаме значителна преднина, а и слонът си го бива.

— Има ли слонове в лагера?

— Има няколко.

— В такъв случай може би ще тръгнат да ни преследват с тях — предположи Сандокан.

— Разбира се, тъй като с коне не могат да ни настигнат — отвърна сипаят. — Тъкмо затова купих стотина патрона с медни куршуми.

— За да стреляме по слоновете ли? — попита Сандокан.

— Да, сахиб.

— Ще ги използваме, ако се наложи.

Гората бе започнала да се разрежда, което улесняваше слона. Това животно изглежда притежаваше необикновена сила, тъй като бягаше вече от час, а все още не бе започнало да забавя скоростта си.

Най-после излезе на една широка поляна, сред която тук-там растяха бамбукови дървета, достигащи от десет до петнадесет метра.

— Къде се намираме? — попита Сандокан.

— На север от Делхи — отговори сипаят. — Отминахме целия кордон около града, изграден с цел да го предпази от неочаквано нападение.

— А сега къде отиваме?

— Ще влезем в джунглата покрай бреговете на река Джамна, където ще изчакаме докато преследвачите ни се откажат да ни търсят.

— Бих предпочел веднага да влезем в града — обърна се Сандокан към Тремал-Наик. — Нямам търпение да намеря Сирдар.

— Здравият разум ме съветва да отложим влизането ни в Делхи — отвърна бенгалецът. — Когато установят бягството ни, тхугите ще предприемат издирване из целия град и успеят ли да ни открият, не виждам кой би могъл да ни спаси.

— Така е — съгласи се Яниш. — Не можем да разчитаме, че ще намерим друг Бедар.

— Ако въобще стигнем в Делхи — въздъхна Сандокан.

— Не се съмнявам в това — отвърна португалецът. — И ако това куче Суйодхана също е в града, тежко и горко му.

— Нещо повече, Яниш — допълни Сандокан, — Малайският тигър няма да отстъпи пред Индийския.

— Ето я Джамна — обади се Бедар.

Една доста широка река минаваше през поляната и принуди слона да спре така рязко, че за малко бегълците не изхвъркнаха през рамката на седлото.

— Ще я пресечем ли? — попита Яниш.

— Да, сахиб — отвърна сипаят. — Джунглата е от другата страна.

— Да вървим тогава, стига да намерим брод.

— Слоният сам ще го намери.

Джуба отмести с хобот клоните на дърветата, потопа го във водите на реката и опипа дъното, сякаш искаше да провери дали наистина е покрито с рядка жълта тиня. Доволен от установеното, той решително влезе във водата.

— Колко предпазливи са тези животни! — възкликна Яниш. — Няма да спра да им се възхищавам.

Реката ставаше дълбока и течението се засилваше, но сякаш нищо не беше в състояние да помръдне това грамадно и здраво като скала туловище.

С огромните си хълбоци, Джуба посрещаше водите, които го обтичаха и продължаваше да напредва, кротко подчинявайки се на жестовете на корнака.

Вече беше стигнал почти до отсрещния бряг, когато бегълците дочуха зад гърба си слонски резове и викове на хора, последвани от изстрели, които раздраха тишината на нощта.

Сандокан и Тремал-Наик извикаха в един глас:

— Ето ги!

— Гръм и мълния! — възкликна Яниш. — Тия трябва да са същински дяволи, след като успяха да ни настигнат толкова бързо! На всичко отгоре този прекрасен слон летеше като прахос при попътен вятър!

— Как може да са стигнали толкова бързо дотук? — изненада се и Сандокан. — Няма съмнение, че са те, след като ни поздравиха с изстрели.

— Те са, сахиб — потвърди опасенията му Бедар. — Приближават се с три слона и несъмнено това са най-добрите животни, с които разполагат в лагера.

— И как така бързо са открили следите ни? — учуди се Тремал-Наик.

— Не им е било особено трудно — отвърна Бедар. — Когато минава през гора, слонът отваря проход, който не се затваря незабавно. Стигнахме ли, корнак?

— Да.

Джуба успешно беше прекосил реката и вече изкачваше брега, обрасъл с бамбукови дървета, сред които тук-там се издигаха тамаринди.

От своя страна трите слона и бунтовниците върху тях спряха на отсрещния бряг, сякаш се оглеждаха да намерят някой по-удобен брод.

— Да заемем позиция — каза Сандокан. — Ще се бием с тях покрай реката. Бедар, спрете слона и го скрийте някъде в гората, така че да е далеч от куршумите.

Сипаят каза нещо на корнака, а през това време Тремал-Наик и момпрасемските тигри взеха карабините и сандъка с муниции.

Слонът навлезе сред гъстата бамбукова гора, после спря и корнакът спусна въжената стълба.

— Слизайте бързо — каза Сандокан. — Не бива да им позволим да прекосят реката, тъй като в противен случай ще се озовем лице в лице срещу тридесет мъже, които няма да ни пощадят.

Слязоха от слона, наредиха на корнака да не се отдалечава много и се върнаха на брега, заемайки позиции сред гъстата трева.

Сипаят се бе присъединил към тях, така че вече спокойно можеха да се изправят срещу бунтовниците.

— Много ли са? — попита Яниш.

— На всеки слон има около десет-дванадесет души — отвърна Бедар.

— А дали няма и конници? — попита Сандокан.

— И те ще дойдат, но доста по-късно.

— Когато всичко свърши — допълни Тремал-Наик.

— Ей! Какво правят и защо не се решават да вкарат слоновете в реката?

— Очакват изгрева — отвърна Бедар. — Сега вече знаят, че сме тук и са сигурни, че ще ни хванат.

— Тъкмо така ще стреляме по-точно — каза Сандокан. — Извади медните патрони. Още в началото трябва да елиминираме слоновете.

Залегнаха в тревите зад първия ред дървета, за да се предпазят по-добре от противниковия огън и зачакаха сражението, сигурни, че позицията им трудно ще бъде открита.

Яниш запали цигара и започна да пуши, загледан в отсрещния бряг.

Индийците обаче явно бяха забелязали, че бегълците са спрели, тъй като изглежда не бързаха особено да атакуват.

Към четири часа звездите започнаха да избледняват и мракът постепенно се разсея.

— Бедар — обърна се Сандокан към сипая, — нали слоновете бяха три.

— Да, сахиб.

— Сигурен ли си, че си ги видял добре?

— Да, три бяха.

— Къде тогава е третият? Не го виждам.

— Наистина, и аз виждам само два слона — потвърди Яниш. — Дали не са го изпратили за подкрепления?

— Или пък го държат в резерв, скрит някъде между дърветата? — предположи Тремал-Наик.

— Това ме тревожи — каза Сандокан. — Предпочитам и той да ми е пред очите.

— Внимание! — извика сипаят. — Тръгват към реката.

И действително, двата огромни слона слизаха по брега, окуражавани от виковете на корнаките.

В седлата им имаше по десет човека, като още по четирима бяха налягали зад тях, така че общо бяха тридесет души, наистина сериозна сила, но не чак толкова, че да изплаши момпрасемските тигри, свикнали винаги да мерят сили с по-многочислен враг.

След кратко колебание двете животни навлязоха във водата, като внимателно опипваха дъното, докато индийците вдигнаха карабините си.

— Сандокан, първият изстрел е твой — каза Яниш.

Малайският тигър опря карабината върху един клон близо до земята и се прицели в първия слон.

След миг се чу изстрел, последван от ужасен рев.

Слонът внезапно залитна и вдигна хобот във въздуха, дишайки тежко. Очевидно беше ударен от куршума. При изстрела индийците върху гърба на слона отвърнаха с мощен залп.

— Сега е наш ред — каза Яниш. — Огън, момпрасемски тигри!

Пиратите безшумно се изправиха зад стволовете на дърветата и изпразниха карабините си, целейки се в хората върху седлото.

Целта беше да бъдат извадени от строя най-вече хората, а не толкова слоновете.

Трима индийци паднаха мъртви или ранени, но останалите не спираха да стрелят, като и корнакът продължи да води напред слона, който обаче започна да залита.

Сандокан, който вече беше презаредил карабината си, се прицели във втория слон, който беше останал неприкрит. Отново се чу ужасен рев.

— И този го ударих — каза той. — Да продължаваме, докато и двата слона паднат.

Въпреки смъртоносния огън на момпрасемските тигри, индийците продължаваха да устояват, като стреляха към дърветата, но без успех, тъй като бегълците внимаваха да не се показват иззад стволовете.

Излизаха само за миг, за да стрелят и веднага залягаха в тревите докато заредят отново.

Макар и с тежка рана в гърдите, първият слон вече беше стигнал почти до средата на реката, когато куршумът на Яниш го удари в гърлото и очевидно се заби дълбоко навътре.

Клетото животно се олюля назад и изпълни въздуха с оглушителни резове.

— Добър изстрел, Яниш — похвали го Сандокан. — След малко ще падне.

— Довърши му мъките — каза португалецът.

— В момента съм го взел на мушка.

Сандокан стреля отново.

Слонът нададе отчаян рев, внезапно се изправи на задните си крака, залитна и се катурна на единия си хълбок, като издигна вълна от пяна и хвърли във водата хората, които бяха на гърба му.

— Този е готов — радостно извика Яниш. — Хайде, Сандокан, сега да се погрижим и за другия!

Докато индийците се спасяваха с плуване, захвърлили карабините си, животното с отчаяно усилие се надигна, за да не се удави, след което внезапно се строполи отново и изчезна във водите.

Виждайки смъртта на събрата си, другият слон започна да отстъпва, като надаваше диви резове и разтърсваше глава под ударите, които корнакът щедро сипеше върху му.

— Огън, Яниш! — извика Сандокан. — Да го повалим и него!

Двамата пирати стреляха едновременно, като се целеха във врата му.

Изстрелите им бяха достойни за възхищение. Животното обърна гръб и побягна, изпратено от втори залп, но когато се опита да изкачи брега, силите внезапно го напуснаха и тежко се свлече, запращайки в храстите индийците, вкопчили се в седлото на гърба му.

От отсрещния бряг се чу победоносен вик. Момпрасемските тигри бяха скочили на крака и необезпокоявани от никого се прицелваха в индийците, които все още плуваха във водите на реката.

— Достатъчно — каза Яниш. — Това им беше достатъчно и едва ли ще ни досаждат повече.

— Да вървим към слона — каза Сандокан.

Тъкмо щяха да се спуснат към гората, когато откъм нея се разнесе вик:

— Помощ! Помощ!

Бадар нададе вик:

— Това е нашият корнак!

ГЛАВА XV

КЪМ ДЕЛХИ

При този вик Сандокан, Яниш и другарите им спряха на местата си, бързо заредиха карабините и се спуснаха между дърветата.

Едва бяха навлезли в гората, когато видяха в отчаян бяг да се задава корнакът. Клетият индиец изглеждаше обхванат от паника и постоянно гледаше зад гърба си, сякаш се страхуваше, че всеки момент някой ще го сграбчи.

— Какво има? Кой те гони? — попита го Бедар, като се изправи срещу него.

— Там!... Ей там!... — опита се да каже нещо корнакът.

— Какво там?... Говори!

— Един слон с хора на гърба!

— Точно този, който липсваше — каза Сандокан, който се беше приближил до тях. — Очевидно са пресекли реката някъде далеч оттук, за да ни нападнат в гръб.

— Къде е спрял?

— Близо до моя слон.

— Хората на него видяха ли те да бягаш?

— Да, сахиб, дори ми извикаха да спра, като заплашиха, че ще стрелят. Ще ми вземат Джуба, господине и ще ме разорят!

— В джоба си имам пари за сто слона — успокои го Сандокан, — така че нищо няма да загубиш. Освен това ние няма да позволим на тия разбойници да ни го откраднат. Приятели, последвайте ме и гледайте да се прикривате зад храстите. Нека се опитаме да ги изненадаме.

— Освен това ще трябва да извадим от строя и тоя слон — добави Яниш, — за да не могат да ни преследват.

— Напред! — изкомандва Малайският тигър.

Спуснаха се между храстите, които бяха достатъчно гъсти и стигнаха близо до горичката, без да забележат индийците от третия слон.

— Къде ли са се скрили? — подозрително попита Сандокан.

— Ами ако са ни устроили клопка? — погледна го Яниш.

— Почти съм сигурен в това.

— Корнак, близо ли сме до мястото, където остави Джуба — попита Тремал-Наик.

— Да, господине.

— Нека да отида аз — предложи Бедар. — Изчакайте ме тук.

— Видиш ли ги, веднага се върни — каза Сандокан.

Сипаят се увери, че карабината му е заредена, след което залегна на земята и пое напред, промъквайки се като змия.

— Пригответе се за бой — каза Сандокан на хората си. — Инстинктивно усещам, че тия бандити са по-близо, отколкото си мислим.

Не бе изминала и половин минута, когато наблизко се разнесе пушечен изстрел, последван от болезнен вик.

— Долна сган! — изкрещя Сандокан и скочи на крака. — Удариха Бедар. Напред, момпрасемски тигри! Да отмъстим за него!

В същия момент клоните в гората се размърдаха, сякаш някой се опитваше да си отвори път, след което се появи сипаят с широко разтворени очи и смъртно блед. Беше хвърлил карабината и се държеше с две ръце за корема.

— Бедар! — извика Сандокан и се затича към него.

— Умирам... там... скрити... на слона... на...

От устата му бликна кръв и прекъсна думите му по средата. Обърна очи към Тремал-Наик, сякаш да го поздрави за сетен път, отпусна се в ръцете на Сандокан и се свлече на тревата.

— Да избием тия негодници! — извика Малайският тигър. — Напред!

Шестимата пирати, Тремал-Наик и корнакът се спуснаха през гората като ураган, без ни най-малък опит да се прикриват и изстреляха един залп. Внезапно се бяха озовали срещу третия слон, застанал неподвижен под един огромен тамаринд, в чиято тъмна сянка почти не се забелязваше.

Сандокан и Яниш бяха стреляли срещу животното, докато останалите бяха насочили пушките срещу седлото, в което имаше осем души, между които и двамата тхуги с огромни тюрбани.

Изненадани на свой ред и с трима души извън строя, преследвачите изгубиха кураж, още повече, че тежко ранен, слонът бе започнал да подивява, заплашвайки да преобърне всичките си пътници.

Хвърлиха оръжията си и скочиха на земята, рискувайки да си пречупят вратовете, след което се разбягаха като зайци из гората.

Сандокан набързо презареди карабината си.

— Не, мерзавце — извика той. — Няма да ми избягаш!

Единият от тхугите беше останал в седлото, покосен от куршум, докато другият се беше спуснал след бягащите и крещеше подире им с надеждата да ги върне.

Сандокан го забеляза, вдигна пушката и го застреля като куче, покосявайки го с един куршум в гръбначния стълб.

Междувременно хората му, виждайки, че слонът е подивял от болка и ще ги изпотъпче, го посрещнаха с мощен залп и го напълниха с олово, убивайки го на място.

— Имам чувството, че битката приключи — каза Яниш. — Жалко, че Бедар вече не е между нас!

— Ще го погребем и после ще тръгнем незабавно — каза Сандокан. — Горкият Бедар! Свободата ни му струваше живота.

Върнаха се на мястото, където сипаят беше паднал, набързо изкопаха с ножовете си гроб и го положиха в него.

— Почивай в мир — каза Тремал-Наик, който беше най-развълнуван от всички. — Никога не ще те забравим.

— Да тръгваме — каза Сандокан. — Не всички индийци са мъртви, а и могат да се появят подкрепления. Корнак, смяташ ли, че ще можем да влезем в Делхи?

— Да, след като са ме видели да излизам, ще ме пуснат и да вляза, тъй като ме познават. На часовете ще кажа, че съм получил заповед от Абу Асам да ви докарам и съм сигурен, че те ще ми повярват.

— Ще успеем ли да стигнем преди залез-слънце?

— Да, сахиб.

— Да тръгваме тогава.

Отидоха до слона, който кротко пасеше клоните на околните дървета, отрупани с плодове, настаниха се на седлото и потеглиха на път.

Джуба отново пое в галоп, като все повече ускоряваше крачка.

По обяд гората вече беше зад гърба им.

Спряха до едно езеро, за да закусят, а към два часа тръгнаха отново покрай огромни плантации с индиго или памук, които в по-голямата си част бяха унищожени.

Очевидно по тези места се бяха водили тежки сражения между бунтовниците и англичаните, ако се съдеше по огромното количество марабу, които кръжаха над полята, навярно осеяни с трупове.

Късно следобед на хоризонта се показаха стените на Делхи.

— Тихо — каза корнакът. — Ако ме спрат, оставете ме да говоря само аз. Смятам, че без проблеми ще ви пуснат да влезете.

В девет часа вечерта влязоха през Тюркоманската порта, единствената отворена по това време, без никой от часовите да им обърне ни най-малко внимание.

Делхи е най-почитаният град от мюсюлманите в Индийския полуостров, тъй като зад стените му се намира свещената Джамах-Мазгид, най-голямата и най-богата джамия в цяла Индия. Това е един от най-красивите и най-многолюдни градове с почти сто и петдесет хиляди жители, двеста седемдесет и една джамии, сто осемдесет и осем индийски храмове, над триста англикански църкви и невероятно количество внушителни частни домове със забележителна архитектура. Най-величествен от всички обаче е старият императорски дворец на Великите Моголи, наричан дворец на падишаха, където се намира великолепият Нахобат-Кана, императорският павилион, в единия край на който се отваря така нареченият Девани Ам или салонът за големи аудиенции, украсен с изключително ценни мозайки и елегантни колони, завършващи с мраморен фриз.

Там се намира и известната тронна зала или дивани кхас, състояща се от помещение от бял мрамор, семпло отвън, но изключително богато отвътре, с изумителни арабески от скъпоценни камъни, инкрустирани в мрамора, с гирлянди от оникс, тюркоаз и нефрит, императорските апартаменти, баните с подове от излъскан като огледало мрамор, джамията Мути Мазгид или храма с перлите и императорските градини, многократно възпявани от монголските поети.

Строителите на тези чудеса изглежда не са сгрешили, когато са написали върху главната порта на двореца: Ако на земята съществува

рай, той е тук! Тук е!...

Когато отрядът влезе в града, зад стените му цареше необикновено оживление.

Множество войници издигаха земни насипи и правеха площадки за оръдия на светлината на факли. Вестта, че англичаните са получили обсадни оръдия вече беше плъзнала из града и бунтовниците се подготвяха за защита.

Тремал-Наик и другарите му бяха отведени от корнака до Кашмирския бастион, където лесно намериха подслон у един богат човек, който притежаваше голяма къща в района. Явно никой не смееше да откаже гостоприемство на бунтовниците, които вече бяха станали господари на целия град.

Всички бяха толкова уморени, че веднага щом вечеряха се оттеглиха в определената за тях стая, където слугите незабавно внесоха удобни легла.

— Утре ще тръгнем да търсим Сирдар — каза Сандокан и си легна. — Кой знае дали няма да се появи още през деня.

Когато се събудиха, малко след изгрев-слънце, оръдейният грохот се носеше над целия град.

През нощта англичаните бяха направили многобройни траншеи и бяха поставили обсадните оръдия, с които сега стреляха по стените на града.

Делхи бе здрава крепост, тъй като моголските императори бяха вложили огромни средства, за да защитят града.

Притежаваше крепостна стена с дължина дванадесет километра, издигната от големи гранитни блокове и увенчана с многобройни кули.

Втора стена, висока осем метра, преминаваше от бастиона Велеслей до крепостта Гар ди Селимо и стигаше до река Джамна, която разделяше града на две части.

Всички стени бяха защитени от ров, широк шестнадесет и дълбок до пет метра, както и от високи бастиони, които обаче не можеха да устоят срещу големите оръдия на вражеската артилерия.

През нощта на четвърти септември англичаните бяха докарали и разположили четиридесет големокалибрени оръдия, като освен това бяха съсредоточили срещу крепостните стени два полка берсалиери от Тинграб под командата на капитан Уайлд, стрелци от Джиут Раджиа, берсалиери от Мерут и улани, които незабавно атакуваха бастиона на

Морите с десет големи оръдия, разположени на четиристотин метра от рова, докато в това време една дивизия пехота поддържаше непрекъснат огън срещу стените на Кадзиа-Баг, където бунтовниците бяха съсредоточили най-добрите си войски. Обсадените обаче не изгубиха присъствие на духа и макар да нямаха достатъчно оръдия, веднага отговориха със серия от залпове, насочени най-вече срещу пехотата и то с такава точност, че за кратко време избиха над петстотин човека, в това число и лейтенантите Дебранте и Бранерман.

Когато Сандокан и хората му слязоха на улицата, първите бомби започнаха да падат над града, предизвиквайки тук-там пожари, които незабавно биваха гасени, но нанасяйки сериозни щети на магазините от най-красивата и богата улица на Делхи, Шанди Шоук, наричана още улицата на златарите, тъй като повечето магазини тук бяха ювелирни.

Из всички улици цареше глъч и безпокойство. Бунтовници и граждани тичаха към бастионите и се събираха до кулите и под стените, смятайки, че англичаните ще нападнат всеки момент.

Залповете следваха непрестанно, сякаш се опитваха да не останат по-назад от артилерията на англичаните.

— Не очаквах да видя такова нещо — обърна се Сандокан към Яниш, — но пък ние сме свикнали с подобни гледки.

Стигнаха до Кашмирския бастион, откъдето индийците стреляха с две оръдия. Обиколиха навсякъде, но никъде не откриха Сирдар.

— Ще чакаме да се появи довечера — каза Тремал-Наик.

— Ами ако Суйодхана не е успял да влезе в Делхи? — попита Яниш. — Ако не е дошъл до вчера, вече няма да му е възможно, тъй като градът е обсаден отвсякъде.

— Не ми отнемай тази надежда — въздъхна Тремал-Наик. — Ако е така, всичко ще е свършено и никога повече не ще видя Дарма.

— Каквото и да стане ще го открием — успокои го Сандокан. — Няма да си тръгнем от Индия, докато не ти върнем дъщерята и не убием тоя главорез. Още повече, че Сирдар е с него и ще намери начин да се свърже с нас. Хайде да се върнем в къщата и да чакаме. Сърцето ми подсказва, че Суйодхана е тук и съм сигурен, че не ме заблуждава, ще видиш, приятелю Тремал-Наик.

— Няма ли да се включим към защитата? — попита Яниш. — Започвам да се отегчавам.

— Нека засега запазим неутралитет, тъй като в момента англичаните не са ни врагове.

През деня оръдията и пушките не престанаха да стрелят.

Окуражени от присъствието на новия император Махмуд Бахадар, законен наследник на Великите Моголи, бунтовниците се сражаваха с необикновена храброст, подпомагани от населението, което беше дало дума да загине под руините на града, но не и да се предаде.

Привечер, когато огънят бе прекратен, Сандокан, както беше обещал на господин Люсак, хвърли от Кашмирския бастион един бял тюрбан със скрито в него писмо, в което го уведомяваше, че са се настанили при един богат човек и даваше адреса му, след което седна заедно с другарите си на вътрешното стълбище на крепостта с надеждата да се появи браминът.

Отново обаче ги сполетя разочарование, тъй като Сирдар не дойде.

— Кой знае, може пък утре вечер да имаме повече късмет — каза Тремал-Наик. — Невъзможно е да се е отказал от думата си. Сигурно нещо неочаквано му се е случило и не му е позволило да се появи тук, освен това не бива да забравяме, че Суйодхана също може да го следи.

Следващите вечери обаче преминаха със същия резултат. Какво се беше случило със Сирдар? Дали не го бяха хванали да пише писмо и не го бяха убили, или пък Суйодхана не бе успял да дойде навреме в Делхи?

Междувременно обсадата все повече се затягаше около града, носейки огромни жертви и за двете страни.

Наближаваше денят на решителния щурм.

На единадесети септември крепостта на Морите беше атакувана от войските на Сумно Кашемир и обстрелвана от двеста метра с мортири, които я превърнаха в купчина развалини. На дванадесети англичаните започнаха да сипят огън по Кашмирската крепост с десет големи оръдия, а други осем, заедно с още дванадесет мортири се установиха зад водния ров, където бунтовниците се защитаваха на живот и смърт и бяха нанесли тежки загуби на обсаждащите ги, убивайки капитана на артилерията им Фаган.

На тринадесети Кашмирският бастион бе превърнат в купчина развалини, над които се издигаха пламъци, след което паднаха

съседните крепости и беше взривен погребът в близост до водния ров. Същия ден неприятелят предприе щурм срещу предградието Кишенганг, който беше отблъснат от защитниците му, подпомогнати от няколко оръдия.

Англичаните обаче бяха получили значителни подкрепления и вече се готвеха за решителен щурм под командата на генерал Арчибалд Уилсън, заменил генерал Бернар, който бе издал заповед да се граби и убива всичко живо, като бъдат щадени единствено жените!...

Настъпи последната нощ за защитниците, когато Сандокан и приятелите му отново се отправиха към останките от Кашмирския бастион, за да чакат брамина, въпреки че бяха изгубили всяка надежда да го видят отново.

Чакаха вече от няколко часа, когато ненадейно от страничния ров се появи една сянка и се приближи към тях с думите:

— Добър вечер, сахиб!

ГЛАВА XVI

КЛАНЕТО В ДЕЛХИ

От всички гърла се изтръгна радостен възглас при вида на дългоочаквания брамин, когото никой вече не се надяваше да срещне отново.

— Какво става със Суйодхана?

— Тук е, господа — отвърна Сирдар.

— И дъщеря ми ли е с него? — попита Тремал-Наик.

— Да, сахиб, и дъщеря ви.

— Бързо да ходим в нашата къща — каза Сандокан. — Тук не е най-удобното място да говорим за това.

Почти на бегом прекосиха площадчето зад руините на бастиона, осеяно с трупове и разбити оръдия и след няколко минути се озоваха в наетата от тях стая.

— Сега вече можем да говорим спокойно, без да се страхуваме, че някой ще ни подслуша — каза Сандокан.

— Кога влязохте в града?

— Едва късно тази нощ, поради което нямаше как да се появя на уречената среща — отвърна Сирдар. — Прекосихме реката под обстрела на англичаните, като оцеляхме по чудо.

— Защо не успяхте да дойдете по-рано? — попита Яниш.

— Железопътната линия беше прекъсната от бунтовниците и бяхме принудени да наемем два слона, за да стигнем до Мерут.

— А защо Суйодхана дойде тук — попита Сандокан, — след като вече е ясно, че градът всеки момент ще падне в ръцете на англичаните?

— Попаднахме под кръстосан огън — отвърна Сирдар — и вече бе много късно да се връщаме назад. Враговете ни бяха и пред нас, и зад нас, така че няхмахме друг избор, освен да бъдем заловени или да се спасим в Делхи. От друга страна Суйодхана не вярваше, че градът толкова бързо ще бъде доведен до такова печално състояние.

— А той къде се намира сега? — попита Сандокан.

— В една къща на улица Шандни Шоук, близо до общината.

— Кой номер?

— Двадесет и четвърти.

— Защо питаш, след като Сирдар сам ще ни заведе? — изненада се Тремал-Наик.

— Скоро ще разбереш.

Малайският тигър се обърна към пиратите, които присъстваха на разговора им:

— Каквото и да се случи — каза им той, — не напускайте тази къща, докато не се появи лейтенант Люсак. Твърде е възможно той вече да знае, че се намираме тук. Ако не се върнем след щурма, който англичаните по всяка вероятност ще предприемат утре, и той се появи, кажете му, че го чакаме в къщата на улица Шандни Шоук номер осем. Бъдете внимателни, защото от това може би ще зависи вашият, а дори и нашият живот. А сега, Сирдар, заведи ни при Суйодхана. Смяташ ли, че ще бъде сам?

— Главатарите на тхугите се сражават на бастионите.

— Да тръгваме. Малката Дарма при него ли е?

— Преди час беше там.

— Можеш ли да ни вкараш в къщата, без да ни забележи?

— Имам ключ от нея.

— Има ли други хора вътре?

— Няма никой, тъй като собственикът ѝ е избягал.

— Яниш, Тремал-Наик, да не губим повече време и да тръгваме. Вече е полунощ, а се страхувам, че утре англичаните ще предприемат решителния щурм. Нямаме време за губене.

Затъкна в колана си дългия нож, прехвърли карабината през рамо и излезе, като преди това каза на малайците да си лягат.

Артилерията на бунтовниците продължаваше да бълва огън от бастионите, като грохотът ѝ се допълваше от изстрелите на английските мортири.

Храбрите защитници на града полагаха върховни усилия да разкъсат линиите на англичаните, които вече бяха стигнали под самите крепостни стени.

Нощта беше тъмна и от високите северни плата духаше горещ вятър.

Движейки се плътно покрай стените на къщите, за да се предпазва от бомбите, които падаха наоколо, малкият отряд пое с бързи крачки през града, чиито улици вече бяха опустели.

Повечето от прозорците обаче светеха. Очевидно клетите обитатели на града се опитваха да скрият всичко по-ценно, което притежаваха, за да го спасят от неизбежния грабеж и барикадираха жилищата си, за да окажат по-дълга съпротива.

От време на време по улиците притичваха отряди от бунтовници, бутайки по някое оръдие или мортира, които бързаха да установят на най-слабите и уязвими места в защитата на града.

Артилерията на англичаните не преставаше да сипе огън откъм поляната пред защитния ров, приближавайки мига на страховитата разплата, която щеше да сложи край на мимолетната моголска власт.

Часът бе около четири сутринта, когато Сирдар спря пред една красива двуетажна къща с островръх покрив, характерен за стила на индо-ислямската архитектура.

От всичките прозорци светеше един-единствен.

— Точно там е стаята на Суйодхана — обърна се Сирдар към Сандокан. — При него е и Дарма.

— Как можем да влезем, без да ни усети? Смяташ ли, че е буден?

— Зад прозореца видях да преминава сянка и смятам, че това бе той — отвърна браминът. — Терасата е стъпила на няколко колони, по които лесно можем да се изкачим, макар че, както ви казах, разполагам с ключ.

— Предпочитам да се изкатерим по колоните — отвърна Сандокан.

Направи знак на Яниш и Тремал-Наик да се приближат и им каза:

— Каквото и да се случи, вие ще останете само наблюдатели. Или той ще убие мен, или аз него. Не се тревожете обаче, тъй като аз няма да му се дам. Да действаме, Сирдар.

— Пази се, Сандокан — каза Тремал-Наик. — Познавам този човек и чудесно зная колко е опасен. Макар да си сто пъти по-умел и храбър от мен, моля те, остави ме аз да се бия с него.

— Ти имаш дъщеря, а аз си нямам никого — отвърна Сандокан. — Освен това тук е и Яниш, който ще отмъсти за мен.

Сирдар се бе вкопчил в една от металните колони на терасата, като се катереше безшумно и вече беше стигнал до рогозките, които покриваха парапета.

Сандокан и другарите му сториха същото и след половин минута четиримата се озоваха на терасата.

Тъкмо се готвеха да нахълтат в стаята, когато Тремал-Наик се спъна в една саксия и я събори.

— По дяволите! — промърмори бенгалецът.

Изад прозореца внезапно изскочи една сянка, спря се за миг, погледна към терасата и отвори вратата.

В същия миг някой скочи отгоре му, сграбчи го за китките и изби пистолета от ръцете му. Това беше Сандокан.

С невероятната си сила той изблъска Суйодхана обратно в стаята, осветена от една лампа и хладно каза:

— Един-единствен вик и си мъртъв!

Главатарят на тхугите до такава степен беше изненадан от това неочаквано нападение, че дори и за миг не си помисли да окаже съпротива.

Когато обаче видя зад Сандокан да се появяват Тремал-Наик и Сирдар, от гърдите му се изтръгна гневен вик:

— Бащата на „Девата от пагодата“! Какво искаш?... Откъде се взе?

— Идвам да си взема дъщерята, нещастнико! — изкрещя Тремал-Наик. — Къде е тя?

Суйодхана не отговори.

Скръстил ръце на гърдите, с мрачен поглед и изкривено от гняв лице той гледаше враговете си, най-вече Сирдар.

Този човек беше достоен за противник на Малайския тигър. Беше висок, целият изтъкан от мускули и нерви, широкоплещест, с горди черти, чиято строгост се изостряше от прошарената дълга брада, с черни, сякаш налети с кръв очи.

За момент остана неподвижен, оглеждайки противниците си с яростен поглед, след което каза:

— Значи вие сте тези, които са ми обявили война, така ли?

— Да, освен това ние разрушихме и наводнихме подземията на Раджмангал заедно с всичките им обитатели — отвърна Сандокан.

— Кой си ти и какво искаш? — попита Суйодхана.

— Аз нося име, от което треперят всички народи на Малайзия и дойдох с единственото намерение да унищожа ненавистния ти орден.

— И смяташ...

— Че ще взема главата ти, заедно с момичето, което открадна от Тремал-Наик.

— Представяш се за много силен, а както виждам сте четирима.

— Малайският тигър ще се бие сам срещу Тигъра на Индия.

Върху устните на Суйодхана се плъзна недоверчива усмивка.

— Когато те убия, останалите ще се нахвърлят върху мен — отвърна Суйодхана. — Въпреки всичко „Бащата на свещените води на Ганг“ ще съумее да се защити от вас, а така също да отмъсти и за всички онези, които лежат в земята на могъщата Кали.

— Нещастник! — извика Тремал-Наик и понечи да се нахвърли срещу него.

Сандокан властно вдигна ръка и го спря. Бърз като светкавица, вождът на тхугите се възползва от този миг и вдигна пистолета от земята. Без да промълви нито дума го насочи срещу Малайския тигър и стреля от три крачки разстояние, но може би именно късото разстояние или прекалената му прибързаност бе причина да не улучи противника си.

— Предател! — изкрещя пиратът, като хвърли карабината и изтегли от колана дългия си нож. — Можех да те застрелям, но предпочитам да се бия с теб.

С лъвски скок Суйодхана се озова пред вратата към съседната стая, където навярно спеше малката Дарма и извика:

— Ще трябва да минеш през трупа ми!

И в неговата десница проблесна нож с леко закривено острие и приблизително същата дължина, както този на Сандокан.

— Никой да не се меси в двубоя между двата тигъра — каза пиратът. — Изменникът няма да избяга от възмездието, което го очаква.

И двамата бяха нащрек, готови да скочат един срещу друг като два тигъра, поставили лявата ръка върху гърдите си, за да прикрият сърцето, а с дясната стиснали ножовете.

Очевидно това бяха достойни противници, тъй като и двамата, макар и вече не в първа младост, притежаваха невероятна сила и ловкост.

За момент в стаята се възцари гробна тишина.

Облегнат на една огромна порцеланова ваза, Яниш флегматично пушеше неизменната си цигара, без да проявява нито капка притеснение; Сирдар се бе оттеглил в един от ъглите на стаята и стискаше в ръка тежкия си ятаган, готов всеки момент да се намеси; Тремал-Наик беше изключително развълнуван, сложил пръст върху спусъка на карабината си, тъй като бе решил да не даде възможност на тхуга да избяга, независимо от обещанието, което бе дал на Сандокан.

За известно време двамата противници се гледаха предизвикателно в очите, след което Малайският тигър прецени, че съперникът му няма първи да го атакува и внезапно отскочи с намерението да го прободне в гърлото.

С рязко движение Суйодхана изви тялото си, парира удара с върха на ножа си и се наведе, опитвайки се да пониже своя нападател в корема.

Подът обаче беше прекалено излъскан, поради което се подхлъзна и се подпря на едното коляно. Преди да успее да се изправи и заеме позиция за отбрана, ножът на Малайския тигър се заби до дръжката в гърдата му и го прониза в сърцето.

За миг тхугът остана неподвижен, хвърли върху своя враг изпълнен с ненавист поглед и рухна на земята, като от устата му бликна струя кръв.

Тигърът на Индия лежеше мъртъв! При вида му Тремал-Наик и Яниш се спуснаха към съседната стая, където във великолепно легло, инкрустирано със седеф и застлано с копринени завивки, кротко спеше русокосо момиче.

С нетърпеливо движение Тремал-Наик го грабна в ръце и го притисна до гърдите си.

— Дарма! Детето ми!

— Татко! — извика момичето и впи в бенгалеца огромните си сини очи.

В този момент ужасен грохот разтърси къщата из основи, последван от яростни викове и стрелба.

— Англичаните! — чу се гласът на Сандокан, който се беше спуснал към терасата. — Преодолели са и последните бастиони.

Това наистина бяха англичаните, които бяха нахлули в града, като грабеха и безмилостно избиваха панически бягащото население,

давайки му една доста тъжна представа за европейската цивилизация.

Още от предишния ден те бяха започнали подготовка за всеобщ щурм, като бяха превзели водния ров, защитната линия при бастиона на Морите и Кашмирската порта. Така с първите лъчи на новия ден англичаните се втурнаха в града след кратко, но ужасно сражение при Кабулската порта, където бунтовниците проявиха чудеса от храброст, като раниха генерал Никълсън и избиха петстотин войници и осем офицери.

Откъм всички улици долитаха викове на ужас, последвани от пушечни залпове. Навсякъде се водеха отчаяни сражения, докато жените и част от мирните жители масово бягаха по посока на пристанището с надеждата да се спасят от страшното клане.

— Да бягаме и ние — каза Сандокан, виждайки да се приближават няколко ескадрона, които безмилостно съсипаха и газеха бягащите мъже, жени и деца. — Ако ни заварят тук, ще ни избият и няма да ни спасят нито писмото на губернатора, нито пропускът. Нека се опитаме, ако е възможно, да се приберем при хората ни. Хайде, Тремал-Наик, увий Дарма с едно одеяло и да се махаме оттук, без да губим време.

Взеха карабините и на бегом слязоха по стълбището. Къщата се намираше в голям двор, зад който имаше градини.

— Да прескочим оградата и да се скрием между дърветата — предложи Сандокан. — Там ще изчакаме кавалерията да премине.

Тъкмо се прехвърляха през оградата, когато портата на двора се отвори с гръм и трясък и вътре нахлу тълпа от бягащи жени и деца, които надаваха отчаяни писъци.

— Закъсняхме! — извика Сандокан и грабна карабината си. — Явно пак ще трябва да се бием.

В този момент през вратата нахълтаха седем-осем конника с окървавени саби, които крещяха с пълно гърло:

— Сечи! Убивай тая долна сган!

С един скок Сандокан застана пред скупчилите се жени и деца, които молеха за пощада и насочи пушката си срещу войниците, приготвили се да се нахвърлят срещу беззащитните нещастници.

— Спрете, негодници! — изкрещя той. — Вие сте срам за английската армия! Спрете, или ще ви избием като бесни кучета!

Тремал-Наик подаде Дарма на Сирдар и заедно с Яниш се спусна към Сандокан с готова за стрелба карабина.

— Избийте тия дяволи! — изкрещя сержантът, който командваше отряда.

— Внимавай! — обърна се към него Сандокан. — Ние имаме пропуск от губернатора на Бенгалия и ако ни нападнеш ще бъдем принудени да се защитаваме.

— Напред! — извика сержантът вместо отговор.

Конниците вече се готвеха да изпълнят заповедта му, когато в двора се появи един офицер, придружен от десетина кавалеристи, някои от които цветнокожи и извика:

— Спрете всички!

Бяха лейтенант Люсак и малайците, останали да чакат появата му на уреченото място.

Скочи на земята, стисна ръцете на Сандокан и приятелите му, след което се обърна към сержанта, който го гледаше в недоумение и каза:

— Махайте се отгук! Тези хора извършиха такава услуга на твоята страна, че едва ли тя би могла да им се отплати. Махайте се и запомнете, че на този свят няма нищо по-долно от това да се убиват жени и деца.

Англичаните побързаха да се оттеглят, а той затвори портата и каза:

— Хайде, приятели, да изчакаме тук докато свършат боевете. Аз съм при вас, за да ви пазя.

— Бих предпочел и аз да се махна — отвърна Сандокан. — И без това вече нямаме работа тук.

— Ще си тръгнем утре, ако клането и грабежите приключат дотогава. Жалко за прекрасния град! Толкова много кръв! Явно е, че тук английската армия ще се раздели с честта си!

ЕПИЛОГ

Клането в Делхи продължи три дни и неговата жестокост породило негодувание не само сред европейските народи, но и в самата Англия.

Знаейки какво ги очаква, индийците защитаваха всяка педя земя, биеха се за всяка улица, за всяка къща и за всеки двор чак до бреговете на Джамна.

В техни ръце все още се намираха императорският дворец, крепостта Селингхур и още няколко сгради, от които те оказваха достойна за възхищение съпротива.

Все пак вечерта на седемнадесети англичаните успяха да пробият с оръдията си дебелите стени на императорските хранилища и влязоха в двореца, защитаван със сто и двадесет оръдия, след което избиха всичките му защитници, в това число и синовете на императора, героично загинали с оръжие в ръка.

На следващия ден и батареята от Кишенганг, която бе въоръжена със седемдесет и пет оръдия и бе последното огнище на съпротива, беше подложена на кръстосан огън от големите оръдия на англичаните, след което бунтовниците бяха сполетени от съдбата на своите събратя, защитавали императорския дворец.

Същият ден падна и сградата на общината и сто и петдесет индийци, между които и няколко члена на императорското семейство, предали се заради обещанието на англичаните да ги пощадят, бяха разстреляни или обесени.

На двадесети Делхи изцяло беше в ръцете на англичаните и тогава се разиграха ужасяващи сцени на нечувана жестокост, достойни за диваците от Полинезия, но не и за представители на европейската цивилизация.

Хиляди индийци бяха избити от пияните от кръв и джин войници, които нямаха уважение към нищо — нито към пола, нито към възрастта, след което градът беше претършуван и ограбен. Всички храбри защитници на индийската свобода паднаха в боевете, след като

някои от тях със собствените си ръце бяха убили жените и децата си, за да не попаднат в ръцете на победителите.

На двадесет и четвърти Сандокан и другарите му получиха разрешение от генерал Уилсън да напуснат опустошения град, чиито улици бяха осеяни с хиляди разлагащи се трупове и където англичаните продължаваха да бесят и разстрелват победените. Покрусен от това варварство, Люсак поиска и получи разрешение да придружи приятелите си до Калкута.

Сега вече въстанието беше овладяно почти навсякъде и единствено храбрият Тантия Топи заедно с красивата и горда принцеса продължаваха да развяват знамето на революцията сред огромните гори на Бунделкунд, заедно с шепа бунтовници^[1].

Две седмици по-късно, след като щедро възнаградиха Сирдар и дълго се сбогуваха с храбрия французин, помогнал им така много в цялата им одисея, Сандокан, Яниш, Тремал-Наик и Дарма се качиха на Мариана и се отправиха към далечния Момпрасем.

Придружиха ги Сурама, която вече бе успяла напълно да плени сърцето на флегматичния Яниш, а така също тигърът и Пунти.

[1] Този известен генерал в продължение на цяла година държеше в шах английските войски и се предаде едва когато принцесата загина, надупчена с куршуми. — Бел.авт. ↑

Издание:

Емилио Салгари. Сандокан срещу тигъра на Индия

Първо издание

ИК „Тера Плюс“, София, 2005 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.